

БОЖИЯТ ЛЮБИМ ДОМ

ТОМИ ТЕНИ

Въведение

Имаш ли хубави спомени свързани с дома, в който си израснал? Какви са тези спомени? Свързани ли са със самата сграда или с това, което се е случило в нея? Сигурен съм, че единствената причина, поради която си спомняш конкретна сграда с умиление, е заради нещата, които са се случили там: разходките с татко, игрите с приятели, прегръдките на мама. Споменът за случилото се в дома, а не архитектурата на къщата, те кара да тъгуваш за нея.

Ако Бог би могъл да “тъгува” за някои от “домовете” за поклонение на земята, вярвам, че това би била скинията на Давид. Той я е поставил на небето в списъка с исторически сгради за възстановяване и съхраняване, *не поради красивата структура, а заради копнежа за поклонение*. Събитията и срещите, които Бог имаше на това място с искрени поклонници, го правят близко до сърцето Му.

Два от стълбовете в Соломоновия храм са били направени от месинг, а “стълбовете” в Давидовата скиния са били хората! Бог търси нов строителен материал, който да съответства на образа на стария материал. Той иска да възстанови Своя любим дом. Ако си готов може да те използва като още един “жив камък”, поклонник по образа и сърцето на Давид.

Тази книга няма за цел възстановяването на материалната структура или механичното действие на скинията на Давид. Тя е посветена на възстановяването на копнежа за поклонение – сърцето на Давид. Структурата ще последва копнежа, също както бракът следва любовта и съграждането на дома.

За корицата

Възможно е илюстрацията на корицата да не означава нищо за вас - само снимка на една къща. За мен обаче, това винаги ще бъде моят дом. Вероятно единствено аз зная, че на корицата има снимка на дома, в който съм живял на “Слек Стрийт” 114 в Уест Мънроу, Луизиана. Къщата принадлежеше на моя дядо, “Биг деди” Е. У. Кофрън, преди майка ми и баща ми да я купят. Спомените ми от тази къща датират още от времето, когато принадлежеше на дядо ми. Мъжът пред къщата е моят баща, Т. Ф. Тени. Тази къща означава много за мен, поради спомените свързани с нея. Сега придобивам нови спомени в собствения ми дом, заедно с моята съпруга и деца, но в детските ми спомени тази малка къща в Уест Мънроу винаги ще си остане “моя любим дом”.

Глава 1

Любимият дом на Бога

Не осъзнавах, че Бог има любим дом, докато едно лято не заведох семейството си на пътешествие, на което да открием духовното наследство на дома, в който съм отрасъл. Трябваше да отидем в родния ми град Уест Мънроу, Луизиана, за да посетим моя дядо. Един топъл следобед натоварих семейството си в нашия микробус, за да ги разходя из квартала и да им покажа къщата, в която съм израснал.

Някои биха казали, че няма много интересни неща в Уест Мънроу, но това място е скъпо за мен, защото там бе моят дом. Живяхме в бяла къща облицована с дъски на “Слек Стрийт” 114. Голямото магнолиево дърво в единия край на предния двор е все още там (най-лесното дърво за катерене за малки момчета), но дъба в другия край отдавна го няма (не бе толкова лесен за катерене). На всеки уличен ъгъл изплуваше нов спомен, който желях да споделя със семейство си, докато минавахме с колата. Посочих мястото, където баща им е ходел на училище и описах всичко, което се е случило по нашия маршрут (напълно глух за едва потисканите прозевки от моите слушатели).

Когато спряхме пред къщата, посочих канавката, в която местния побойник Клинт и аз се сбихме, след като той обиди сестра ми. Тогава битката имаше за мен библейски измерения, но съкратената ѝ версия е, че аз ударих Клинт в носа, той мен в стомаха и двамата си отидохме разплакани по домовете си.

Обичах къщата, в която съм живял и отрасъл, и естествено заключих, че моите деца също ще я обикнат. За мен бе очевидно, че те не се чувстваха у дома си този следобед, но хората в градовете от Северна Луизиана са свързани с особено приятелство и имат неписан закон, който позволява посещения по всяко време. Не знаех кой е настоящият собственик на къщата, но не мислех, че някой ще се разстрои, ако семейство Тени се разходи из своя предишен имот.

Имах ярки спомени от любимия си дом

Голямата туристическа обиколка започна от предния двор (с достатъчно истории свързани с него, които запълниха повече от 30 минути). Имаш много носталгични спомени за това какво се бе случило на “Слек Стрийт” 114 и исках в децата ми да се изгради съзнание за наследствена принадлежност и историческа връзка с къщата.

Бавно се придвижихме около нея, докато аз посочвах най-важните исторически места и разказвах спомени от живота си в “рая”. Когато минавахме през вратата в задния двор, разказах на децата за онзи случай, когато кучето ухапа раздавача. Никога преди не бях виждал пощальон така умело да танцува с пакети в ръце. Кучето ми не беше голямо, но успя да мотивира мъжа да изпълни заслужаваща награда танц “високи отскоци” по протежение на задния двор. Аз лично смятах, че случката е много весела, но на раздавача не му беше до смях.

Семейството ми ме бе изоставило

Описах къщата за игра в задния двор и направената от мен дървена люлка, на която сестра ми изпълни пророческото слово на майка ми, че ще си счупи ръката. Обиколката започна да ми харесва, когато на около три четвърти от пътя около къщата, погледнах назад и открих, че никой не ме следва. Помислих си: “*Сигурно са открили нещо интересно и още го съзерцават.*” Току що им бях посочил мястото, на което аз и

сестра ми погребяхме домашните си любимци. Ето защо реших, че вероятно са натъжени или е възможно да са се впечатлили от лехите с теменужки, където майка ми ме научи да садя цветя.

Когато се върнах по пътя, по който бяхме дошли, осъзнах, че семейството ми ме бе изоставило. Признавам, че бе горещ Луизиански ден, 32 градуса и 100 процента влажност, но нима не разбираха, че това е прекалено ниска цена за тази обиколка в рая? Истината бе, че според тях се бях изгубил в страната на “спомените”. Бяха се върнали в микробуса, където климатикът работеше с пълна мощност. На лицата им бе изписано отегчение. Те спореха коя касета да слушат, “докато татко е зает с кратка разходка из спомените”.

Бях обиден. Не, бях повече от обиден. *Бях ядосан.*

- Какво ви става? – казах аз. – Опитвам се да ви покажа всички тези неща...

- Скучно ни е – ме прекъсна Андреа, най-малката ми дъщеря.

- Татко, тази къща не означава нищо за нас – допълни Наташа, средната ми дъщеря.

За миг почти очаквах, че от небето ще падне гръм върху нашия микробус. Не се говори така за святи места. Думите ми прозвучаха почти богохулно! Тогава най-голямата ми дъщеря ми каза непочтително:

- Татко, единствената причина, поради която тази къща означава нещо за теб, е заради спомените, които имаш. *Ние нямаме спомени свързани с тази къща.*

Тогава разбрах, че дъщеря ми е права. Не е задължително семейството ми да проявява същия интерес към къщата на “Слек Стрийт” 114. Можех да им разказвам истории за живота в тази къща, но те имаха огромна стойност само за мен, защото са част от моя живот, заключен в спомените от *моя любим дом.*

Защо Бог иска да възобнови този дом?

Няколко дена по-късно разглеждах различни стихове от Библията, когато вниманието ми бе привлечено към следния пасаж в Деяния 15:

“След това ще се върна. И пак ще въздигна падналата Давидова скиния, и пак ще издигна развалините ѝ, и ще я изправа.”

Помислих си: *Чудя се защо Бог иска да изгради отново този “дом”?* Защо не иска да възстанови скинията на Мойсей с цялата ѝ оригиналност? Нима това не бе първото небесно обиталище, изградено със земни ръце? Защо Бог не иска да възобнови Соломоновия храм в цялото му великолепиe? Защо Бог казва, че иска да възобнови скинията на Давид?

В този момент сякаш чух Господния глас да ми шепти: “Защото това е *Моят любим дом.*” *Какво твърдение! Защо каза това?* Зачудих се. Бог сякаш отговори чрез моето преживяване: “*Поради спомените.*” Вярвам, че Бог има скъпоценни спомени от събитията в тази скиния, които не са се случили на никое друго място.

Тази книга не е механично пресъздаване на скинията на Давид, а говори за възраждане на копнежа, който доведе до построяването ѝ. Скинията на Давид не бе толкова в структурата, колкото в “събитието”. Църквата днес е повече структура и по-малко събития. Това е разликата между “къща” и “дом”. Това прави “Слек Стрийт” 114 толкова значимо място за мен и толкова обикновено за моите деца.

Ако можем да възстановим копнежа в сърцето на Давид, тогава сам Бог ще помогне в процеса на изграждане на скинията (обиталището). *Сам го каза!*

Защо Бог избра от всички сгради, структури, скинии и храмове, които са били строени и са Му били посвещавани, временното обиталище на Давид на Сион и за него каза: *“И пак ще издигна развалините ѝ?”* Отговорът на този въпрос обърна най-ценните ми представи за това какво е “църква” и какво не е, преобрази моя живот и породи написването на тази книга.

Временният подслон на Давид едва може да се определи като скиния

Както споменах по-рано, любопитно е защо Бог не избра да възстанови Мойсеевата скиния в пустинята. *Тук е първоначалният план.* Скинията на Мойсей полага началото. В нея откриваме концепцията за скиния в най-първоначалната ѝ и чиста форма. От друга страна, много от нас биха избрали храма на Соломон в цялото му великолепие. Защо Бог не каза, че ще съгради отново за Себе Си това царско обиталище?

Давидовата скиния едва ли може да се определи като скиния в сравнение със скинията на Мойсей, още по-малко със Соломоновия храм. Давидовата скиния представлявала най-обикновена шатра, която е трябвало да предпазва ковчега на завета от слънцето и влиянието на времето. Въпреки това, Бог каза: *“Нея ще възстановя.”* Очевидно това, *което впечатлява Бога и онова, което впечатлява хората,* са две различни неща.

Когато Бог каза: *“Ще се върна и ще съградя отново скинията на Давид, която бе паднала; ще възстановя развалините ѝ и ще я изправа”,* Той казва ясно, че не я е разрушил. *Тя е паднала сама.* Това означава още, че скинията на Давид е била издигната от човека. От къде зная това? *Нищо, което е издигнато или поддържано от вечния Бог, не може да падне,* защото Той никога не отслабва и не се изморява.

Сякаш Бог казва: *“Зная, че скинията на Давид бе човешка скиния и че човешките ръце отслабват и се изморяват. Ето защо ще започна процес, който ще укрепи човечеството и ще го върне обратно в същия дом, който Давид притежаваше. Това е Моят любим дом.”*

Бог никога не се е впечатлявал от сгради

По незначителни причини християнският свят е забравил, че Бог никога не се е впечатлявал от сгради. Пастори и миряни, които се събират в прости или временни сгради, непрестанно се борят за земно признание като легитимна църква в града. При наличието на избор, Бог предпочита копнежа на сърцето пред палат! Ако си спомняте Давид искаше да построи храм, но Бог му каза, че не проявява интерес. Ако внимателно разгледате библейските пасажии, които описват посвещението на огромния храм на Соломон, ще видите Бог да казва неща като:

*“Но ако се отклоните от Мене, вие или чадата ви... тогава ще отсека Израеля от земята, която съм им дал, и ще отхвърля отпред очите Си **тоя дом,** който осветих за името Си; и Израил ще бъде за поговорка и поругание между всичките племена. А за **тоя дом,** който стана толкова висок, всеки който минава покрай него, ще се зачуди и ще съска...”*

Когато учениците на Исус възкликнаха за красотата на Иродовия храм в Йерусалим, Той пророкува: *“Ще дойдат дни, когато от това, което гледате, няма да остане тук камък, който да се не срине.”* Бог обаче никога не каза подобни неща за скинията на Давид. Напротив, каза точно обратното: *“Мога ли да ви помогна отново да*

издигнете скинията? Мога ли да ви помогна да възстановите това, което времето е откраднало и това, което човешката слабост е допуснала да се разруши? Искам да опазя този дом – спомените за срещите с хората Ми тук са скъпи за Мен.”

Бог копнее да се среща със Своите люде. Той е готов да разкъса завеси и да спре времето, за да се срещне с тях. Когато се откажа от програмата си, за да вечерям на пода или в детската къщичка с Аманда, това създава незабравими спомени както за нея, така и за мен!

Давид прояви интерес към синия пламък

Най-съществената част от скинията се зароди в сърцето на Давид много преди да бъде издигната самата шатра. Всичко започна, докато той беше още овчар и се учеше на полето как да общува с Бога. И то достигна своя връх, когато ковчегът на завета се завърна в Йерусалим. Това е важно за нас, защото е преобраз на нашето пътешествие към връщането на Божието присъствие в Църквата в наши дни. Следният пасаж от моята книга *The God Chasers* описва мотивите на Давид и го определя като най-предания човек, устремен към Бога по онова време:

“Когато Давид започна да говори за връщането на ковчега на завета в Йерусалим, той не бе заинтересован за покритата със злато кутия и вещите в нея. Той бе загрижен за *синия пламък*, който гореше между разперените криле на херувима върху ковчега. Желаше именно това, защото нещо в този пламък показваше, че сам Бог присъства на това място. А там, където отидеше славата или изявеното присъствие на Бога, имаше победа, сила и благословение. Близостта води до “благословение”, но преследването на “благословение” не винаги води до близост.”

Бог оцени копнежа на Давид по Неговото присъствие

По някакъв начин Давид улови нещо от Божиата същност, нещо, което никой до този момент не бе успявал да направи. Не разбирам напълно, но знам, че *копнежът на Давид по Божието присъствие е от изключителна важност – надявам се да е заразен*. След този горещ следобед в Уест Мънроу, Луизиана, чувах думите от небето: “**Ако я построиш, аз ще дойда.**”

Помнете, че единствено Давид е описан в Писанията по следния начин: “Намерих Давида, Йесеевия син, *човек според сърцето Ми*, който ще изпълни всичката Ми воля.” Убеден съм, че фразата “според сърцето Ми” има две значения. Общоприетото тълкуване е, че Давид е бил човек, който е имал сърце “като” Божието или сърцето му е било според Божието сърце. Също така вярвам, че Давид бе човек, който непрестанно е удовлетворявал Божието сърце. *Той се е стремил към Бога, към Неговото изявено присъствие*. Решителността му да върне ковчега на завета в Йерусалим е живо доказателство за копнежа му по Божието присъствие. Второто тълкуване е подкрепено и от ненадминатите описания на Давид в Псалмите за духовната му близост с Бога.

Няма да навлизам в подробности, но има много подобия между скинията на Давид, храмът, който построи Соломон и Мойсеевата скиния. В скинията на Мойсей и в храмът на Соломон е имало три определени заградени места: външен двор, свято място и пресвято място. Голяма, тежка завеса е отделяла святото от пресвятото място, където е бил положен ковчег на завета.

Ковчегът на завета е представлявал обкована със злато дървена кутия, направена от Мойсей според инструкциите, които той бе получил от Бога. Върху капака са били поставени две фигури на херувими (ангелски същества), направени от масивно злато, които гледат един към друг с разперени криле. Мястото помежду им се нарича “умилостивилище” и именно тук се проявявал Божият син пламък на изявено присъствие (*шекина* – слава). Ковчегът на завета, умилостивилището и синият пламък на Божието присъствие винаги са стояли скрити зад плътната завеса.

Когато Исус умря на кръста, сам Бог разкъса завесата на храма от горе до долу. Той я разкъса така, че никога отново да не може да бъде възстановена. Тя е символ на стената, на разделителната линия, която Го отделя от човечеството. До този ден Бог трябваше да стои зад завесата, за да запази живота на падналото човечество, което идваше да Му се покланя пред Неговата святост.

Изморих се да бъда отделен от Моите деца

Разликата между трите места, където Бог обитаваше е ключът към благоволенията: *скинията на Давид е единствената измежду тях, в която е нямало завеса.* Този ключ може да започне да разкрива една от най-важните мъдрости на вековете: **Бог не иска да бъде отделен от нас.** Той действително ще направи всичко възможно, за да премахне нещата, които Го отделят и скриват от нас. Той мрази греха, защото разделя. Бог разкъса “завесата” чрез плътта на Сина Си на Голгота. Същевременно, невидими ръце разкъсаха завесата на Сион, сякаш казаха: “Не желая това да бъде възстановено отново! Не желая да бъда отделен от Моите деца!” *Бог няма приемни часове за посещение при Своите деца. Той иска истинско общение!* Бог “развали средната стена, която ги разделяше.”

Сега започваме да откриваме неща, които ни показват защо Бог харесваше дома на Давид повече от останалите, които бяха изградени в Неговото име. Мойсей следва напътствията на Бога и направи скиния с окачени стени, заобиколени от ленено платно върху дървена конструкция по външния ѝ периметър. Във временната скиния на Давид нямаше завеса или стени. *Единственото нещо, което заобикаляше Божието присъствие в скинията на Давид, бяха поклонниците,* които Му служеха 24 часа на денонощие, 7 дена в седмицата, 365 дена в годината в продължение на около 36 години!

По всяко време цар Давид е можел да чуе напевите, песните и звуците на кимвали, които са идвали от скинията. Можел е да погледне към съседния на покоите му хълм и да види сенките на поклонниците, осветени от мъждукащите светилници.

Вероятно в такъв един момент е написал:

“Ето, благославяйте Господа, всички слуги Господни, които престояват нощем в дома Господен. Издигайте ръцете си към светилището и благославяйте Господа.”

Ден и нощ поклонниците са стояли и са се покланяли в Божието присъствие. *Сякаш са държали небето отворено с издигнатите си в поклонение ръце.* Ако Давид се е заглеждал, можел е да види синьото сияние на Божията слава, която е светела между издигнатите им ръце.

Всички са виждали Божията слава в скинията на Давид

Скинията на Давид е била уникална. Всяко друго място на поклонение, в което е стоял ковчегът на завета, поклонниците е трябвало да се покланят на това, което е стояло зад завесата, без да са знаели или виждали какво точно има там. Единствено първосвещеникът е можел да влиза зад завесата, но само веднъж годишно. В скинията на Давид обаче, Божията слава е била видима за всички.

Чудото на “Божия любим дом” може да бъде проследено до копнежа на Давид по Божието присъствие. Той каза: “Как мога да върна ковчега на завета при мен?” И започна да действа според това си желание с цялото си сърце. Първият му опит да върне ковчега на завета в Йерусалим завърши с неуспех и доведе до преосмисляне на начина, по който се отнасяше със “святите неща”. След като Давид и неговата процесия от левити и поклонници най-накрая достигна до Йерусалим, след изморително пътуване пеша около 20 километра, той е танцувал от радост – “Успяхме!”

Някъде в този процес на пренасяне на ковчега и почитане на Бога, *Давид започна да цени нещата, които сам Бог цени.* От друга страна, неговата съпруга *Михала почиташе достойнството пред Божественото.* Тя бе проклета с безплодие, макар че липсата на деца би могла да се обясни и с липсата на близост между нея и Давид.

Близките срещи с Бога понякога водят до неудобство за човека. Нашето съвремие е пълно с църкви, които са обърнали гръб на близостта на поклонението. Това са съвременни Михали, които също като старовременната, са избрали да ценят достойнството пред близостта с Бога.

Помнете, че целта на Давид не беше златото – той го имаше в изобилие. Целта му не беше и дървената кутия. Можеше да заповяда да бъдат направени и други такива. Давид не проявяваше интерес към нещата в ковчега – те напомняха за това, как Бог се бе явил на други хора, много преди той да се бе родил. Те не бяха най-важните за него. Давид се стремеше към синия пламък на Божията слава. Той казваше с действията си: “Трябва да се науча да нося този син пламък.”

Можем да строим по-хубави сгради, да сформираме по-големи хорове, да композираме по-добра музика и да проповядваме велики проповеди – можем да правим всичко по-добре от преди. Ако обаче не носим “синия пламък”, Бог не е доволен. Той ще се погрижи тези църкви “без пламък” да станат толкова маловажни за хората, колкото са и за Него. Липсата на “пламък” показва липсата на огън, което от своя страна, води до безплодни църкви и празни сърца. Някой трябва да каже: “Тук е студено – ето защо хората напускат. Нека запалим огъня на поклонение.”

Давид премина отвъд преградата на завесата, която спира смъртта

По някакъв начин Давид научи в процеса на пренасяне на ковчега, че нещо му е помогнало да прекрачи ограниченията на Аароновото свещенство и Мойсеевите правила за свещенство. С душата си този овчар-поклонник успя да премине отвъд страховитата, спираща смъртта преграда на завесата, в едно ново място на близост с Бога. Това промени цялото му разбиране за поклонение.

Когато изтощените левити най-накрая достигнаха до временната шатрата, която Давид бе издигнал за ковчега на завета на връх Сион, той им каза: “Знаете ли, един ден ще направя нещо по-добро, но сега ще се покланяме по този начин.” Представете си как свещениците с радост са свалили ковчега от раменете си. Когато обаче някои от левитите са започнали да се разотиват, Давид ги е спрял с думите: “Не, вие няма да си ходите.”

“Защо, царю, ние вървахме толкова дълго и носихме ковчега на раменете си. Подготвихме и жертвахме хиляди животни пред Господа. Не свършихме ли вече?”

Давид им отговорил: “Не! Аз не възстанових длъжността на левитите единствено, за да пренесете ковчега тук, вместо да стои изоставен в Сило. Облечете отново ефодите си. Извадете Псалтирите и арфите си.”

“Заради кого ще оставаме тук, царю? Искаш да ти свирим ли?”

“Не! Не е заради мен – заради Бога е. На Него трябва непрестанно да се покланяме.”

Забравили сме изкуството да влизаме в Божието присъствие

Искаме да привлечем Божието внимание, но след като Той се отзове или след като усетим присъствието Му сред нас, казваме: “Здрасти! Хубаво е, че дойде. Трябва да тръгвам”. И продължаваме по пътя си. Много често искаме мъничко от Божието присъствие – толкова, колкото да изпитаме вълнение, но общението ни с Бога трябва да е повече от чувствени преживявания. Давид не се задоволяваше с временно посещение. Той целеше нещо повече. Затова каза на левитите: “Няма да ходите никъде. Искам ти и твоята група да поемете първите три часа. Вие – следващата смяна, а вие, третата.”

Копнея за деня, в който Божият народ ще се покланя на Бога и ще го почита 24 часа в денонощието, 7 дена в седмицата. С много малки изключения, църковните зали в Америка и по целия свят са най-малко употребяваните помещения за тази цел. Докато несекващи потоци от хора се тълпят пред денонощните магазини за задоволяване на земни нужди, нашите църкви едва действат по два, три часа седмично, тъй като търсенето на предлагания от тях “продукт” е толкова ограничено. Трябва да изградим начин на живот “24/7”, преди да пуснем в действие организирани структури, за да не се превърнат във *формалност* нещата, които правим!

Тази книга не цели самоцелното отваряне на църковните врати. Тя е призив за възраждане на сърдечния копнеж на Давид. *Неговата скиния стана Божият любим дом поради хората, които се покланяха там!* Също както “Слек Стрийт” 114 се превърна в моята любима къща не поради магнолиевото дърво или бялата боя, или зеления килим във всекидневната, а поради хората, които живееха там – майка, татко и семейството.

Бог просто иска да бъде със Своите деца. Дори обор би свършил работа – както във Витлеем и както съживлението започнало на “Азуса Стрийт”. Какво е необходимо, за да се приближат хората до Бога? Ако Давид някога е поглеждал към своята скиния и е казал: “Надявам се някой ден да построя нещо по-добро”, сигурно Бог е отвърщал: “И палатка е достатъчна! Нека само сърцето ти да пламти!”

Построили сме красиви църковни сгради с много малко хора вътре, защото, ако няма “пламък”, няма и какво да се види. В църквите ни няма *shekinah* слава, защото сме изгубили способността си да *бъдем храм на Святия Дух*. Защо Бог каза, че ще възстанови отново Давидовата скиния? Защото там нямаше завеса или разделителна стена. Бог копнее за близост между Него и Неговия народ; Той иска да разкрие славата Си на изгубения и погиващ свят. Той трябва да го възстанови, защото слабите човешки ръце са се изморили да държат небесните порти отворени със своето поклонение и застъпничество.

Готови ли сме да преоткрием това, което Давид научи или сме се отегчили от Божията обиколка за “откриване на духовното наследство”? Върнали ли сме се вече в микробуса, включили ли сме климатика с думите: “Това не означава нищо за мен, защото нямам никакви спомени свързани с това място?”

Чудя се какво ли е означавало за Бога да стои в простичката скиния на Давид в цялата Си слава, да стои точно между Своя народ, без завеса или стена, която да Го отдели от Неговото творение за първи път от времето в Едемската градина.

Сега обърни лицето си към Него и Го попитай какво желае. Отговорът ще те промени завинаги.

Глава 2

Лъжливи финали

Да спрем по-рано и да пропуснем

Някой могат да го сметнат за богохулство, но трябва да ви кажа, че съм посетил достатъчно “добри богослужения”, които ми стигат за цял живот. Днес обаче само “добри” не е достатъчно. Повече не искам да слушам “добро” пеене и дори не искам да слушам “добри” проповеди. На практика съм си омръзнал! Би ли искал да опиташ нещо “добро”, когато знаеш, че “най-доброто” те очаква в кухнята?

Зная, че думите ми звучат крайно, но са умерени в контекста на това, за което действително копнея: искам Бог да се изяви в Своя *shekinah* или осезаема слава. В сравнение с Него, всичко останало и всеки друг се смалява до подгряваща група, която запълва времето, докато влезе Истинското Нещо! Опасявам се, че сме изградили религия и начин на живот около ордъври, като напълно сме забравили основното блюдо!

Ние опитваме или надзъртаме в Божията слава всеки път, когато сме на места, на които се заражда “съживление”. Тъй като тази “слава” е “духовно нещо”, тя не се поддава на научно определение или количествена проверка. Вместо това има определено ”усещане” или вътрешно чувство за Божието приближаващо присъствие, което ни предупреждава, че идва нещо много голямо и могъщо.

Когато това се случи, съществува тенденция в повечето от случаите да се справим със ситуацията като неопитни бегачи по време на спринт. Ние избягваме пречките в искрен стремеж към Божието присъствие и продължаваме бързо, докато започнем да чувстваме неудобство поради всепоглъщащо преследване на трофея на сърдечния ни копнеж.

Някои чувстват, че силата им ги напуска и започват да стават безчувствени към нещата около тях, докато се опитват да си поемат дъх. С един последен изблик на енергия се протягаме напред и се спускаме към линията... само, за да се спънем и да паднем няколко метра *преди* финала. Като спираме твърде рано или не постоим напред през цялото време до финиша, *бягаме към лъжлив финал и не печелим наградата.*

Библията ни казва, че на един планински връх в Израел, трима ученика видяха Мойсей и Илия да стоят заедно с Исус в слава. Учениците се стреснаха и Петър предложи на Божия Син всички да спрат на лъжливата финална линия и да построят паметник в чест на това събитие. Петър използва терминът *равин* или учител, когато се обърна към Исус и предложи да построи три отделни шатри. Вероятно е нямал представа, че най-доброто предстои.

Мойсей бе чакал повече от десет човешки живота, за да види това, което предстоеше да се случи и се съмнявам да е проявил интерес към лъжливия финал на Петър. Той не искаше да се задоволи с по-малко от това да види Божиата слава разкрита. След това Отец прекъсна Петър, докато той още говореше и поправи земната перспектива на този ученик като каза: “Този е Моят Син, Избраник Мой; Него слушайте.” Тогава пред погледа им остана само Исус – Господа на господарите.

Много често ние спираме на лъжливи финални линии, защото нашата плът започва да се вълнува. Искаме да прекъснем Божието Себеоткровение, за да издигнем пясъчни дворци в чест на Неговото явление. Толкова сме заети да казваме: “Хубаво е, че сме тук”, че не чуваме когато Бог ни казва: “И аз искам да съм тук с теб”.

Уморих се да се състезавам до лъжливи финални линии

Не е достатъчно да имаме само хубави служби, добра музика и проповеди. Трябва да се срещнем със самия Бог. Толкова съм изморен от “почти” богослужения, че понякога казвам на хората в събранието: “Ако сте дошли тук за добро събиране, сте попаднали на неправилния модел, на неподходящия проповедник, на погрешното място и в неточния ден. Елате отново друг път. Ако обаче копнеете за Бога, тогава сте добре дошли в общението на горящите сърца.”

Исус каза на хладката лаодикийска църква: “Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него...” *Святият Дух търси място за свой дом.* Той стои на входните врати на нашите църковни сгради и търси някой като Давид, който е подготвил място за Негово обиталище, където поклонниците са готови да отворят вратите на небето с издигнатите си ръце, за да може Неговата слава да слезе и да остане помежду тях.

Бог търси човек, църква, град, които ще чуят внимателното Му почукване и ще отворят вратата си за Него. И в Стария и в Новия Завет Господ чука, за да влезе и да общува с чедата Си. Виждаме Го пророчески да чука на вратата на Своя *собствен* дом в Песен на песните и да търси вниманието на Неговата възлюбена, Църквата.

Защо вратата на собствения Му дом е заключена? Това е така, защото е дал ключа. Той каза на апостол Петър: “Ще ти дам ключа; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.” Господ ни даде ключа за Неговото явление, когато *ни даде способността да отваряме небесните прозорци и да затваряме портите на ада. Резето е от нашата страна!* Прозорците обаче не са ли затворени от боята на човешките традиции? Любимият на душите ни непрестанно чука на вратите на Своя дом, но ние откликваме също като невястата на Соломон:

“Но аз си рекох: Съблякох дрехата си – как да я облека? Умих нозете си – как да ги окалям?”

На Божиата годеница, любима и невяста ѝ е станало твърде комфортно. Тя отказва да отвори вратата, защото не ѝ е удобно. Цената на близостта ѝ се струва твърде висока. Неудобството от всичко това поражда апатия, която ни подтиква да се движим твърде бавно и внимателно, когато нашият Любим почука на вратата на нашето сърце. *Чукането спира* и отегчени, най-накрая ставаме като мързеливата невяста на Соломон. Когато накрая стигнем до вратата, за да я отключим, усещаме единствено изчезващото благоухание от мястото, на което *Той е бил.*

“Отворих на възлюбения си; но възлюбеният ми беше се оттеглил, отишъл бе. Извиках: Душата ми отслабваше когато ми говореше! Потърсих го, но не го намерих; повиках го, но не ми отговори.”

Това е тъжното състояние на презадоволената църква днес. Може да открием, че сме бездетни като Михала, съпругата на Давид. Както предположихме по-рано, възможно ли е Давид никога повече да не е имал близост с нея? Отвращението, което тя изпита към него, заключи вратата на близостта, радостта, плодовитостта. **Нежеланието на Църквата да плати привидно високата цена на близостта е коренът, който води до нашето безплодие.**

Невестата на Христос е свикнала да живее в дома на Царя в Негово отсъствие. Ако се върне към копнежа и глада на първата си любов, никога повече няма да желае да остане сама. Вместо това, съвременната Църква едва успява да отвърне на почукването на Господаря с думите: “Не, не сега. Не виждаш ли, че сега ми е твърде удобно, за да ставам? Не можеш ли да почакаш? Имам главоболие. Вече съм си събула обувките и съм си вдигнала краката. Трябва ли точно сега да Ти отворя вратата?”

Когато чукането спре

Най-тревожното време не е когато Бог дойде и почука на твоята врата, а *когато чукането спре*. Реалността се връща с шок, когато осъзнаем, че нашият Възлюбен е спрял да чука. Когато божественото чукане престане, в миг забравяме важността на нашето удобство и мързелив начин на живот.

“Аз станах да отворя на възлюбения си; и от ръцете ми капеше смирна, и от пръстите ми течна смирна (със сладък аромат), (която той бе оставил) върху дръжките на ключалката. Отворих на възлюбения си; но възлюбеният ми беше се оттеглил и отдалечил, отишъл си бе.”

Един от английските преводи на Библията (AMP) ни казва, че когато възлюбената на царя годеница слага пръстите си на дръжката на ключалката, от тях започва да капе смирна, оставена от царя. Остава й единствено аромата от мястото, на което той е бил...

Опасявам се, че ако не отворим вратата, когато нашият Възлюбен почука, когато Гълъбът на Святия Дух слезе; ако не отворим небесните прозорци чрез поклонението ни на покаяние; ако не сме готови да създадем място Божията слава да влезе в нашия свят, в някой момент *ще ни остане единствено благоуханието от мястото, на което Той е бил*. Някои са доволни от това – те са удовлетворени само да усетят аромата или да почувстват тръпката на мястото, на което Той е бил, но аз вече не се интересувам от минали посещения. А ти? *Преживявания от други посещения от страниците на историята повече не могат да ме задоволят. Изморих се да чета за съживление – искам да се срещна със “Съживителя”.*

Това ми напомня за скърбящ съпруг или съпруга, който прегръща възглавницата и вдъхва аромата на изгубения брачен партньор. Дори когато някой загуби съпруг или съпруга от старост, скръбта утихва с времето. Църквата е запомнила минали посещения, сякаш нейният Годеник е починал и не може да става въпрос за никакви бъдещи срещи (с изключение на тази в небето). Съжалявам, но не желая да живея с празни спомени за това, което е било в миналото! **Ожидам Го днес! Копнея да видя**

Исус в цялата Му сила, жизненост, красота и слава. Покажи ми лицето Си, Господи!

Бог наистина ли ще спре да чука? (Случвало се е преди)

Време е да излезем от уютата на самодоволство и да отговорим на тихото почукване на вратата. Ти и аз чуваме това почукване точно сега. Това което най-много ме притеснява е, че чуването може да спре всеки момент. Не си мисли, че тук предлагам някаква нова доктрина или странно тълкуване на Писанията. Това се е случвало преди!

По време на “триумфалното влизане” на Христос в Йерусалим, хората хвърляха дрехите си и палмови клонки по улицата, за да покрият пътя пред Исус, Който яздеше на осле. Учениците хвалеха Бога с нов ентузиазъм и вълнение като казваха: “Благословен Царят, Който иде в Господното име; мир на небето, и слава във висините!” Това действително разгневи религиозните фарисеи в множеството, защото те отхвърляха идеята, че Исус може да бъде Месия.

Когато фарисеите поискаха Исус да накара учениците Си да млъкнат, Той им каза, че дори камъните ще извикат, ако каже на последователите Си да замълчат. Думите, които изрече, когато гледаше към Йерусалим, описват какво става, *когато Той спре да чука*:

“И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да! ти, поне в този [твой] ден, това което служи за мира ти! но сега е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те отеснят отвред, и ще те разорят и ще избият жителите ти в тебе и няма да оставят в тебе камък на камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен.”

Почуках, а ти не отговори!

Посетих те, а ти не Ме прие.

Евангелието от Лука казва, че Исус погледна към Йерусалим и плака. Вярвам, че Той плака, изпълнен с чувствата и скръбта на отхвърлен от любимата Си, като каза: “Колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошка прибира пилците си под крилете си, *но не искахте!*” Не казвам, че спасението ни е застрашено; казвам, че лесно можем да пропуснем момента на нашето посещение на присъствието *shekinah* на Бога. Можем да пропуснем възможността да дадем на Бога това, за което Той най-много копнее – нашето интимно поклонение и общение.

Вартимей не можеше сам да види Исус

Добре би било, ако всички ние имаме духа на Вартимей. Това е слепият човек, който пренебрегна неодобрението на тълпата и извика към Исус за милост. Вартимей не можеше сам да види Исус. Той беше сляп и трябваше със *сляпа* вяра да повярва в свидетелството на друг човек, който му бе казал: “Исус е близо”. Трябва да изповядаме: “Аз не виждам колко близо е Той, но ако някой наоколо ми каже, че е близо, тогава няма да допусна да ме отmine.”

Понякога ежедневните грижи и житейската умора могат да ни заслепят или да притъпят нашите сетива така, че да не можем да усетим Божията близост. Когато не можеш да видиш, чувстваш или усещаш Божието присъствие, тогава е време да намериш някой близък, на когото имаш доверие и който *може* да усети Неговото присъствие. Когато този свидетел ти каже: “Той е близо. Той е тук”, приеми думите му. *Направи нещо!* Започни да издигаш ръце и да викаш към Него с вяра.

Понякога единственото нещо, което трябва да знаеш е, че Той е близо. Виковете на гладната ти душа ще Го привлекат по-близо. Нима Божието Слово не ни казва: “Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш”? Бог не може да обърне гръб на съкрушения. *Сълзите пробуждат Божието състрадание.*

Какво се случва, когато знаеш, че Той е близо и не предприемеш нищо? Вартимей бе просто един сляп просяк, който стоеше отстрани на пътя, извън Ерихон, но докосна Божието сърце със своя вик за помощ, докато жителите на Ерихон очевидно пропуснаха времето, когато бяха посетени. Исус *излизаше* от града, когато се среща със слепия Вартимей. Вече бе прекосил целия град и никой не бе извикал към Него.

Това поражда въпросът: “Когато Той дойде, ще остане ли?” Жителите на Ерихон пропуснаха своя момент! За разлика от селцето в Йоан 4 глава, където Исус остана още няколко дена, посещението в Ерихон бе краткотрайно. Един слепец “видя” повече от целия град и забави Исус достатъчно, за да стане чудо!

Само ми кажи – това Той ли е?

Когато Исус мина през портата, слепецът от страни на пътя се обърна към стоящ на близо човек и го попита:

- Това Той ли е? Само ми кажи, това Той ли е?
- Да, да Вартимей; това е Той.
- Тогава не пречи на пътя ми.

Приятелю, послушай ме. *Не можеш да запазиш самолюбието си, когато търсиш Неговата божественост. Не можеш да си спестиш неудобството, когато търсиш лицето Му.* В даден момент ще трябва да изгубиш “духовните” си обноси. Ще трябва да оставиш петдесетните си, баптистки или презвитериански привички. Ще трябва да забравиш какво да правиш, кога, къде и как. Ще трябва да смалиш всичко до основното: “Това Той ли е? Мисля, че Той е в сградата! Мисля, че е близо.” Не зная как се чувстваш, но аз не съм съгласен Той да мине толкова близо покрай мен и да ме отмине. “Исусе, Сине Давидов, смили се над мене!”

Исус ще ни подмине ли? Сигурно. Той щеше да подмине учениците, когато те гребяха в една лодка в Галилейското езеро в мрака на нощта, но *те извикаха към Него.* Той щеше да подмине и слепецът, но Вартимей извика и продължи да Го зове, докато Исус не се обърна, за да го види. Исус щеше да подмине и жената с неизлечимото кръвотечение, но тя протегна ръка и докосна края на робата Му с вяра. Исус беше в Йерусалим много пъти по време на краткия Си живот на земята, но религиозните водачи на този древен град пропуснаха момента и часа, когато бяха посетени.

Един от ключовете да превърнем посещението на Духа в обитаване е да Го признаем. Откога не си Го “виждал”? Ще Го познаеш ли, ако дойде на осле, вместо на жребец? Ще приемеш ли Неговото посещение в смирение, така както приемаш посещението Му в сила?

Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че някой чука на Църковната врата точно в този момент? Той буквално чука на вратата на собствения Си дом, тъй като ни е дал ключа. Не искам да виждам, как Църквата пропуска своя момент или час на посещение.

Искам да ходим с Него и да общуваме с Него. Вероятно усещаш, как нещо докосва сърцето ти и искаш да извикаш: “Господи, не ме подминавай! Исусе, смили се!”

Отче, моля се точно сега духът на Вартимей да завладее Твоя народ. Нека да съблечем одеждите на гордост и да издигнем гласовете си в поклонение: “Исусе, Сине Давидов!” Издигаме глас в покаяние: “Смили се над нас.” Ние се покланяме, покаяваме се и викаме: “Не ни подминавай!”

Време е да оставим на страна предразсъдаците си и всичко, което определя какво трябва да се случи и кога. *Бог винаги е предпочитал духовния глад пред религиозния ритуал.* Ще пропуснеш ли твоя момент? Ако чувстваш, че се приближава, не пропускай да се доближи и да те отmine, дори докато четеш тази книга. Помни, че *Бог търси място, където да изяви Себе си.* Той чука на твоята врата. Почти Го чувам да ни казва: *“Знаете какво става, когато посетя една църква. **Още не сте видели какво става, когато посетя един град. Отворете вратата и Ме пуснете!**”*

Покажи своя глад!

Ако по време на едно църковно богослужение има бебе, мислите ли, че когато огладнее, то ще бъде впечатлено или притеснено от факта, че Томи Тени стои отпред и проповядва? Вярвате ли, че това малко бебе ще се замисли: “О-о. Пасторът е там отпред. По-добре да си мълча”? *Ако бебето огладнее, то ще заплаче.* Мислите ли, че това бебе ще се притеснява кой го гледа, кой го слуша или какво правят издокараните лелки и чичковци? Не! *То ще покаже глада си, по най-убедителния начин.* Не мислите ли, че именно това стана в Евангелието на Матей?

“И някои слепи и куци дойдоха при Него в храма; и Той ги изцели. А главните свещеници и книжници, като видяха чудесните дела, които стори и децата, които викаха в храма, казвайки: Осана на Давидовия Син! възнегодуваха и рекоха Му: Чуваши ли какво казват тия? А Исус им каза: Чувам. Не сте ли никога чели тая дума: “Из устата на младенците и сучещите приготвил си хвала?”

Гръцката дума преведена “викаха” в този пасаж не се отнася до учтив тих вик на радост или тих плач. Буквално означава ”викам силно, възклицавам, умолявам.” Според мен, голяма част от нас са твърде притеснени за одобрението на хората, за да се стремят към Божието присъствие. Трябва да станем като изгладнели деца, които плачат за помощ.

Време е да покажеш своя глад. Стани като малко дете и кажи: “Не ме е грижа кой ме чува. Не ме е грижа кой ме гледа. *Господи, трябва да те имам!* Толкова съм гладен.” Покажи своя глад както направи Вартимей в онзи чудесен ден. Привлечи Божието внимание и пренебрежни човешкото одобрение.

Време е да кажем: “Отказвам да се доближавам толкова близо и да се връщам назад. *Повече не желая да спирам на лъжливи финали.* Не мога да живея нито ден повече с изчезващото благоухание на “вчерашното присъствие” на Бога. Може и да не успея, но ще опитам. Може и да не привлече вниманието Му, но поне ще съм опитал.”

Бих желал всички ние да забравим своето човешко достойнство и да си припомним Неговата божественост, като се помолим: “Боже, аз желая среща с Теб,

която *да няма край*.” Ако някой някога наистина отвори небесните прозорци, всички ще бъдат благословени от благоуханието на Неговото присъствие!

Вартимей издигна собствен олтар от праха по пътя. Никой не каза на жената с кръвотечението: “Ако докоснеш края на робата Му...” Не, в своето отчаяние тя си даде обещание и Бог го почете.

Можеш да изградиш олтар от глада в твоето сърце точно сега. Няма значение дали седиш на първия ред в църквата или в задната част на някой бар или дори в хола си. Това е без значение. Време е всеки, който е гладен, да извика към Бога:

“Няма да позволя да дойдеш толкова близо до мен и да ме подминеш. Повече от всичко нуждая се от Теб! Смили се над мен!”

Глава 3

Да отворим небето и да затворим портите на ада

Божие то водителство към мен дойде без предупреждение, докато проповядвах на съботното богослужение в една църква в Тексас. За миг просто ”знаех”, че в неделя вечер трябва да отида в друг град, в друг щат. Проблемът бе, че същата вечер трябваше да проповядвам на това място в Тексас. Никога до този момент не бях отменял уговорка, но по някакъв начин трябваше да изпълня това, което Бог искаше от мен.

Когато казах на пастора на църквата, в която бях, че няма да мога да остана за вечерното неделно богослужение, защото е изникнало нещо друго, той се отнесе много благосклонно. След сутрешното неделно богослужение, моите домакини ме закараха направо на летището. Беше неотложно и пропуснах обяда. Всички места за най-ранният възможен полет бяха запълнени, но не бях изненадан, когато Бог се намеси и получи място в самолета.

Когато се приземихме, наех кола, за да отида в църквата, в която бях служил преди и която имаше 3000 души. Докато шофирах, Бог потвърди думите си: “Вървиш по правилния път.”

Пристигнах на църковния паркинг един час преди началото на вечерното неделно богослужение като се надявах да се срещна с пастора по-рано, за да поговорим. Мислих си, че той ще ми помогне да разбера защо Бог ми каза да дойда без предупреждение и покана.

Докато заключвах колата се огледах на паркинга и забелязах, че вече имаше доста коли. Помислих си: “*Е, сигурно има нещо.*” Това се потвърди, когато влязох в сградата и забелязах разпоредителите до вратите на залата. Усмихнаха ми се, когато се приближих, но ми отговориха: “Не можем да ви пуснем.”

Нашият пастор се нуждае от Бога

Независимо, че пропътувах толкова километри аз уважих разпоредителите. Затова им казах: “Разбирам, че не можете да ме пуснете вътре. Но какво става?” Те отвърнаха: “Нашият пастор тази сутрин обяви молитвено събрание от четири часа следобед и ни помоли да затворим вратите след този час. Молитвата трябва да

продължи до шест часа, когато отново ще отворим вратите. Сега е едва пет и не можем да ви пуснем.”

“Разбирам”, казах аз. “Ще остана във фойето.” Седнах близо до вратата и започнах да се моля заедно с хората вътре от мястото, на което бях. Само след броени минути разпоредителите се обърнаха към мен: “Обсъдихме и считаме, че трябва да ви пуснем вътре. Знаем, че пасторът каза да не пускаме никого, но наистина смятаме, че трябва да влезете.”

Единственото, което казах тогава бе: “Сигурно е така.” Когато разпоредителите отвориха вратата, влязох и видях около 400 души, паднали на колене пред Бога. Тихо се присъединих към тях и когато службата започна малко по-късно, седнах на едно незабележимо място някъде в страни. Когато пасторът най-накрая вдигна погледа си и ме забеляза, ми се стори изумен. Големи сълзи се стичаха по неговото лице, вратовръзката му бе изкривена на една страна. (Облеклото и поведението му обикновено са безупречни.)

Когато службата започна, пасторът и хвалебната група сякаш бяха затруднени, тъй като Божието присъствие в залата бе много силно. На това събрание бе поканен да послужи известен в цялата страна говорител и когато пасторът стана, за да го представи, каза: “Имаме високоуважаван гост, който ще ни говори, но виждам тук и моя приятел Томи Тени.” След това продължи: “*Тази седмица имах сън.* Сънувах, че Томи Тени ще дойде при нас без да се обади и без да е поканен. Сега той е тук. Не зная какво ще направи Бог, но искам Томи да дойде и да сподели нещо с нас.”

Имаше голяма вероятност Бог да обърка планираната програма

Аз също не знаех какво ще направи Бог, но осъзнавах, че има голяма вероятност да обърка планираната програма. Докато се разминавахме по стълбите на платформата, се спрях колкото да кажа на пастора: “Не зная какво ще стане, когато се кача горе.” Той ме погледна сериозно за миг, без да каже: “Здравей, как си?” или “Радвам се да те видя.” Духовният климат бе твърде сериозен за това. Единственото нещо, което ми каза на тези стълби бе: “Не ме е грижа.” Знаех, че е искрен, защото наистина търсеше Бога.

Исках да говоря на събранието само 10 минути, но 15 секунди след като стъпих на платформата, небесните прозорци се отвориха над това място. Божието присъствие бе изключително силно, но това нямаше нищо общо с мен. Сякаш Бог ме бе поканил да се срещна с Него на това място и по това време. Аз бях щастлив, че се появих там за срещата. В този момент, ние бяхме в “*дома съграден от покорство.*” Пасторът бе покорен да призове църквата към молитва. Гост говорителят бе там и бе готов; аз бях покорен да отида. По някакъв начин, Бог ни бе призовал и завел на правилното място тази вечер.

В рамките на десет минути хората буквално започнаха да тичат към олтара. Когато Бог *наистина* се появи, няма значение каква е твоята титла или откога Го познаваш; внезапно осъзнаваш нуждата си да се покриеш с покаяние. Това е така поради величието на приближаващата Божия слава. Бог бе отворил небесата и лъчите на Неговата слава достигнаха това място.

Както казва Дънкан Кемпбъл: “Бог слезе долу”

Първият, който достигна олтара, бе известният в цялата страна говорител. След него дойде местния пастор. Наблюдавах как хората падаха на пода, докато тичаха напред и плачеха пред Бога. Отново използвам думите на Дънкан Кемпбъл, когато

описва съживлението на Хибридите: “Бог слезе долу.” Той отвори небесните прозорци и слезе помежду нас.

Всеки път, когато това се е случвало, според моя опит и в Църковната история, “Бог слиза долу” в резултат на покаяние, в атмосферата на поклонение. Човешките програми никога не могат да направят това! *Истинското съживление идва когато Съживителят дойде!*

Реалното съживление е по-скоро като потоп, отколкото като река. То е свръхестествена експлозия на Божието присъствие на земята. Писанията ни казват, че “земята ще бъде пълна със знанието за славата Господна, както водите покриват морето!” Как водата покрива морското дъно? Потопът в дните на Ной бе потоп на осъждане, но той може да ни подсказва как знанието за Господната слава ще покрие земята. Библията ни казва в книгата Битие, че точно преди потопа “в същия ден всичките извори на голямата бездна *се разпукаха и небесните отвори се разкриха.*” В *МIV* (един от съвременните английски преводи на Библията – Бел. пр.) се казва: “всички извори на голямата бездна се пропукаха и *небесните илюзове* се отвориха.”

Един начин, по който може да се освободи потоп на земята, е като се освободят порои едновременно от *две посоки* – изсипване на дъжд и преливаща река. В сферата на молитва и съживление, начинът за отваряне на небесните прозорци е да се счупят съдовете и да се освободят порои на покаяние и поклонение сред Божиите хора на земята. Трябва действително да бъдем съкрушени, ако желаем да имаме пробив и да видим небесните прозорци отворени. *Съкрушеността на земята отваря небесата!*

Какво е отворено небе?

Какво имам предвид, когато говоря за “отворено небе”? “Отвореното небе” е *място за пряк достъп до Бога*. От написаното от апостол Павел знаем, че има три “небеса”. Той казва на църквата в Коринт, че веднъж е бил “занесен до третото небе”. Ако има трето небе, логично е да има второ и първо небе. Третото небе може да бъде обиталище единствено на Бога и Неговите свети ангели. Това е царството, “резиденцията” на Бога. Неговото управление от третото небе влияе на другите небеса под него.

Тъй като Библията описва Сатана като “княза на въздушната власт”, второто небе е подвластно на демоните. Първото небе е естественото “небе” над нашите глави и е общото владение на човека или всичко, което е в неговия обсег. Глава 10 на книгата Даниил ни дава ясна представа за динамичния конфликт между трите небеса. Когато Даниил се молеше на Бога от първото небе, започна конфликт на второто небе между архангел Михаил и падналия ангел-владетел, наречен княза на Персия. Божият отговор на молитвата на Даниил дойде, въпреки всички усилия на царството на мрака да го спре или забави. *Помнете, че закъснението не е отказ*. Постоянството играе голяма роля в отваряне на небесата. Какво би станало, ако Даниил бе спрял да се моли след 18 или след 20 дена? Не трябва да позволявате на “медното небе” да ви възпира!

Когато използвам термина “медно небе”, не искам да кажа, че Бог не може да чуе нашите молитви. Той чу молитвата на Даниил и веднага изпрати ангел със Своя отговор. Проблемът бе, че този ангел трябваше да мине през второто небе, където Сатана изпрати своите паднали ангели да попречат на предаването на отговора. Врагът ще се опита да попречи на молитвата ти да достигне до Бога и ще се опита да спре предаването на Божия отговор до теб, тъй като второто небе е негово владение – *за сега*.

Апостол Павел описва Сатана като “княза на въздушната власт” в Ефесяни 2:2. Врагът няма пълно господство над второто небе; властта му е ограничена. Той е само

едно създание и паднал ангелски принц. Не може да се сравнява с Вечния Бог и възкръсналия Цар. *Единствено принцът разполага с властта, която му е дадена от Царя.* Нашият Бог е Всесилен; Сатана, падналият принц, притежава единствено властта, която му е разрешена от Царя. Ще дойде ден, когато тази власт ще му бъде отнета. Исус вече взе от Сатана ключовете на ада и смъртта. *Сатана дори не разполага с ключовете за своя собствен “дом”!* “Домът” обаче все още е Негов. На този велик ден Бог ще дойде, за да предприеме още една крачка и да Си “възвърне дома”.

Искаш ли да видиш отворени небесните прозорци? Освен библейските герои и техните преживявания, героични личности и техните опитности от Църковната история също са ни оставили ключ за разбиране на отвореното небе. Джон Бънян е един от тях. Неговата класическа алегория “Пътешественикът” е сред най-известните християнски книги, които някога са били написани, но самият той не я е считал за най-добрата си творба. Изборът му пада върху малка книга, озаглавена “Приемливата жертва”, която той написва по-късно в своя живот. Това е книга за съкрушеността, основана върху помазано тълкувание на Псалм 51. Бънян умира, докато книгата се отпечатва, но той я определя като “кулминация на житейския ми труд”. В Псалм 51 Давид обявява: *“Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш.”* Това е **скъпият ключ, който отключва богатствата на Божието присъствие!** Това е благоуханието, което Бог не може да пренебрегне. Той ще откликне. Медните небеса ще бъдат отворени!

Дългото изморително пътуване на Давид и съживление без усилие

Християните по целия свят казват: “Искаме съживление; искаме повече от Бога.” За съжаление, не сме се поучили от грешките на Давид. Често се опитваме да направим същото нещо, което той направи първия път, когато се опита да пренесе Божието присъствие в Йерусалим. Натоварваме Божиите неща на нова кола, направена от човеци и си мислим, че Бог ще бъде доволен. После сме шокирани, когато открием Неговото недоволство! Той няма да допусне волове да теглят колата, която носи Неговата слава! Ние очакваме някой друг или нещо друго да се “изпоти” през трудната част на съживлението. Искаме само да пеем и да танцуваме в шествието. Тези недогледани, акцентуващи върху човека празненства на съживление преминават също толкова гладко, колкото и първото “тържество в чест на ковчега” на Давид – т.е. докато не се улови в Божиата клопка при Нахоновия харман.

Тези “легнали полицаи” по пътя към съживлението могат да бъдат поставени от Бога, Който иска да ни каже:

“Стига вече! Ще ви позволя да Ме пренасяте небрежно и на кола до определено време. Ще ви позволя да Ме пренасяте без пот само до определен момент. Ако обаче действително желаете да Ме преместите от “небето на земята”, ще трябва да се “поизпотите”. Не се опитвайте да пренесете Моята слава на вашите неустойчиви, създадени от човеци програми, методи и планове. Можете да задържите вашата кола или Моята слава, но не и двете!”

Давид се оттегли и започна да разсъждава, след като Оза бе поразен при Нахоновия харман. *Оза умря, след като се опита да стабилизира това, което Бог бе разтърсил.* Днес ние продължаваме упорито да се опитваме да изравним неравностите и да смекчим Божиите заповеди. Безуспешно се опитваме да създадем благоприятна среда, като поставяме човешкото удобство над Божието. Често изразявам същата мисъл

с думите: “Благоприятната за хората среда е *спокойствие*, но *благоприятната за Духа среда е огън!*”

Давид откри, че Бог бе казал на Мойсей ковчегът да се пренася единствено на раменете на осветени левити. Бог се бе изморил от човешките опити и за това бе разтърсил колата, за да предупреди Давид и народа Си. Бог не искаше никой да задържа това, което Той разклаща.

Защо Давид сложи ковчеза на завета на кола? За човешкия ум е логично да се натовари една тежка кутия на кола, за да се пренесе на голямо разстояние. Освен това и филистимците го бяха пренесли така. Ковчегът на завета беше кутия, направена от ситимово дърво и обкована отвътре и отвън със злато. На дължина беше два лакътя и половина, на ширина – един лакът и половина, на височина – един лакът и половина. Капакът на ковчеза беше от злато и на него имаше два херувима от масивно злато. Пренасяха го на две върлини, обковани с чисто злато, минаващи през златни колелца, прикрепени от двете му страни. Златото е плътен и тежък метал. Можете ли да си представите колко е тежал ковчегът? Не е чудно, че хората са се опитали да го пренесат на кола! Но Давид научи по трудния начин, че Бог не мисли като хората. Неговите пътища – *пътищата към свято съживление* – са по-високи и “по-изморителни”.

Истинските мъже трябва да се изпотят

Когато Давид направи втори опит да пренесе ковчеза на завета в Йерусалим, той внимателно последва Божиите напътствия. Бог не желаше дървена кола или волове да носят Неговото присъствие – Той искаше истински мъже. На всеки шест крачки, те трябваше да жертват по един вол, сякаш да покажат на Бога и на хората: “*Няма повече волове.*” Волът е символ на сила, мощ и богатство. Бог няма да бъде манипулиран с нашето земно богатство или физическа сила. *Човешката слабост ще носи ковчеза на Божието присъствие.* Левитите трябваше да носят тежкия ковчег на завета на раменете си на разстояние около 16 километра. Тези мъже със сигурност са се изпотили!

Този процес на пренасяне на Божията слава в Йерусалим е символичен преобраз за това, как да пренесем изявената слава на Бога в Църквата. (Изключително важно е да помним разграничението между Божията слава *shekinah* и Неговата вездесъщност, която винаги е сред нас.)

Според различните богослови, домът на Овид е бил на разстояние между 12 и 24 км от Йерусалим. Като приемем средно разстояние от 16 км, можем да си представим по-ясно този процес на жертване и придвижване до Ерусалим. Левитите са жертвали вол и угоено теле, придвижвали са се шест стъпки и отново са принасяли жертва. Библейските учени не са единни по този въпрос, но ако Давид и неговата процесия са спирани на всеки шест крачки за жертвоприношение, тогава доста са се потрудили по пътя към съживлението.

Тези левити не са вдигнали тежката кутия на раменете си и не са изминали 16 км, сякаш са на неделна разходка в парка. Не са преминали през портите на Йерусалим свежи и в изрядно “църковно” облекло с викове: “Ей, виж! Ние си имаме съживление!”

Когато търсиш Божията слава, нещата стават по-тежки, не по-леки

Този ден Давид и неговата процесия от левити, свещеници и поклонници плати скъпа цена, за да въведе Божието присъствие в техния град. Не е чудно, че когато групата най-накрая пристигна при портите на Йерусалим, *Давид започна да танцува!* Защо? Те бяха благодарни, че са оцелели през това пътуване! Мисля, че всеки човек от

процесията е викал: “Успяхме!” Както и да разглеждате това събитие, имало е много кръв от жертви и дим от олтари.

Вярвам, че ще бъде така и за нас днес. Приятелю, чуй ме: Когато се придвижиш от нивото на помазание към това да призоваваш Божиата слава да слезе, нещата няма да станат по-лесни. *Ще станат по-трудни.*

Повечето хора възприемат метода на “новата кола”, защото представлява лесен начин на поклонение, който не изисква потене. Бог предупреди Адам и Ева в началото на техния живот извън портите на рая: “Ще живееш от потта на челото си.”

“Потта” има особено значение за Бога. Тя е средство, чрез което се придава стойност на земята. Казано на съвременен език, ако искате да прехвърлите пари от сметката на вашия началник в задния си джоб, ще трябва да се поизпотите или потрудите по някакъв начин. По същия начин земеделците трябва да се потят, ако искат да прехвърлят нещо от почвата в задния си джоб, за да нахранят семействата си.

Възможно е да се “поттиш” над отчет в офис с климатик. Или да си облян от истинска пот, докато забиваш пирони на някакъв строеж. Давид разбра това и отказа да принесе на Бога *неща*, които не са му стрували нищо! Той похарчи пари, които бе спечелил, докато се е потил над проблемите на царството, за да купи земя и животни за жертвоприношенията. Също така принесе “потно” поклонение в танца.

Потта придава ценност. Поклонението изисква “пот”! Поклонението е прехвърляне на стойности от нас към Бога. Ето защо даването на десетък и пожертвованията са част от поклонението. Ние преобръщаме часове на потене в пари и след това даваме от тях на Бога в знак на поклонение. Това е друг начин, по който Му прехвърляме нашето “време”. Било то че се поттиш в преносния или в буквалния смисъл, трябва да се поттиш, ако искаш да се издържаш. *По същия начин трябва да се “изпоттиш”, ако желаеш да се покланяш.*

Когато плътта на нашето човешко естество стане мързелива, се опитваме да внесем отвън или да пренесем Божиите неща, като използваме методи, които не изискват потене, за да можем просто да вървим до тях и само да се вълнуваме, че “пренасяме славата”. Истината е, че не искаме да се поизпотим.

Готов ли си да платиш цената за Божието присъствие?

Сам Исус ни научи да правим точно обратното. Той дойде на земята като слуга, който се отказа от репутацията Си. Ако не вярваш, че потта е ценна, представи си как Исус се е потил в Гетсиманската градина. Исус зае позиция на пълно жертвено покорство пред волята на Неговия Отец, когато се “потеше” в молитва в Гетсиманската градина. Ще се случват неща, когато изпоттиш своята плът в глад за Отца. Вечна стойност се предава от тук (твоего сърце) към там (Божието сърце).

Загрижен съм, че повечето християни не искат да платят каквато и да било цена за Божието присъствие. Очакваме то да ни бъде сервирано на сребърен поднос. Ние сме като зрители, които наблюдават платени изпълнители, или волове, които се опитват да довлечат Божието присъствие в църквата. *Време е да се откажем от службите, на които сме наблюдатели. Нека станем участници!*

Понякога правим нещо още по-лошо. Играем ролята на Михала, дъщерята на Саул. Зяпаме от прозорците на нашите религиозни палати като царски наблюдатели, осмиваме онези, които се калят и потят в жертвените си усилия към Божиата слава. Безплодието винаги е последствие от липсата на близост с Бога!

Може би си мислите, че говоря за спасение чрез дела? Изключено! *Говоря за искрен копнеж по Бога*, основната тема, която доминира в Библията – от Битие до Откровение. Говоря за това да се върнем към първата си любов, към първата си

страст! (Думата страст е станала лоша дума в много от нашите интелектуално ориентирани църкви.) След като бъдем спасени и станем Негов народ по благодат, трябва първо да търсим Него, да следваме Неговите заповеди и да живеем живота си за Него, не за себе си. Тук именно идва потта на покорство и поклонението на покаяние.

По дрехите на истинските поклонници има петна от кръвни жертви

Триумфиращите поклонници, които влязоха през портите на Йерусалим и носеха ковчега на Божията слава, имаха белези от борбата им да получат “синия пламък” на Неговото присъствие. Хората, които се трудят да възстановят Божието присъствие и благоволение, се открояват лесно от безплодните поклонници, които остават сред удобствата на града и очакват да видят какво ще се случи. По дрехите на истинските поклонници има петна от кръвни жертви. Калта и потта по свещеническите им одежди са видимото доказателство за трудното им пътуване и донасянето на Божието присъствие от хармана на подготовка в техния град.

Това означава ли, че като новозаветни вярващи трябва да скачаме, подскачаме и прескачаме, да се изпотим буквално, за да може Божието присъствие да слезе в събранията ни? Не! На Бога, Който е Дух, трябва да се покланяме в Дух и истина. Саможертвата на Исус Христос на кръста завинаги сложи край на жертването на животни, но Бог никога не се е отказвал от *жертвата* на поклонение.

Както отбелязахме по-рано, Давид каза, че жертва угодна на Бога е “сърце съкрушено и разкаяно”. Всеки път, когато пееш химни и живееш добродетелен живот, Му принасяш жертва. Както вече казах, друг начин, по който можеш да “прехвърлиш потта” в Царството е чрез даване. Когато “се потиш” или работиш, за да спечелиш пари в естествения свят, прехвърляш част от себе си на Бога, като даваш според свободната си воля принос за Царството. Тогава прехвърляш стойност.

Не принасяй “жертва” на Бога, която не ти струва нищо

Вярвам, че отново трябва да се поучим от откритията на Давид за стойността на жертването. Помнете, че той каза: “Защото не ща да принеса на Господа моя Бог всеизгаряния, за които не съм похарчил.” Той знаеше, че единственият начин да възстанови Божието присъствие и благоволение за своя народ, е като се изпоти в жертвено поклонение на покаяние. *Ако искаме Божията слава да влезе през портите на града, някой трябва да я носи!*

Всеки, който днес се стреми към съживление, би ви казал: “Съживлението изисква упорита работа.” Попитайте разпоредителите, членовете на молитвените групи и пасторите, които трябва да се справят с множества гладни хора ден след ден, седмица след седмица в препълнените църковни сгради за поклонение. Или попитайте ходатаите, които се молят и надничат през пукнатините на “медното небе”. Един човек не може сам да носи ковчега на Божията слава по целия път в това поколение. Другите също така трябва да подложат осветените си рамене под товара по време на пътуването до Йерусалим и да кажат: “Ето ме, нека да помогна.”

Бог не е задължен да храни “обикновени гризачи”

Начинът, по който можеш да отвориш небесата над теб, е като се стремиш към ново откровение за това къде е Бог. Използваме все с по-малко от Божието най-добро през по-голямата част от живота, защото сме се специализирали само да търсим къде е бил Бог. Трябва да се стремим към това ново откровение, защото Бог не храни

“обикновените гризачи”. Когато Той се открива на теб или на мен, това откровение никога няма да отнеме от старите истини; а само ще прибавя към тях.

Нека да илюстрирам разликата между това да се съсредоточим върху минали истини и търсенето на ново откровение. Ако си умел ловец на тигри в Индия, вероятно би могъл да ми кажеш много за твоята жертва, като единствено изследваш следите ѝ. Вероятно ще можеш да ми кажеш размерите на тигъра, пола, приблизителната възраст и преди колко време е оставил тези следи. Дори е възможно да се развълнуваш, когато видиш тези следи, поради значението, което те имат за теб. *Има обаче огромна разлика между това да изследваш следите, оставени от тигъра, и да го погледнеш в очите.*

През по-голямата част от времето християните така са погълнати от истините за това къде е бил Бог, че пропускат да забележат, че Той ги посещава точно в този момент. Както споменавам в книгата си *The God Chasers*, фарисеите в дните на Исус бяха *вътре* в храма и се молеха Месията да дойде, но останаха напълно слепи за факта, че Той бе *навън* и минаваше покрай тях при триумфалното Си влизане в Йерусалим! Те пропуснаха посещението Му, защото така се бяха вкопчили в пророческите “отпечатъци от лапи в миналото”, че не разпознаха момента на посещението на Месия пред очите им.

Всички ние трябва да четем и да изучаваме ежедневно Божието Слово, но не трябва да се прекланяме пред минали откровения и да изключваме всички нови. Мартин Лутер имаше прекрасно откровение за Божията благодат и сподели “този отпечатък от Бога” със света. След като истината за “спасение чрез вяра” бе развита в доктрина, хората се почувстваха задължени да построят гробница около тази истина, сякаш тя съдържаха всичко, което някога е било или ще бъде.

Вярвам, че Бог непрестанно ни дава нови прозрения за Своята личност. И това е така, защото нашият непроменим Бог непрестанно се движи и работи сред вечно променящи се хора. Неправилно е, когато хората започнат да казват: “Нашата следа сочи към единствената пътека в гората” или “Нашето откровение е последното откровение.”

Истините за Бога трябва да те водят към Бога на истината

Винаги помни, че *истините за Бога са предназначени да те водят към Бога на истината*, до Неговата личност. Бог иска да следваш тези следи на истина, докато не достигнеш до откровение за това кой е Той. ***Тридесет секунди съзercание на Исусовата слава през отворените небеса промениха гонителя Савел в мъченика за благовестието Павел. Такава е силата на отвореното небе!***

Той започна като фарисей, но Бог го срещна, за да го промени! Савел следваше вярно старите прашни следи на закона, които бяха прераснали в легализъм. Законничеството накара Савел да гони християните. Той мислеше, че постъпва правилно, докато сам не видя възкръсналия Христос. След това каза: “Бях разбрал всичко погрешно!”

Чудя се колко хора също като Савел/Павел просто чакат Църквата да “отвори небесата”, за да могат и те да преживеят една променяща живота среща с Божията слава?

Искам честно да ви кажа, че ако някога преживеете истинско посещение на Божие присъствие във вашата църква, най-вероятно това ще обърка “вашето” богословие, ще унищожи структурата и ще промени всичко, което сте правили! Защо? Защото ще сте опитали Неговата слава, вместо да изследвате къде е била тя. Това е моята цел! Аз преследвам Божията слава и искам да видя небесните прозорци отворени.

Правене на дим

В Библията, когато небесата се отворят и Божията слава се яви, често се появява облак. Когато Бог посещава човечеството, Той изпраща Своя облак за наша защита. Облакът ни предпазва от блясъка на Неговото величие; за да не видим лицето Му и да умрем. Ние сме близо до Него, но сме покрити. *Когато ти избереш да посетиш Бога, трябва да си направиш собствен облак.* Вземи под внимание Старозаветното указание в Левит 16 за всеки свещеник, който е бил избран да влезе в Божието присъствие “отвътре завесата”:

“След това да вземе кадилница пълна с разгорени въглища от олтара, която е пред Господа, и две пълни шепи с благоуханен тамян счукан дребно, и да го внесе отвътре завесата; и да тури тамяна на огъня пред Господа, за да покрие дима от тамяна умилостивилището, което е върху плочите на свидетелството, за да не умре.”

Кадилницата е малък съд, направен обикновено от мед или злато, който често се окачва на верига. Предназначена е за дим, когато в нея се постави тамян, който гори заедно с разгорените въглени. *Молитвата, поръсена върху въглените, прави дим.* Преди първосвещеникът да влезе зад завесата, е поставял тамян в кадилницата и я е внасял, минавайки под завесата. Трябвало е да направи достатъчно дим, който да изпълни Светая светих и да покрие умилостивилището, преди да посмее да мине зад завесата. Наситената с дим атмосфера го е принуждавала да изпълнява задълженията си и да докосва предметите пипнешком. Не е можел да види нищо! Това е Старозаветно изпълнение на истината, изявена от пророк Авакум и по-късно в три Новозаветни цитата: ”праведният ще живее чрез вярата си” (не чрез зрението си).

Кръвта дава достъп до Бога; поклонението с покаяние привлича Бога

Облакът от дим буквално е бил последният слой защита за свещеника и е предпазвал плътта му от Божията слава и сигурна смърт. Днес кръвта на Исус Христос ни дава *достъп* до Божията тронна зала, но нашето жертвено поклонение с покаяние Го *привлича* и Му позволява да се приближи *близо* до нас. По същия начин, истинското поклонение прави достатъчно “дим” и ти позволява да се приближиш близо до Него. Поклонението е ключовото условие за идването на изявеното присъствие на Бога сред нас.

Когато се покланяш, “правиш дим” като благоуханен тамян, любим аромат, за да привлечеш Неговото присъствие. Ако направиш достатъчно дим, Неговата милост ще те покрие и Бог ще може да дойде още по-близо при теб, а ти ще можеш да се приближиш при Него. “Облакът на поклонението” освобождава Неговата обгръщаща милост, така че да можеш да общуваш с Него в непосредствена близост, която не може да бъде създадена по друго време.

Припомни си Божиите милости

Помисли за живота си в Христос и отбележи спомените за Божието докосване, които изпъкват в съзнанието ти. Можеш ли да си спомниш това, за което говори проповедника, когато преживя най-близката си среща с Бога? Можеш ли да си

спомниш песните на певците? Малцина могат да си припомнят тези подробности, но всички ние можем ясно да си спомним усещането за Божието присъствие по време на такива срещи.

Това е като среща с електрически ток. Ако някога ви е удрял ток, никога не можете да забравите усещането. *Ако Той някога се е приближил... никога няма да го забравите!* Копнея за тези моменти. Живея за тях.

Принципът е прост: Колкото повече “благоуханен дим” правиш, толкова повече се приближаваш. Отново *ключът е поклонението*. Ценността на поклонението не се измерва от силата и интензивността. За хвалението знаем повече, отколкото за поклонението. ***Благодарността ти помага да стигнеш до портите, хвалението ти помага да влезеш в дворовете, но поклонението те отвежда в Неговото присъствие.*** Често се задържаме в дворовете и не влизаме в тронната зала. Възможно е niskият поклон, който се изисква, когато влизаме в тронната зала и видим Царя за първи път, да е твърде смиряващ за нас. Плътта никога не е харесвала покаянието.

Божие Слово ни казва, че има *пет различни, но конкретни неща, които отварят небесните прозорци.*

1. *Даването на десетък* е древен ключ към небесата, който бе използван от Авраам. Принципът за даване на Бога на “първите плодове” от нашите приходи или богатство е ясно описан в книгата на Малахия:

*“Донесете всичките десетъци във владалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви **разкрия небесните отвори** да изля благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него.”*

2. *Гонението* също отваря небесата, както е явно от книгата Деяния на апостолите, когато дякон Стефан бе убит с камъни:

*“А Стефан, бидейки пълен със Светия Дух, погледна на небето, и видя Божията слава и Исуса стоящ отдясно на Бога; и рече: **Ето, виждам небесата отворени**, и Човешкият Син стоящ отдясно на Бога. Но те, като изкрепяха със силен глас... го изтласкаха вън от града, хвърляха камъни върху него.”*

3. *Постоянството* е ефективно средство за “открехване” на небесните порти. Илия се моли седем пъти и винаги изпращаше слугата си да провери небето, докато на седмия път слугата видя облак с размерите на човешка длан да се издига над морето. Този малък облак от Бога прерасна в толкова силна буря, че небето почерня от дъжда и вятъра. Исус каза на учениците, че ще бъде отворено на онези, които упорито искат, търсят и чукат на Божията врата.
4. *Единството* ще отвори небесните прозорци. То кани Божието присъствие там, където двама или трима *се съгласяват* “за каквото и да било нещо, което да поискат”. Исус буквално каза: “Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.” Обратната страна на този принцип е илюстрирана от предупреждението на апостол Петър към съпрузите и съпругите да бъдат единни, така че да няма “препятствие на молитвите” им.

5. *Поклонението* е петият ключ за третото небе. Псалмопевецът Давид пророкува: “Издигнете, *порти, главите си*, и бъдете издигнати вие, *вечни врати*, и ще влезе Царят на славата.” Някога виждали ли сте “глава” на врата? Очевидно Давид говори за хората, когато пише “врати” и “вечни врати”, през които Царят на славата може да дойде на земята. Това е призив за поклонение.

Дали ти харесва или не, единственият начин, по който можем да започнем да отваряме небесата над нашите църкви и градове, е като станем даващи, постоянстващи, единни поклонници, които не се страхуват да жертват всичко за Христос.

Глава 4

Изграждане на умилювалище, не на съдилище

Някои са били благословени с посещение на Божието присъствие, а други не са, но всички ние копнеем за повече от Него. Приветстваме Божието *посещение*, но истинското ни желание е за *обиталище*, в което Неговото присъствие остава и живее с нас всеки ден. Какво можем да направим, за да се чувства добре дошъл по всяко време, вместо само част от времето? Знаем, че Неговата воля е постоянното Му присъствие да благославя нашите градове и народи, но как да Го накараме да остане?

Бог ми говори за това чрез един мой добър приятел, който има генетично заболяване и е много пълен. Не е висок повече от 1,65 м, но изглежда толкова широк, колкото е и висок. Казвал ми е, че когато е бил на 12 години е тежал около 150 кг. През целия си живот се е борил с килограмите си.

Спомням си моменти, когато сме сядали заедно и той е започвал да плаче. Казваше ми: “Зная, че хората ми се смеят.” Този мъж има силно помазание в своя живот и е един от истинските апостоли в Христовото тяло. Бог ми даде да разбера нещо, което той сподели с мен. Искам да го споделя с вас.

Понеже моят приятел е много тежък, това му създава социални проблеми. Той ми разказа: “Имам много близки приятели, които с радост биха искали да ги посетя. Редовно прекарваме заедно в ресторанти, но ми се иска да седнем в техните домове и да общувам с тях. Обаче не мога.” Той заплака и големи сълзи започнаха да се стичат по закръгленото му лице. *Следващото нещо, което добрият ми приятел сподели, промени завинаги възгледите ми за “църквата”.*

Той продължи: “Томи, когато се отбия в техните домове, стоя във фойето с шапката и палтото през цялото време (обикновено е студено в северните райони, където живее този приятел). Никога не ги свалям, преди да огледам стаята. Случвало се е да го направя, но преди.” След това отново погледна към мен и продължи: “Решил съм. Вече съм счупил последния си стол. *Отказвам да седна на стол, който според мен няма да издържи теглото ми.* Повече няма да се засрамвам. Просто няма да ходя на гости, ако това ми се наложи отново. Ето защо оглеждам стаята от вратата.”

“Моите приятели ми казват искрено и сърдечно: “Влез, седни с нас, ще изпием по едно кафе” – продължи той – “а през цялото време, докато разговарям с тях оглеждам хола и кухнята им, за да проверя дали този път не са добавили нови мебели, които биха могли да издържат тежестта ми. Зная, че са нямали нещо подходящо по време на последното ми посещение.”

Нищо в твоя дом не може да издържи тежестта ми

Приятелят ми продължи с въздишка: “Тези гостувания често завършват тъжно, защото трябва да се извиня с думите – “Е, ще трябва да си тръгна. Не мога да остана.” Истината е, че си тръгна единствено защото в къщата им няма мебели, които могат да ме издържат.” В очите му имаше сълзи: “Просто се качвам в колата си и плача. По-късно отново се връщам при тях с надеждата, че ще намеря нещо, върху което да седна. *Мисля си, че след като ме погледнат, хората биха разбрали, че не мога да седна където и да било.*”

В Стария Завет еврейската дума, преведена като “слава”, е *kabod*. Буквално означава тежест или тежко великолепие. В определен смисъл Бог има същия проблем като моя приятел. *Чудя се, колко ли пъти “тежката слава” на Бога ни е посещавала, но не е влизала? Колко често Бог стои в задната част на нашите събрания със Своята слава, скрита в “шапката и палтото”, докато внимателно оглежда залата?*

Спираме да броим духовните си преживявания, защото усещаме, че в залата влиза хладен вятър, когато се отвори небесната врата. Казваме си едни на други: “О, Бог е тук! Отново ни посещава.” Нашите певци се радват, музикантите усещат мира, но всичко свършва твърде бързо, защото нямаме това, което Той търси. Повечето хора, които са преживели посещения от Бога питат: “Защо не остана? Умолявахме Го да остане. Защо не можем да задържим тези моменти?”

Отговорът е много прост: *Не сме построили умилюстивилище, върху което Божията слава да се настани. Няма място, на което да седне! Това, което е удобно за теб и мен, не е удобно за **kabod**, Божието великолепие. Доволни сме да стоим в комфортните си духовни фотьойли, но Божието място, умилюстивилището, е малко по-различно. То е единственото място на земята, което може да издържи тежестта на Неговата слава и да Го убеди да дойде и да остане.*

Бог търси църква, която се е научила да изгражда умилюстивилище за Неговата слава. Когато открие дом, който е платил цена, за да Му изгради място, Той ще дойде и ще остане. Тогава ще видим съживление, което не прилича на предишните, на които сме били свидетели. Убеден съм, че дори нямаме дума за подобно нещо. Този вид съживление може да стане единствено, когато Бог дойде в Своята тежка слава и заеме почетното Си място в Своя дом, за да остане там.

Ако го построиш, Той ще...

Когато Господ ми напомни за историята на моя приятел, умът ми започна да работи усилено. Друга важна част от пъзела си бе дошла на мястото. Помислих си: *Трябва да се научим да изграждаме умилюстивилище.* Тогава си спомних една реплика от филм, който гледах по време на един презокеански полет, която много ме впечатли. Филмът се казваше “Полето на мечтите” и репликата, за която се сетих, беше: “Ако го построиш, Той ще дойде...” – един урок, който Давид научи.

Южната част на Съединените Щати е известна с “южняшкото гостоприемство”. Тъй като съм южняк, си мислех, че разбирам някои от основните принципи на гостоприемството. Мислех си, че е така, докато Бог не ме изпрати между китайците през тази година. (Продължавам да служа доста често в Китай и Тайван.) Бог ми каза: “Ще ти покажа нещо за почитта, която повечето хора на Запад не знаят.”

Научих, че източните народи имат способността да отдават почит, която надминава всичко, което някога съм виждал на което и да било друго място по света. На Запад практикуваме гостоприемство, но това е нещо обикновено: “О, здравей! Влез! Седни, ако желаш.”

При китайците не е така. Те внимателно насочват цялото си внимание и енергия към своите гости. Поставят добруването им на първо място и работят неуморно, като поставят удобството, мира и щастието им над своите. Начинът, по който китайците предварително се подготвят за пристигането на гостите си, е красноречив и показва, че те високо ги ценят и уважават. Дори грижливо запазват традиционното почетно място... най-отдалечения от вратата стол.

Боже, знаем как да продължим без Теб

Често казано, *считам че в нашите църкви сме изгубили способността си да почитаме Бога*. Пеем песните си на хваление с ентузиазъм за известно време, но когато някои от по-радикалните вярващи в църквата се устремят към истинско поклонение, започваме да поглеждаме към часовниците си. По-добре да признаем какво има в сърцата ни: “Добре, Боже, много бихме искали да дойдеш, но ако не го направиш скоро, знаем как да продължим и без Теб. Знаеш, че има програма, която трябва да спазваме. Не можем да оставим другата църква да ни изпревари на общата вечеря.”

Мисля, че не осъзнаваме какъв е Неговият отговор: “Продължавайте. Няма проблем. Може би ще се срещнем някой друг път.” В моята Библия пише, че Исус плака за Йерусалим и за народа, когато те пропуснаха времето, в което бяха посетени. Чудя се дали Бог плаче за нас, когато наскърбим Неговия Дух, като се придържаме към своите планове, програми и вечери, вместо да продължим да Му се покланяме и почитаме, да Го убедим и накараме да остане? *(Кой ще бъде отговорен за това, че нашите градове пропускат своето посещение?)*

Този тъжен сценарий продължава служба след служба. Седмица след седмица, година след година изпълняваме религиозните си задължения и мислим, че сме “пристигнали”. Истината е, че машината на зазубрените религиозни обреди ще продължи да боботи, дори след като маслото на Божието помазание е свършило. *Неизбежно се създават измислици, когато хората се опитат да функционират без мирото на радост, което идва единствено от Неговото присъствие*. В последствие, когато човешката религиозна машина се счупи, всичко ще спре мъчително.

Когато Бог се откри на младия Давид на пасищата, в сърцето на момчето се зароди копнеж Божието присъствие да бъде близо до него ден и нощ. Същото това нещо се случва по цялата земя в нашето поколение. Бог издига милиони хора, които са завладени от копнеж за Неговото присъствие. Всички трябва да се поучим от опитността на цар Давид като човек, който копнееше за Божието присъствие. Знаем, че първият му опит да върне ковчега на завета в Йерусалим завърши с провал, но вторият бе успешен. Той успя да отвори небесата над Йерусалим след жертвен и усилен стремеж към Божиата слава – *shekinah*. *Сега е наш ред – и на градовете ни!*

Някой трябва да се грижи за огъня

Давид направи две неща, за да бъде сигурен, че Божието присъствие ще остане в Йерусалим. Първо, подготви място за Божието присъствие, като построи скиния без стени и преграда. Второ, той направи нещо специално, след като левитите пристигнаха в скинията и поставиха ковчега на завета на определеното му място. Той създаде в скинията “живо” умиловитилице на поклонение, за да може Бог с удоволствие да седне и да остане в този скромнен храм.

Давид научи една жизненоважна тайна в процеса на донасяне на Божието присъствие в Йерусалим. Той научи, че ако искаме да задържим “синия пламък” там, *някой трябва да се грижи за огъня!* “Искаш да кажеш, че някой трябва да хвърля дърва

в огъня ли?” Не, не можеш да поддържаш този “син пламък” на Божието присъствие *shekinah* със земно гориво. Той се поддържа със жертвено поклонение. *Нямаме никакво право да призоваваме Божия огън, освен ако не сме готови да бъдем Божието гориво.*

Давид просто следваше небесния образец, който Мойсей бе получил за умилоствилището:

*“И да направиш два херувима от злато, **изковани** да ги направиш, на двата края на умилоствилището. Да направиш един херувим на единия край и един херувим на другия край; херувимите да направите част от самото умилоствилище на двата му края. И херувимите да бъдат с разперени отгоре крила, и да покриват с крилата си умилоствилището; и лицата им да са едно срещу друго; към умилоствилището да бъдат обърнати лицата на херувимите.”*

Крилете на херувимите, които Мойсей направи, се допират като обграждаха и покриваха умилоствилището, където идваше Божието присъствие над капака или “покритието”. Ако внимателно прочетете този пасаж, ще забележите, че двата златни херувима не са били отлети във форми. Бог каза, че златото, което трябва да бъде използвано за направа на покриващите херувими, трябваше да бъде “изковано” в правилната форма и позиция.

Начинът, по който можем да построим умилоствилище, е да заемем мястото на пречистени, “изковани” поклонници. Проблемът е, че Бог продължава да изисква поклонниците пред умилоствилището да бъдат изработени от злато, изпитано в огън (пречистено), направени (изковани) според образа на съвършенство и поставени на правилното място в единство и поклонение. Това ни говори за чистота, съкрушеност и единство – трите компонента на истинското поклонение в Новия завет на кръвта на Исус. *Съкрушеността тук, на земята, отваря небесата.*

Интересно е, че когато златото се пречиства при много висока температура, първото нещо, което излиза на повърхността и се отделя е шлака, нечистотата и чуждите примеси. Последното нещо което се отделя от златото е среброто, не толкова благороден метал, който често се смесва с необработената златна руда. *Често ни е трудно да разграничим между “доброто” и “най-доброто”.*

Ударите на живота ще ни насочат към Бога, ако...

Мнозина от нас искат просто да бъдат предварително оформени и отлети в бърза и лесна “формула за съживление в няколко стъпки”. Не мога да ви гарантирам подобно нещо. Мога обаче да ви кажа, че има само един начин, по който вашите криле на поклонение могат да бъдат направени. Трябва да бъдат изковани в правилната позиция и образ. *Ударите на живота ще ни насочат към Бога, ако нашият отклик на житейските предизвикателства е правилен.* Понякога откликваме погрешно на това, което животът ни изпраща; тогава врагът променя нашата позиция. Вместо да станем “по-добри” се “вгорчаваме”. Това означава, че крилете на нашето поклонение няма да бъдат където трябва; ще бъдат на правилното място, но в неправилната позиция – на църква, но с неправилно отношението.

Бог цели с житейските удари да премести твоите криле на поклонение така, че да станеш човек, който благодари за всичко. Апостол Павел знаеше това. Той написа: “Защото за мене да живея е Христос, а да умра, придобивка.” Той написа тези думи, докато е бил под римски домашен арест, в очакване на присъда от Цезара. Апостол Павел можеше да заяви: “Всеки път, когато ме удряш, се уча как да се покланям!”

Посещението му до третото небе стана, докато беше замерян с камъни в Листра! Някой иска ли сега да бъде на неговото място?

Когато поклонниците около умилостивилището застанат на мястото си, Бог може да заеме *Своето* място и да се засели помежду им.

Кованите златни херувими от ковчега на завета са слабо подобие на небесната реалност. Мойсей видя този пример на планината, когато надзърна в небесата и съзря тронната зала във видение. Той бе инструктиран да пресъздаде това небесно видение и сякаш най-близкото, което може да изработи на земята, бе да създаде херувим от масивно злато, който имаше само две крила. Серафимите, които заобикалят истинския небесен престол на Бога, имат по шест крила.

Умилостивилището на ковчега на завета е само преобраз на Божия истински престол на третото небе. Престолът на небето не е поставен в триизмерно пространство, така че не може да бъде изцяло представен с дължина, широчина и височина. Ковчегът на завета имаше два херувима, които бяха поставени на плоския му капак. За разлика от това, Писанията ни описват истинския престол на Бога, разположен в различни измерения, заобиколен от всички страни с поклонници, като перла поставена в стъкло или като Слънцето в средата на Слънчевата система. Библията ни казва, че от двете страни на Божия престол има серафими с по шест крила и други, които са отгоре и отдолу на престола. Тези серафими-поклонници покриват лицата си с две крила, нозете си с друг чифт крила, а летят с трети.

Въпреки че херувимите на ковчега на завета са “слаба земна имитация” на небесната реалност, ковчегът на завета е такава загадка за много хора, че Холивудските продуценти спечелиха милиони долари, като създадоха приключенски филм за “изгубения кивот”.

Кога Църквата ще осъзнае, че Бог не търси изгубения ковчег на завета; Той знае къде се намира. Той търси “изгубените поклонници”, за да възстанови изгубената слава на земята.

Внезапната тежест на Неговото идване разтърси земята

“Умилостивилището” се появява рядко, ако изобщо се явява, сред религиозно великолепие и събития. В завета на Христовата кръв то се изявява между живи жертви. Павел и Сила бяха далеч от красивия храм и синагогите в Йерусалим и Израел. Те бяха окървавени и бити, нозете им бяха оковани в затворническата килия във Филипи. Въпреки това, в най-тежкия за тях час, тези мъже започнаха да се молят и да пеят на Господа в поклонение. Те само допряха наранените си криле на поклонение и Божията слава слезе от небето, и се присъедини към тях. Тяхното поклонение създаде “умилостивилище”, за да може Бог да дойде и да седне помежду им – *дори в затвора*.

Възможно е когато четеш тези думи да си в “затвор”. Вероятно житейските обстоятелства са те заключили и са изхвърлили ключа. Има начин да избягаш. *Отвори небесата с “поклонение”*. Той обеща. Ще извърши това, което направи за Павел и Сила.

Внезапната тежест на Неговото идване разтърси земята и основите на техния затвор. Тежестта на Божието присъствие не само освободи Неговите поклонници, но отвори всички врати и освободи останалите затворници! *Нашето поклонение може да освобождава пленници*. Божието посещение със сила доведе до спасяването на същия тъмничар, който бе оковал нозете на Павел и Сила.

Не се страхувай от беди! Херувимите бяха направени от ковано злато. Поклонниците, направени от пречистено с огън злато и изковани в трудности и изпитания от нашето ежедневие, отразяват светлината на Божията слава в дома много

по-добре от набързо отлетите копия. Всяка следа от чука, всеки белег от инструмент и всяка гънка на промяна под натиска на ударите е ново отражение на многообразната Божия слава.

Божията слава ще дойде, когато се покланяме в Дух и истина. Това, което ще преживеем в този ден е само подобие на онова, което ще се случи в онзи велик ден, когато сам Царят на славата ще се върне на земята за втори път. Когато дойде първия път, Той не носеше цялата Си слава, защото живя смирено. Мина на пръсти в нашия свят, за да не обезпокои Своето творение, също като възрастен, който минава на пръсти през стаята на дете, за да не счупи играчките му.

Следващият път, когато Исус дойде, ще бъде възседнал на бял кон и ще дойде с изявена сила и власт, за да Си възвърне целия дом. Когато нозете Му докоснат Елеонския хълм, Неговата *kabod*, Неговата тежка слава ще бъде толкова велика, че планината буквално ще се разцепи на две. Източната порта внезапно ще се отвори, за да осигури “истинското” Му триумфално влизане. *Първото идване бе просто репетиция. Следващият път ще бъде с истинската Си дреха!* “Така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно... и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ”.

Всяко несвято нещо ще бъде изравнено под тежестта на Неговата слава

Знаеш ли какво ще отвори портата на твоя град? Знаеш ли как да разделиш планините, които препречват пътя ти към съживление? Просто направи това, което направиха Павел и Сила в затвора. Ако можеш да пееш посред нощта с бит гръб, оковани нозе и в заключена килия, тогава можеш да въведеш изявеното присъствие и слава на Бога чрез твоето поклонение. Всяко несвято нещо ще бъде изравнено със земята и всяка окова ще падне под тежестта на Неговата слава: “...внезапно стана голям трус, така че основите на тъмницата се поклатиха и веднага всички врати се отвориха, и оковите на всичките се развързаха.”

Всичко това се случи, *когато се докоснаха “изкованите” криле на поклонниците и по този начин създадоха умилостивилище* за Бога. Един от английските преводи на Библията (NAV) предава Псалм 22:3 с думите: “възкачил се на престола на израилевите хваления.” Казаха ми, че японският превод на този стих от еврейски буквално гласи, че нашето хваление “*изгражда голям стол, в който Бог да седне.*” Исус още ни каза: “Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз *посред* тях.” Това означава, че Бог идва и обитава “посред“ нас, когато започнем заедно да Му се покланяме.

Какво би се случило, ако Бог буквално премести Своя престол от небето и седне на “големия стол”, който ние сме построили за Него? Мисля, че може да каже: “Михаил, Гавраил, ще се видим. Синове на Адам Ми построиха стол. Те направиха живо умилостивилище единствено за Мен, за да мога още веднъж да обитавам между хората.”

Давид зареждаше пламъка на Божието присъствие с 24 часово поклонение

Как можем да пресъздадем или да “се състезаваме” с поклонението, което Бог получава на небето? Давид настави осветените левити непрестанно да зареждат пламъка на Божието присъствие с 24 часово поклонение всеки ден. (Не изпадай в легализъм и не си мисли: “Трябва да помогна на църквата ми да организира 24 часово молитвено бдение.” Ако Бог каже на теб и на църковното ръководство да го направите, тогава го направете. Ако не ви каже, попитай Го какво иска да направиш и го направи.)

Помни, че можеш да умоляваш Бог да дойде колкото си искаш, но докато не подготвиш място, на което Неговата тежка слава да обитава безопасно, Той ще те посещава, но няма да остава. Не зная как е с теб, но аз се изморих от посещения. Нека обърнем специално внимание на думата “почива” в Йоан 1:32. По някакъв начин трябва да си възвърнем способността да *бъдем домакини на Святия Дух*. Давид знаеше, как да го направи.

Той обгради ковчега с поклонници, за да може Божията слава да продължи да гори. За първи път в историята израелтяни и езичници можеха да застанат близо до хълма Сион в Ерусалим и буквално да видят “синия пламък” на Божията слава да искри между издигнатите ръце на поклонниците в скинията на Давид! Възможно ли е това? Да, защото скинията на Давид бе място на свободно поклонение, неограничавано от завеса.

Често в събранията илюстрирам това обграждане на Бога с поклонение като каня трима или повече доброволци да дойдат при мен пред слушателите. Почти всеки път един от доброволците застава с лице към аудиторията, защото така сме създадени. Обикновено му казвам (заради слушателите): “Не, синко, не гледай към хората или към църковния хор. Застани ето тук и издигни ръце в позиция на поклонение към Седналия на трона.”

Това обяснява защо светът не може да види Бога – когато погледне към Църквата вижда единствено нас. Това е така, защото вероятно не стоим в пролома и предпочитаме да гледаме към света, вместо към Бога, докато изпълняваме религиозните си задължения. В обществата ни има твърде много от хората и твърде малко от Бога. Когато гледаме с лице към хората, ще откликваме единствено на човешкото одобрение. *При поклонението пред умилостивилището, трябва да обърнем гръб на хората. Трябва да търсим Божието лице. Да не се страхуваме от хора, а да имаме страх от Бога.*

Това е чудото на Божия любим дом

Давид не само обгради ковчега на завета с осветени поклонници. Той се увери, че основният им фокус е да служат на Бога с хваление, поклонение и почитание. Левитите, Старозаветните ръководители на хваление и поклонение, заставаха между външния свят и разкритата Божия слава вътре.

За първи път от последната разходка на Бога с Адам и Ева в Едемската градина, Бог откри дом, в който нямаше завеса или разделителни стени между Неговата слава и крехката плът на хората. Тя не беше необходима, защото *поклонниците бяха станали завеса* и защитна стена, тъй като заобикаляха Божията слава с покриващ облак на покаяние, жертвено поклонение и хваление. Поради липса на по-добър термин, наричам мястото между човешката порта и Божия олтар “зона на плача”. Това е чудото, което превърна скромния шатър на Давид в Божия любим дом.

Два ключови пасажа от Писанията могат да ви помогнат да разберете защо Давид успя да построи скиния без завеса или стени, без да умрат стотици и хиляди хора. Първо, Бог каза: “И като потърсих между тях мъж, който би издигнал ограда и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да я не разоря, не намерих.” Второ, Йоан сякаш описва двете съставки на Божията слава, когато пише: “и видяхме славата Му... пълна с благодат и истина.”

Забрави какво казват хората; само едно мнение е важно

Ако действително желаеш изливане на Божията слава в твоята църква и град, ще трябва да забравиш какво мислят всички, с изключение на Бога. Истинското съживление идва единствено когато истинските поклонници забравят за хората и насочат пълното си внимание и почитание към Бога. Трябва да забравим за мненията, одобрението или неодобрението на хората. Трябва да забравим как изглеждат, да забравим какво казват и да забравим какво мислят. *Само едно мнение е важно.*

Иска ми се Божият народ да пренебрегне всичко, освен това, което Той желае. Време е централността на Исус Христос така да ни завладее и подчини, че напълно да пренебрегнем всяко вмешателство от човешкия свят. Не говоря за това да станем толкова религиозни, че да не бъдем полезни за Бога и за хората. Някои казват, че човек може до такава степен да мисли за небето, че да не бъде полезен тук на земята. Не вярвам, че това е възможно. Това обаче е едно добро описание на “зоната на плача” – мястото между човешката порта и Божия олтар. Мога ли да ти кажа какво да направиш в това положение? *Зоната на плача е място на ходатайство пред Божия престол, където заставаш в процеп и се застъпваш за другите.*

Застани между славата и греховния човек

Днес по целия свят се ширят грях и смърт. Сега не е време за бягство или криеница. Сега е време ти и аз да влезем в “зоната на плача” със свещеническите си кадилници на поклонение и да заемем мястото си между тежката Божия слава и незащитената плът на грешните хора. В моментът, когато Аарон е внасял въглените от огъня на олтара и ги е смесвал с благоуханието на поклонението и молитвата, е бил изграждан мост между два свята.

Божие сърце желае всички хора да бъдат спасени, но Той е зависим от теб и мен, от нашето служение на примирение в “зоната на плача”. Той ни е призовал да станем мостове между царството на светлината и царството на мрака. Най-големият мост на всички времена е Исус Христос, нашият велик Първосвещеник, който “всякога живее да ходатайства” за нас пред Отца. Когато ти и аз влезем в “зоната на плача”, ние заставаме до великия Ходатай, обръщаме се с лице към престола като протягаме една ръка към Бога и една към хората. Призовани сме да се застъпваме в поклонение, докато Бог и човек не се срещнат.

Когато застанеш в процеп, буквално спиращ Божие осъждение и отместваш препятствията на врага във второто небе. Както отбелязахме по-рано, Йоан каза: “...и видяхме славата Му... пълна с благодат и истина.”

Ако двете съставки на Божията слава са благодат и истина, тогава това обяснява защо винаги е трябвало да има завеса, която да отделя хората от Божията слава. *Светът се нуждае от Божията благодат, но Неговата истина е свързана с нея.* Истината е, че ние всички съгрешихме и не заслужаваме да се прославим от Бога. Нуждаем се от Неговата благодат, но не можем да понесем “истината”. Неговата истина се равнява на Неговия съд. Извън Божията благодат чрез Исус Христос, никой от нас няма шанс. Това означава, че ако Божие изявено присъствие – това, за което се молим – се излее и достигне до непокаялата се плът, тогава истината или Божие осъждение незабавно ще го заличи, както светлината прогонва мрака.

Последвай Го до “зоната на плача” за погиващите

Исус Христос завърши делото Си на кръста и предлага безплатния дар на спасение на всеки. Нашето “служение на примирение” включва ежедневно да вземаме кръста Му и да Го следваме в “зоната на плача” за погиващите. Когато покаяните се жертваци поклонници заемат своето място между неизкупените и поглъщащата Божия слава, се случва нещо интересно.

Знаем от Писанията, че съдът започва и завършва в Божия дом. Когато Божиите люде станат поклонници и застанат в пролома, *те “филтрират” съставката истина и осъждане на славата.* Това означава, че единствената съставка на Божията слава, която преминава покрай тях и протича през улиците на града е благодат и милост. Това напомня за дните по времето на Давид, когато всеки е можел да види славата *shekinah* на Бога и да оживее, защото е виждал умилостивилището между покриващия филтър на издигнатите ръце на поклонниците.

Нашите градове не се нуждаят от по-добри проповеди или по-хубави песни. Нуждаят се от “хора в пролома”, които с една ръка да хванат Бога, а с другата – света. Призован ли си да заемеш място в зоната на плача? Можеш ли да забравиш какво казват хората, да издигнеш една ръка в поклонение на покаяние и съкрушеност към Бога, а другата да протегнеш към неизкупените? С издигнатата си ръка обявяваш: “Ще отворя небесата и ще ги задържа отворени, докато градът не бъде разтърсен от съживление!” Трябва да извикаме като древните ходатаи: “Ако ще ги убиеш, убий мен. Дай ми духовни деца или ще умра.”

Наистина ли искаш съживление? *Изгради умилостивилище за Бога.* Пригответи нещо, което е толкова желателно и привлекателно за Бога, че Той да не може да устои и да се присъедини към теб и поклонниците. Позволи Му отново да съгради скинията на Давид посред вас. Заобиколи Го с поклонение и почитание, ако желаеш Той да дойде и да остане с теб. *Изгради умилостивилище!*

Бог обитава *посред* хвалението

Можеш ли да си представиш какво би станало, ако Той остави престола Си на небето, дойде и седне при нас на умилостивилището, което е изградено от нашето хваление и поклонение? Има причина, поради която светът не може да Го види какъвто е. *Не сме направили място, на което Той да седне.* Лисиците имат леговища, а птиците гнезда, но за Божията слава няма място – няма земно умилостивилище! Разбира се, нашите мебели са простовати в сравнение с небесните стандарти и ние никога не можем да минем за серафими с по шест крила. Как земното поклонение може да се сравнява с небесното? Не зная, но съм сигурен, че е необходимо усилие! Исус каза: “Ако двама или трима от вас се съгласят, Аз ще дойда – не от страни – но посред тях.” Защо? Защото Бог обитава посред поклонението.

Ако желаеш изявеното присъствие на Бога да слезе в твоята църква и град, тогава помни, че Той вероятно няма да дойде само при мен или единствено при теб. Неговият първи избор и обещание е да дойде *посред* нас, когато Му се покланяме според небесния образец.

Ако го построиш, Той ще дойде!

“Отче, Ти каза, че си подготвил хваление от устата на младенците и сучещите. Признаваме, че нашето най-добро е немощно хваление, че то

не може да се сравнява с небесното хваление, че не може да достигне висините на съвършенство, което е на небето.

Въпреки това, според небесния образец, с радост Те обграждаме с поклонение на покаяние. Възстанови Твоята възлюбена Давидова скиния в нашите сърца. Скъпи Господи, да, ще Ти се покланяме от цялото си сърце. Да, с радост ще се поклоним пред Теб като наш Господ и Цар.

Призоваваме Твоето изявено присъствие да изпълни това място, Отче. Молим Те, да изпълниш този град, този народ, този свят, докато цялата земя се покрие с Твоята слава, о, Боже, както водите покриват морето. Ела, седни посред нас на Твоето умилоствилище!”

Глава 5

Да включим светлината на Неговата слава

Няма повече да се препъваме в мрака

Как включваш светлината на Божията слава? Ако си отраснал в по-стара къща или ако някога си посещавал къщата на дядо си, в която има от старите газени лампи, оставени на тавана, ще разбереш това, което ще кажа.

Спомняш ли си какво е да се опитваш да намериш в тъмнината малкото колелце, което изтегля фитила на газената лампа? Тогава нямаше електрически ключове, поставени на удобно място до вратата. Ако някой искаше да светне през нощта, имаше само един начин да го направи. Трябваше да “се спъва в мрака”, внимателно да опипва с ръце и да търси малкото колелце на газената лампа. Възможно е дори да си удари коляното или пръстите на краката в мебелите.

Ако с уреди за нощно виждане можем да заснемем на видео някои от шурите неща, които хората правят, когато се опитват да намерят колелцата на тези лампи, доста бихме се посмели. Те често ръкомахат като луди. Правят отчаяни опити; навеждат се в очакване на болезнената среща с масата.

Понякога това се случва в нашите църкви. Хората, които идват за първи път и стават свидетели на някои наши странни действия, питат: “Какво изобщо правите?” Можем единствено да им отговорим: “Търсим ключа. И ако можем да включим светлината на Божията слава на това място, ще разбереш.” Можем да се препъваме, да ръкомахаме безцелно за известно време, докато търсим ключа, защото знаем, че предвечната светлина на Божията слава означава всичко! Ако можем да включим светлината на Неговата слава, тогава, изведнъж, всеки ще може да види и да открием разликата между истината и измамата. Повечето хора ще изберат истината, когато им се предостави тази възможност; *защото никога досега не са били заобиколени от достатъчно светлина, за да видят пътя.* Светлината на Божията слава съществува преди слънцето и луната и ще продължи да съществува след като те угаснат. Тя е вечна!

След като веднъж открием как да включим светлината на Божиата слава, можем да разберем как да *оставим* тази духовна светлина включена. *Това наричам отворено небе!*

Трябва да задържим небесата отворени за Божието присъствие. Когато живееш под отворено небе, същият призив от амвона, който преди е привличал двама души при Господа, необяснимо защо ще привлече 200 души, които ще тичат напред, за да приемат Христос. Това може да се сравни с разликата между рязането на дървен материал с трион или с моторна резачка. В продължение на поколения сме се опитвали да освободим погиващите от робството на Сатана, като използваме само помазанието. Бог е отворил врата за нас да го постигнем чрез откровението на *Неговата слава* в нашия живот и църква. Помазанието може бързо да привлече множеството и лесно може да му повлияе. Когато обаче Бог слезе и разкрие славата Си сред нас, целият град ще бъде докоснат!

Служението на Чарлс Дж. Фини е било придружено от съживления, които са променяли цели градове. Град Утика, щата Ню Йорк, е бил драматично променен от Божиата сила в живота на Фини – мъж, който е горял от копнеж за по-задълбочена молитва и близост с Бога.

Говори се, че когато Фини минавал през текстилните фабрики в Утика в края на XIX век, Божието присъствие било толкова силно, че работниците започвали да падат на колена за покаяние, дори още преди той да отвори устата си! В последствие целият град и област били повлияни от Божието присъствие, което той носел в себе си. *Сякаш носел вътре в себе си светлина, която внезапно позволявала на хората да видят себе си и Бога от правилна позиция.* Когато Божието присъствие изпълнило сърцето на хората, те осъзнавали, че са грешници и че Бог е свят! Това изглежда е съвременно изпълнение на пророчеството на Исаия:

“Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господна те осия. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята, и мрак племената; а над тебе ще осияе Господ, и славата Му ще ти се яви. Народите ще дойдат при светлината ти, и царете при бляскавата ти зора.”

Докато служих в този град, помолих моя домакин да ме заведе в същите фабрики, които Фини е посетил преди толкова години. Те са били изоставени преди много време и хората, които са работили в тях и са преживели Божиата сила, отдавна не са сред живите. Въпреки това Божият потенциал продължава да обитава това място в тишината на тези сгради. Облегнах се на стената на една от тези фабрики и се разплаках докато се молих: “Боже, искам да бъда човек, който така отваря небесните прозорци, че хората, които са около мен, да се срещат с Теб.”

Хората в тъмнината видяха голяма светлина

Когато някой плати цената да отвори небесните прозорци чрез жертвено поклонение на покаяние, Божието изявено присъствие засява в мрачната обстановка на човешката душа и помага на всеки да осъзнае, че е време за свобода. Това е имал предвид пророк Исаия, когато пророкува за идването на Христос: “Людете, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; на ония, които седяха в земя на мрачна сянка изгря им светлина.”

Знаеш, че си преживял чистото Божие присъствие в резултат от отворено небе, когато хората, които “седяха в земя на мрачна сянка”, видят голяма светлина. *Това е*

изявеното Божие присъствие. Когато небесата се отворят над един град или народ, Божието присъствие става осезателно на земята. Това е форма на “духовно воюване”.

Убеден съм, че в по-голямата си част нашата така наречена “духовна война” може да се оприличи на група деца, които заплашват със своя Татко. Врагът винаги е можел да различи истинските от привидните последователи на Исус. Седемте сина на Скева в книгата Деяния си мислеха, че могат да използват същото оръжие, което видяха апостол Павел да използва срещу демоните. В резултат обаче бяха бити и засрамени – нещо, което сигурно са запомнили за цял живот.

Сатана и неговите демони са като лаещи кучета. Те усещат когато някой се страхува от тях, дори когато този човек заплашва и размахва оръжие. Също така познават кой *не се* страхува от тях и избягват пряк конфликт с него. Вероятно това зависи от факта дали Бог действително е наш Баща. За да бъдеш ефективен в духовното воюване, трябва да имаш правилни взаимоотношения с Бога.

Божие присъствие обезоръжава силите на мрака

Когато Божието изявено присъствие се появи, силите на мрака изгубват своята способност да владеят хората (отново, това е Неговото концентрирано изявено присъствие, за разлика от Неговото всеприсъствие). Както писах в книгата си *The God Chasers*:

“Когато нозете на Исус докоснаха пясъчния бряг на Гадара, един мъж на разстояние от половин миля, обладан от легион демони, беше освободен от тяхната задушаваша хватка...

Трябва само веднъж да чуем Божиите стъпки, когато нозете Му докосват земята... Когато това стане, няма защо да се притесняваме и да казваме на малките демони да бягат.”

Причината, поради която трябва да копнеем за отворено небе над нашата църква и град е, че демоничните сили, срещу които се борим, губят своята власт в изявеното Божие присъствие. Когато Бог излезе на сцената, просто *няма* битка! Дори демоните бягат или се молят на Всевишния. Ето защо толкова много подчертавам важността на отворените небесни прозорци чрез създаване на среда, в която Божието изявено присъствие да обитава с радост.

Светът не се бои от Него, защото Църквата не се бои от Него

Изявеното Божие присъствие кара хората от всяка прослойка на обществото да се боят от Господното име. *Причината, поради която светът не се бои от Господа е, че повечето от нас в църквата също не се боим от Него.* В продължение на много години Християнството в по-голямата си част е пренебрегвало страха от Бога. Как могат да се боят от Него като не са опитали силата Му? Обичаме да говорим за нея, без действително да я разбираме! Но когато я преживеем, ще разберем. *Както един инцидент с електрически ток оставя трайни спомени, така става и с истинската среща с изявеното присъствие на Бога.* Мисля, че Божият начин на духовно воюване е напълно различен от нашия. Исая го описва така:

“Така ще се убоят от името на Господа живеещите на запад, и от славата Му живеещите при изгрева на слънцето; защото ще дойде като стремителен поток, тласкан от Господното дихание.”

В еврейският език няма пунктуационни знаци – особено в древния еврейски, използван в най-старите свитъци. Преводачите в дните на крал Джеймс (когато е направен английският превод на Библията *King James Version* – Бел. пр.) са направили възможно най-доброто, но съвременните преводачи обясняват този пасаж с новите познания и разбиране на езиците, на които е написана Библията.

За да разберете прочита на този стих, който е предпочетен от съвременните учени, просто преместете запетаята, така че пасажът да гласи следното: “Когато врагът дойде, **като потом** Духът на Господа ще издигне стандарт срещу него.” Друг английски превод на Библията (*NIV*) гласи: “От запад хората ще се боят от Господното име и тези при изгрява на слънцето ще почитат славата Му. Защото Той ще дойде като стремителен поток, който е движен от Господното дихание.” Целият фокус на пасажа е върху идването на славата или на изявеното Божие присъствие.

Съживлението е отхвърляне царството на Сатана

Пророческото послание продължава през съвременните разделения на текста на глави, до мястото, на което Исая пророкува: “Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господня те осия. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята, и мрак племената; а над тебе ще осия Господ, и славата Му ще ти се яви.” Това имам предвид, когато говоря за “включване на светлината на Неговото присъствие”.

Тъй като в основата си съживлението е отхвърляне царството на Сатана на земята, подходящо е да повдигнем въпроса за духовното воюване. Има място за библейско основано и водено от Духа връзване и развързване от светиите, но в по-голямата част от времето се концентрираме върху връзването. Също така обикновено го правим като изплашени деца, които са попаднали в двор със зло куче пазач. Ние връзваме дявола, връзваме демоните, връзваме облаците, връзваме шумното куче на съседите и самия злонравен съсед и дори можем да се опитаме да вържем изгорялата свещ на колата, която пречи на двигателя. Да не говорим за самия двигател! С други думи, има тенденция далеч да надхвърляме границите на здравия разум.

Трябва да *развържем нещо в небесата* всеки път, когато усетим водителство да вържем нещо на земята. Никога не се моли да връзваш дявола, освен ако не се молиш да развържеш силата на Исус и на Божия Дух в тази ситуация. **Ако вържеш едно нещо и не развържеш друго, не си постигнал нищо, освен да оплетеш нещата. Когато се моля Бог “да отвори небесните прозорци”, също се моля Той да затвори “портите на ада”!**

Когато Исус каза: “...и портите на ада няма да й надделеят”, Той имаше предвид, че те нямат власт над изкупените или над Божието царство. Когато небесните порти се отворят, е време да атакуваме портите на врага. Знаем, че Сатана вече не притежава “ключовете на ада”. Исус Си ги върна! *Сатана дори не може да заключи вратите на собствения си дом!*

Нека коригираме разбирането си за “великия небесен конфликт”

По някога чуваме проповедници да се отплесват във величествени описания на “небесния конфликт”, когато ангелът Луцифер е бил изгонен от Божието присъствие и е паднал на земята. Вярно е, че Луцифер е бил изгонен от небето заедно с една трета от ангелите. Въпреки това, *на небето не е имало голяма битка.*

Апостол Йоан писа: “Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.” Бог може да разграничи мисъл от намерение (никой друг обаче не може това). Когато нещо

прерасне от мисъл в намерение, става грях преди да си извършил самото действие. Ето защо Исус каза, че ако мъж погледне една жена и я пожелае, вече е пресякъл линията.

Луцифер е бил архангел и ръководел поклонението на небето. *Мисълта*, че може да измести Бога, Който е начало на всичко, влиза в ума му. Каква глупава мисъл! Веднага е трябвало да я отхвърли, но не го е направил. Докато мисълта за изкачване на Божия престол не е влязла в ума на Луцифер, е нямало проблем. Но той си е казал: “Ще опитам.” В момента, когато мисълта прераства в намерение, на ярката бяла светлина на Божията слава се появява малко петънце грях и тя изчезва за по-малко от секунда. Краят на “войната” е обявен и Луцифер, вече Сатана, е бил изгонен от там. **Колко време е необходимо, за да се оттегли мракът?**

В момента, в който мисълта на Луцифер е прераснала в намерение, на небето се е появило мъничко петънце мрак. *Колко време е необходимо, за да се оттегли мракът, когато светнеш лампата?* Няма битка между фотоните на светлината и частиците на тъмнината. Не, когато светлината светне, тъмнината изчезва по-бързо от миг на око. Ето защо Исус каза: “Видях Сатана паднал от небето като светкавица.”

На Луцифер му бяха отнети името, позицията, небесната длъжност и той бе изхвърлен със скоростта на светлината от небесната сфера, изпълнена със слава. И когато е бил изгонен, мракът е покрил лицето на бездната.

Сатана си е мислил, че е намерил убежище, когато е паднал долу и превърнал в хаос, пустош и безредие света, който Бог бе сътворил в пълна красота. Но Бог възстанови отново порядъка, като обяви: “Да бъде светлина.” Божията слава слезе на земята и се яви светлина от Неговото собствено присъствие – още преди да бе сътворил слънцето!

Приятелю, днес сме изправени пред подобни обстоятелства. *Сатана заема място, но не го притежава.* Той просто лагерува тук, защото не може да слезе в дълбините на нещата. Той покрива цялата територия, която може, но тъмнината му се простира единствено по повърхността на нещата. Влиянието му е голямо, но силата му, сравнена с Божията, е малка!

Спомням си времето, когато заедно с други вярващи заставахме нависоко и гледахме Лос Анджелис. Ние се молехме и аз протягах ръката си към долината, в която живеят около 15 милиона души. На пръв поглед всичко изглеждаше мрачно в този голям град, но в действителност не беше така. Ако погледнеш под повърхността, ще откриеш хора с гладни сърца, които просто очакват пламъче светлина, която да ги осияе. Така е и в твоя град! *Ако поклонението може да пробие повърхността, гладните ще те открият!* Те ще последват “светлината” до нейния първоизточник, както древните мъдrecи последваха небесната светлина до Христос. Поклонението отваря прозорец, през който Божията слава да слезе долу. Тогава човечеството ще бъде привлечено от светлината.

“*О, Боже, къде е този електрически ключ? Къде е този прозорец?*”

Нашата задача е да се застъпваме пред Царя за хората, които живеят в мрак. Както царица Естир, се застъпи за живота на своя народ, така и ние трябва да сме готови да платим необходимата цена, за да видим Божията слава да осветява нашите църкви и градове. *Това поражда проблем.* Грехът не може да устои в Неговото присъствие, защото Бог е светлина и в Него няма дори и сянка от тъмнина. Въпреки това Той копнее да се разхожда с теб и мен “при вечерния ветрец”, както правеше с Адам и Ева преди да съгрешат.

Какво причинява Божията слава на човешката плът?

Всички ние сме съгласни, че Исус Христос проля Своята кръв, за да отмахне греха. Във всеки един от случаите, когато съм виждал определена мярка от Божието присъствие да слиза в богослужение на поклонение, *в помещението са идвали благоговение, почитание и страх*. Дори изкупените, измити с кръвта ръководители на църкви, които живеят свят живот, внезапно изпитват дълбока потребност да паднат на лицата си и да се покаят пред техния свят Бог, когато Неговото *kabod* или тежко присъствие, започне да изпълва залата. Ето какво причинява Божията слава на човешката плът – дори на плътта на изкупените. Затова и учениците на земята винаги трябваше да бъдат успокоявани, когато им се явяваха ангели или бяха свидетели на Божието присъствие. *Те се страхуваха, че славата ще ги убие!*

Поради тази причина Бог казва с една ръка: “елате по-близо”, но с другата Си ръка ни казва: “Не толкова бързо.” Може да бъде страшно да се приближим твърде близо до Божието свято присъствие, когато в нашия живот има петънца от грях, за които не сме се покаjali. Да, ние сме умити с кръвта на Христос, но това не ни освобождава от необходимостта, отново да се покайваме за нашите грехове и недостатъци, когато срещнем святостта на Неговото присъствие. Трябва ли отново “да бъдем спасени”? Не! Често не *чувстваме* ли обаче, че желаем отново да се покаем? Да! Пророк Исаия се почувства така! Йоан също – той падна в Неговите нозе “като мъртъв”!

Исус ни умива със Своята кръв, за да ни позволи да влезем в Неговото присъствие в нашето необновено състояние. “Какво имаш предвид под необновено?” Ние не сме съвършени, но живеем под мантията на прощението – умити сме от кръвта на съвършената безгрешна жертва – така че можем да влезем в Неговото присъствие. Сега стоим в Новия завет на Христовата кръв. Давид се препъна в същия този принцип в Стария завет на Мойсей, когато започна да премества ковчега от дома на Овид. *Една кървава и димна процесия доведе до играта на Давид през портите на Йерусалим.*

Това, което научаваме от тази опитност е, че покаянieto и съкрушеността при истинското поклонение само подчертават богатото благоухание на нашата приемлива жертва пред Бога и именно този принос убеждава Царя на славата да обитава сред нас, вместо просто да посещава нашите събирания. Когато Неговата слава мине през портите на поклонението в нашите църкви и градове, *ние ще постъпим като Давид!*

Няма по-добър начин за духовно воюване от включването на светлината на Божията слава и Неговото изявено присъствие. Позволете Му да възстанови любимия Си дом във вашето събрание; не спирайте по-рано на лъжлив финал и не се задоволявайте с благоуханието на мястото, на което е бил преди.

Упорствай в непрестанния си копнеж и желание за Неговото присъствие и небесата ще се отворят. Неговата слава *shekinah* ще слезе на умилюстивилището, което твоята любов и почитание са изградили само за Него. Неговото изявено присъствие ще слезе в тази атмосфера на близост и посвещение, отправени единствено и само към Бога. Когато Той включи светлината на Своята слава, демоничните сили веднага биват унищожени. Пленниците са развързани и свободни да се спуснат към своя Изкупител, както обладаният с демони човек бе освободен, преди още да срещне и чуе Исус да говори.

Когато небесата са отворени и Божията светлина огрява мрака, всеки демон и тъмна сила са принудени да напуснат, защото *портите на ада никога не могат да надделеят* или дори да се съпротивят, когато се появи самото присъствие на Царя на славата. *Воювай духовно за твоята църква и град по същия начин, по който Бог воюва на небето* и ще създадеш “СДЗ” (свободна от демони зона)! Моли Му се и Му се

покланяй, докато небесните прозорци не се отворят широко над твоята църква и град. Покланяй Му се, докато светлината на Неговата слава не те осияе.

“О, Господи, да бъде Твоята воля на земята, както и на небето – покажи ни Твоята слава!”

Глава 6

Никога не се доверявай на хора, които не куцат

Борба с божествената съдба

Божият народ се нуждае от нещо повече от поредното “добро богослужение”, на което да ни полазят тръпки по гърба. *Нуждаем се от среща с Бога, след която да окуцеем!* Къде са хората като Яков, които ще се хванат за Бога и ще се борят, докато съдбата им бъде променена? Кой ще се хване за Бога и ще каже: “Няма да Те пусна, докато не ме благословиш”?

“:А Яков остана сам. И един човек се бореше с него до зазоряване, който, като видя, че не му надви, допря се до ставата на бедрото му; и ставата на Якововото бедро се измести, като се бореше с него. Тогава човекът рече: Пусни ме да си отида, защото се зазори. А Яков каза: Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш.”

Много хора се чудят защо Яков се обърна с такива неподходящи, нахални думи към Всевишния Бог. Вярвам, че Яков, който “държеше петата на брат си”, е използвал единствената терминология, която е разбирал. Вярно е, че стана патриарх, но не е бил богослов. *Хората, които копнеят за Бога, се стремят към това, за което образованите им казват, че не може да се улови.* Яков знаеше какво е благословение, защото си спомни какво стана, когато баща му положи ръката си над главата му:

“Зная, че благословието на баща ми промени моя живот и направи всичко по-различно. Единственият начин, по който мога да го нарека, е “благословение” – така че, докосни ме. Вече получих благословение от земния си баща. Сега ми е нужно благословение от небесния Отец. Няма да Те пусна, докато не ме благословиш.”

Това не е някакъв духовен специалитет “Синя–светлина”

Твърде често се приближаваме към Бога с умствената нагласа, с която влизаме в магазин с големи намаления. Било то че идваме за съживление, физическо изцеление или финансово благословение, ние се надяваме да получим това, което желаем на възможно най-ниската цена и в най-кратък срок. Не зная за теб, но аз никога не съм виждал Бог да работи така. Искане ни се да се наредим на опашка, сякаш сме открили някакъв небесен специалитет, наречен “синя-светлина”, който съдържа отговора на нашите молитвени нужди и прошения. След това казваме: “Благослови ме.” Започнах да се моля Бог да не отговаря точно на молитвите ни, а вместо това да отговаря според нашите нужди. Ние знаем какво искаме – *знаем ли обаче от какво се нуждаем?*

Името на Яков буквално означава “заместител” или измамник. Ако кажем, че не е заслужавал доверие, едва ли ще сме отразили цялата действителност. Въпреки това Яков произлиза от едно богобоязливо семейство и е син на един от най-известните мъже в историята. Той беше израснал “в църква”, защото Авраам и Исаак са разказали на своите синове за срещите си с Бога. Яков имаше призвание за живота си и божествен план, който да изпълни – *но трябваше да бъде променен*. Това стана при една среща.

“А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той рече: Няма да се именуваши вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил. А Яков го попита, като рече: Кажми ми, моля, твоето име. А той рече: Защо питаш за моето име? И благослови го там. И Яков наименова мястото Фануил, защото, си казваше: Видях Бога лице с лице и животът ми биде опазен.”

След продължителната борба Яков е бил уверен, че ще получи благословение. Сигурно си е мислил: *“Е, в някой момент този ангелски пратеник, с когото се боря, ще каже: “Добре, добре. Ще те благословя. Сега коленичи точно тук и ще положи ръце на главата ти.”* Очакваше го обаче изненада.

Не благославяй объркания ми живот; дай ми нов живот

Господ не протегна Своята ръка на благословение, защото Яков не се нуждаеше от благословение за объркания си живот. Той се нуждаеше от нов живот. Господ удари Яков в бедрото с такава сила, че го измести от ставата му и трайно увреди свързващото сухожилие на това място. В резултат от това Яков *осакатя до края на живота си*.

Когато Исав, по-големият брат на Яков, го видя да се задава и да куца, вероятно си е помислил: *“Това не е същият Яков, който отне първородството ми. Дори не ходи по същия начин. В походката му има смирение; в него има нещо ново. Той е променен. Не мога да го убия; това е моят брат.”* Той искаше да убие стария брат, но прегърна новия Яков. Ако в покаяние позволим на нашата плът да умре, хората, които преди са ни мразели, могат да видят новия човек в нас.

Яков вероятно е искал благословение, което ще подчини по-големия му сърдит брат, но Бог го благослови по различен начин. Той го *промени* така, че брат му да го хареса. *Време е Църквата също да се промени*.

Достатъчно църквата е вървяла гордо по улиците на града, посочвала е обвинително с пръст във всяка посока и е казвала на всички да “се поправят”. А в същото време в нашите очи има огромна греда. Време е да кажем: “Боже, не зная дали ще ни *благословиши* или *промениши*, но нещо трябва да се промени. Научи ни как да градим умилостивилище вместо съд.”

Изморих се да бъда докосван, но не и променян

Нуждаем се от срещи с Бога, които трайно да ни променят. *Изморих се да идвам на църква, да бъда докосван, но не и променян*. Трябва да се хванем за Божието присъствие и да кажем: “Няма да Те пусна, докато нещо не се случи в мен и не бъда променен.”

Това е Божият вид промяна, която трайно уврежда стария човек и старите начини на работа. Тя причинява смъртта на нещо в нас и бележи промяна за по-добро. Хората трябва да ни виждат с ново куцукане, с *ново смирение, което се е родило, когато сме изгубили състезанието по борба с Бога*. Тя трябва да кара хората да казват:

“Този човек ми харесва. Той не говори арогантно; говори така, сякаш знае какво означава да излезеш от дъното и да достигнеш до това място.” Ето защо моето мото е: **“Никога не се доверявай на човек, който не куца.”**

Всеки човек, с когото е започвало съживление, се е борил

Дънкан Кемпбъл от известното съживление на Хебридите е знаел какво означава да се “бори със съдбата и да изгуби.” Той казва:

“Ще ви разкажа как започна съживлението на Хебридите. То не започна с появата ми да проповядвам на голяма конференция. Започна в моя кабинет. Години преди това бях част от така нареченото движение *Faith Mission* (“Мисия на вяра” – бел. пр.) в Англия. Преди да се ожена, пътувах с колело из цялата страна и разпространявах Благовестието, проповядвах и работех според възможностите си. Това бе началото на славни дни, основата на всичко онова, което станах в последствие. По време на този процес реших да се върна в училище и да продължа образованието си. Достигнах до декан и станах известен като праведния проповедник Дънкан Кемпбъл.”

Кемпбъл става най-известният проповедник в Англия по това време. Най-важното събитие в английския църковен свят е било ежегодната национална конференция Кезуийк уийк. Тя продължава да се организира и днес, макар че не е толкова мащабна като преди. По време на Кезуийк уийк били канени единствено най-добрите и изявени говорители и праведният проповедник Дънкан Кемпбъл години наред е бил основен говорител на тази конференция. По-късно *случайна реплика на дъщеря му, тогава тийнейджър, го довежда до борба с Бога*, която завинаги променя неговото служение и Хебридските острови.

Защо Бог не те използва така, както преди?

Един ден Дънкан Кемпбъл работел в кабинета си и подготвял проповеди за поредната конференция, когато неговата 15 годишна дъщеря влязла да го види. Дъщерите са известни с това, че имат способност да казват истината, без действително да подозират влиянието, което оказват думите им. (*Повечето от нещата, които лично аз научих от Бога, съм ги научил чрез моите малки момичета!*) Докато разговаряли, дъщеря му го попитала: “Татко, защо Бог не те употребява както преди?”

Кемпбъл споделил с един мой приятел англичанин: “Това спря вятъра в моите платна, защото си мислех, че съм на върха. Когато тя ми зададе този въпрос, подготвих проповеди, които щяха да повлияят на цяла Англия или поне така си мислех. Оставих химикала си и я попитах: “Скъпа, какво имаш предвид?” Тя отвърна: “Татко, разказвал си ми какво е ставало, докато си работил в движението “Мисия на вяра”. Защо Бог не продължава да върши повече това чрез теб?”

Той продължил: “Дадох няколко неубедителни извинения и се опитах богословски да се обоснова, за да не се изложи пред дъщеря ми. Устоях, докато тя излезе от стаята. Когато вече не бе при мен, паднах на коленете си и казах: “*Боже, тя е права!*” С лице на килима заплаках горчиво и казах: “Боже, ако Ти ми върнеш това, което имах, ще направя каквото ми кажеш.” Три седмици по-късно стоях на платформата по време на конференцията. Тогава Бог ми говори и ми каза: “Стани и отиди на Хебридските острови, на остров Луис.”

Ако отидеш, ще ти го върна

“Аз казах: “Боже, трябва да говоря тук.” А Той ми отвърна с голяма яснота: “Дънкан, на пода в твоя кабинет Ми обеща, че ще направиш каквото те помоля, ако ти върна онова, което имаше преди. *Ако отидеш, ще ти го върна.*”

Дънкан Кемпбъл веднага слязъл от платформата, навел се и казал на събралите се: “Съжалявам, но изникна нещо спешно. Трябва да вървя.” Три дена по късно вече бил на остров Луис. Когато слязъл от ферибота и попитал за пастора, хората в града отвърнали: “Няма пастор. Тук има само три църкви; две от тях са затворени а в третата няколко възрастни жени се събират заедно с пощальона. Ако търсиш някой набожен човек, това е пощальонът.”

Пощальонът бил старей в църквата, който на практика вършел всичко и служел като временен пастор. Дънкан Кемпбъл намерил къщата му и почукал без да знае какво да очаква. Пощальонът отворил и незабавно казал: “*О, г-н Кемпбъл, пристигате тъкмо на време. Имаме достатъчно време за чай, преди събирането тази вечер.*” По време на чая обяснил: “Жените и аз се молихме и Бог ни говори като каза, че вие ще дойдете. Преди шест седмици отпечатах плакати, които обявяват, че събиранията започват тази вечер.” Г-н Кемпбъл казал на моя приятел англичанин: “Тогава осъзнах, че Бог действително не се е *нуждаел* от моята работа. Той вече бе подготвил всичко, но е *желаел* самия мен.”

Дънкан Кемпбъл се борил с Бога за своята съдба и когато се изправил от напоения със сълзи килим, бил променен човек. Единствено на “куц човек” може да бъде поверено това, което по-късно бе наречено “Новото съживление на Хебридите”. Съживлението ни помогна да видим какво би станало, ако Бог слезе върху цяла една *област!* Хиляди дошли при Христос без да са чули и една проповед, без да са чули и един говорител и без да са стъпвали в църква! Това се е случило преди около век, преди дните на широко разпространените медии. Това съживление “без говорене на езици, но съкрушаващо сърцата” заляло една област и било цяло чудо. Започнало със съкрушената молитва на неуморни поклонници и се зародило в сърцето на Дънкан Кемпбъл *в деня, когато се борил с Бога и изгубил.*

Яков си тръгна от двубоя с постоянен трофей от своето поражение

Когато Яков загуби състезанието си с Бога, бе променен от човек, чиято единствена цел бе да се грижи за себе си и да побеждава, в принц на Божия избран народ. Той се бори с Бога за своята съдба и напусна битката с постоянен трофей от своето поражение. Това бе двубой, който трябваше да изгуби за свое собствено добро. Той се нуждаеше от промяна, ако искаше да изпълни отредената му от Бога съдба. *Църквата също трябва да се промени.*

Ако желаем да преминем на следващото ниво, трябва да променим своя акцент от Божиите ръце към Неговото лице. Аз пътувам често, затова много ценя времето, през което съм у дома с моите деца. Веднъж, когато най-малката ми дъщеря бе на шест години, аз се прибрах и тя се качи в скута ми на фотьойла. Бях изморен, четях вестник или гледах новините по телевизията, но тя бе решила да привлече вниманието ми. Протегна мъничките си, пухкави пръстчета и хвана лицето ми. По това време все още говореше по детски. Тя обърна лицето ми от това, което ме разсейваше, и каза: “*Уиж ме, тате. Уиж ме.*”

След това ме покри с целувки, а аз я прегърнах, преди да се върна към вестника. Тя отново хвана лицето ми и каза: “*Уиж ме, тате*”, докато най-после привлече вниманието ми. След 15 минути целувки и гушкане от шестгодишната ми дъщеря, най-

накрая сърцето ми се разтопи. Децата обикновено искат нещо, когато се държат по този начин. Затова я прегърнах силно и я попитах: “Андреа, какво искаш?” Тя отвърна: “*Нищо*. Искам само теб, тате.”

Обърнах ѝ още малко внимание и тя милваше лицето ми с малките си ръчички, след това ме погледна с големите си кафяви очи, наклони глава на една страна, усмихна се и каза: “Убичам те, тате.”

“Е, казвай, какво искаш?” попитах аз като си мислех, че ако продължава толкова дълго време, сигурно става въпрос за нещо голямо. Три пъти я попитах: “Какво искаш?” И трите пъти тя каза: “*Нищо, тате. Искам само теб.*” Най-накрая казах на Андреа: “Хайде, качвай се в микробуса.” Отидохме в центъра и я попитах: “Какво искаш, момичето ми?” Тя отново каза: “*Нищо, тате. Искам само теб.*”

След това спряхме пред широко рекламиран магазин за играчки. Очите ѝ светнаха. Сърцето ми така се топеше, че ми се искаше да влезем и да ѝ кажа: “Е, малката ми, просто ми кажи *коя половина от магазина* искаш. Можеш да имаш тази половина или другата – няма значение.” Просто казах: “Избери си каквото желаеш!”

Има ли някой тук, който просто желае Мен?

Знаете ли какво си избра? Малко шишенце с пяна и кръгла духалка, с които се правят сапунени балони. Изведнъж ми стана пределно ясно, че тя наистина не желаше нищо. *Просто искаше мен!* Бях готов да ѝ дам всичко, защото тя искаше мен. Колко често идваме на църковни служби, за да представим своите молби, да пророкуваме това или кажем онова, докато Бог казва: “Има ли някой тук, който просто желае Мен?”

Най-висшата степен на поклонение е когато потърсим лицето Му! *Неговото лице означава Неговото благоволение*. В библейските дни, когато хората не са искали да обърнат лицето си към теб, е означавало, че имаш право да стоиш в присъствието им, но нямаш благоволението им. Авесалом живя в Йерусалим в продължение на две години, без да види лицето на баща си или да се яви пред царя. Той можеше да живее в града, но не можеше да влезе в тронната зала.

Възможно е да живееш в Царството и да не видиш Неговото лице – да се ползваш от защитата на огнеборците, полицаите и на градските инфраструктури, но да нямаш царското благоволение. От кога Църквата не се стреми към истинското Божие благоволение? Живеем в Царството, изискваме това, което ни се полага и го получаваме! Също както бащата изпълни егоистичната молба на блудния син и му даде неговия дял, макар да знаеше какво ще направи с него. Злоупотреба с благословието е да вземеш от *ръцете* на Отца, за да финансираш твоето пътуване далеч от *лицето* Му – да издигнеш “*благословието*” над “*благославящия*”!

Трябва да съзреем дотолкова, че да можем да кажем “Не” на Неговите ръце, за да потърсим Неговото лице с думите: “Ще бъда слуга”, и “Искам просто да бъда там където си и Ти.” Тогава поклонението ни вече не служи на нашето его, за да получим нещо; а просто започваме да даваме всичко на Него. Вместо “Благослови ме”, казваме “Благославяй Го!” Вече не даваме, за да получим, а от копнеж!

Идва промяна и Бог ще даде на хората с копнеж пръстена на власт и робата на благословение. Той знае, че те няма да пропилят своето взаимоотношение като преследват Неговата ръка, вместо лицето Му. Бог също така е решен да промени начина, по който “имаме църква”. *Присъствие пред подаръци!* Той копнее за поклонници, които да се стремят към “Дарителя” повече отколкото към “даровете”! Ти такъв човек ли си? Възстановяваш ли Божия любим дом?

Тате, можеш да седнеш където желаш

Веднъж, когато отсъствах от дома, се обадих за да разговарям с най-малката си дъщеря, Андреа. Казах: “Какво прави малкото ми момиченце?” Тя отвърна: “Играя си на чаено парти, тате.” Казах ѝ: “Още сега пригответи едно място за мен и ще си представим, че съм при теб и пием чай.” Тя отвърна: “Вече го направих.” “Е, къде стоя?” – попитах аз, а тя каза: “Е, не зная и за това подготвих пет места за теб.” Това направо разтопи сърцето ми!

От кога Църквата не е копняла за Неговото присъствие до такава степен, че да каже: “Отче, можеш да седнеш където пожелаеш. Тук или там, няма значение. Просто ела.” Отговорих на дъщеря ми: “Когато се прибере, татко ще играе на чаено парти с теб.”

Всичко това се случи по средата на лятото в Луизиана, когато температурата достигна 35°C на сянка, при 95 процента влажност. Малката пластмасова къща за игра на Андреа се намираше в задния двор, под горещото слънце. В мига, в който влязох през вратата с куфари в ръка, Андреа ми каза: “Хайде, татко.” Дори не бях разопаковал багажа, но трябваше да спазя обещанието си. *Беше време татко да отиде да играе на чаено парти.*

Нейната къща за игра бе толкова малка, че не си спомням дали успях да вляза в нея или просто я “облякох” върху себе си. Главата ми поддържаше покрива, докато стоях на пода. Едва се бях натъпкал в малката къщичка, когато Андреа ми подаде салфетка със заповедта: “Сложи си я.” Тя бе подредила масата и ме очакваше. Започнахме “да пием” чай. Подаде ми една чашка и каза: “Ето, тате.” След това заобиколи масата: “Ето, кукличке, а това е за мен.” След това “вечеряхме” заедно. Андреа ме попита: “Добре ли е?”

“О, да. Добре е” – отвърнах аз, макар да се потяхме под жаркото слънце, докато пиехме въображаем чай. Тогава Андреа каза: “Ето, взе ми си курабийка.” (*И те бяха въображаеми.*) Тя ме попита още веднъж: “Забавно ли е?” Истината бе, че се чувствах ужасно, но бях с нея и следователно ми беше забавно. Ето защо казах: “Да, мила, забавно е.”

Най-накрая Андреа каза: ”Тате, топло е, а аз ожаднях. Нека да отидем в голямата къща и да пием нещо.” Казах ѝ: “Хайде, мъничката ми!” Заведох я в голямата къща и я сложих да седне на истинска маса. Налях истински чай с лед в чашите и седнах с нея. Тогава тя ми каза: *“Това вече е истинско чаено парти.”*

Ние също играем на чаено парти в нашите пластмасови къщи, само че го наричаме “на църква”. Принуждаваме Бога да се затвори в ограниченията на нашите структури, докато Го храним с въображаемо хваление и поклонение. След това Го поглеждаме и казваме: “Не се ли забавляваме?”

Татко, изморихме се да играем на детски игри

Неговият отговор е: “Да”, но само защото е готов на всичко, за да общува с нас. Дори ще “предаде на пленение Силата Си”, за да дойде и да седне с нас, защото желае много да бъде заедно с нас. Той обаче очаква да кажем: “Татко, изморихме се да играем на детските игри, да играем на църква. Ще ни заведеш ли в голямата къща за истинско общение?”

Изморих се да се прибирам у дома след служба и нищо да не се е променило. По-добре да се върна у дома след среща с Бога окуцял, вместо подкачащ – за да може съдбата ми да бъде различна.

Възможно е да не харесваш усещането за неуспех, но трябва да разбереш, че *някои неуспехи са святи*. Както има и *свят глад*, който е вложен от Бога, за да произведе нещо. Тези думи не са мои, Той ги каза: “Блажени които гладуват и жадуват...”

Святият глад и блажените неуспехи могат да доведат до борба, която да промени съдбата. Трябва да се опиташ да изгубиш тази битка... но не преди да си се изплашил от Божието докосване. Божието докосване трайно повреди сухожилието на Яков – така че евреите не ядат “якововото” сухожилие от което и да било животно. Еврейският хранителен кодекс забранява консумирането на месо от умрели животни. Бог сложи “лост на смъртта” в живота на Яков, за да подсигури неговото бъдеще. *Смъртта на плътта често води до промяна на съдбата*. Възможно е вашата програма да се срути, за да пребъде Неговата цел.

Мисля, че съзнанието ни до такава степен е запълнено със стремеж към кариера, планове и човешки машинации, че сме изгубили простотата на изявеното присъствие на Бога. Имаме голяма нужда да подемем мотото на Йоан Кръстител и да го приложим в нашия живот: “Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам.” Време е да призовем всички онези като Яков, които не са доволни от състоянието, в което се намират и са готови да се борят със своята съдба, докато не бъдат докоснати от Бога – *дори ако се приберат в домовете си с постоянно куцане и променено сърце за вечността*.

Промени сърцето ми, о, Боже!

Промени пътя ми, аз моля!

Докосни ме с Твоя жезъл...

За да вървя по *Твоя път*.

Глава 7

Духовно блудство или духовна близост?

Воайорство или посещение?

Веднъж Бог говорил на много известен проповедник и казал: “Аз видях твоето служение. Ти искаш ли да видиш Моето?” *Днес Той казва същото и на Църквата*. Повечето проповедници научават как да привличат множества в началото на своето служение, но *обикновено не го научават от Бога*. *Станали сме много добри в привличането на човешкото внимание, но сме невежи за това как да привлечем Божието внимание*.

Знам как да планирам събиране, да рекламирам събитие и да проповядвам за максимален “човешки резултат”, но повече не желая да следвам този модел. Вървял съм по този път и не ми харесва мястото, до което води той. Трябва обаче да кажа, че истинската причина за моето разочарование е, че бях *сломен от Неговото присъствие*. Исаия казва това и аз мога да го повторя! “Горко ми”. Еврейската дума означава буквално ”сломен”. Една среща с Него съсипва желанието ти за среща с човеци. Ръководителите на поклонение се научават как да издигат душата с помазанието на своите дарби и в това няма нищо лошо. Но понякога се чудя какво е станало с истинските *ръководители* на поклонение, чиято единствена цел е да въведат хората в Неговото присъствие заради самия *Бог*?

Помазанието лесно може да привлече голямо множество, но проблемът с този вид човешки събрания е, че можеш да придобиеш човешкото благоволение, без да си потърсил Божието благоволение. Има по-добър начин и Исус ни го показва със Своя живот. Библията ни каза, че Исус растеше и придобиваше *както* благоволението на Бога, така и това на хората. А Той винаги, винаги, *винаги* поставяше Бог на първо място.

Единствената цел в цялото служение на Исус бе да чуе какво казва Отец и да го повтори, да види какво прави Отец и да го направи. Ето защо Исус и проповедниците, които следват Неговия пример, никога не са целели привличането на големи множества. Ако познаваш Бога и живееш богоугодно, в пълно покорство, гладът за Бога ще привлече множествата при теб. Какво ще стане с нашите събрания, ако направим това? *Мога да гарантирам, че със сигурност ще бъдат по-различни от това, което са сега.*

Опасявам се, че повечето от нашите добре организирани църковни служби и съживителни събрания могат да продължат безпроблемно и без Божията помощ, одобрение или посещение. Като съдя по плодовете на някои от нашите безкрайни срещи, те отдавна функционират по този начин. Какъв печален коментар! Това показва ниското ниво на нашия глад и факта, че сме готови да се задоволим с по-малко от Него, отколкото Той желае да преживеем.

Искушението да обещаем Той да дойде, когато не можем да Го доведем

Ние упражняваме и усъвършенстваме изкуството да забавляваме хората, но междувременно сме изгубили изкуството да спечелим вниманието на Бога. Вече говорихме за зоната на плача, това място на свещеническо застъпничество между човешкия съд и Божия олтар, на което протягаме една ръка към Бога, а другата към хората. По някога до такава степен се увличаме в привличането на хора към нашата протегната ръка, че изгубваме желанието и способността да привличаме Бога с другата. Когато можеш да привличаш хора към себе си, но повече не можеш да накараш Бог да се приближи, идва изкушението да обещаваш Неговото присъствие, без да можеш да го подсигуриш.

Отново и отново събираме големи множества под плакат, който тръби: “Съживление!” Превръщаме се в непрестанни домакини на вечерни телевизионни програми на църковната сцена, които казват: “Бог е тук!”. С добре трениран глас и съответни жестове Го каним и огласяваме, обаче не сме Му приготвили място, на което да седне. В стремежа си да угодим на хората забравяме да угодим на Бога. *Няма умилостивилице!*

Ето защо Той почти никога не идва. Просто наднича иззад завесата (или решетката, както каза Соломон), като дава само толкова помазание, за да разберем, че е там, но не достатъчно, за да имаме среща като тази по пътя към Дамаск, която променя напълно.

Част от проблема е нашият навик да използваме погрешно думите, за да повдигаме изкуствено очакванията на хората. *Непрекъснато обещаваме повече, а даваме по-малко.* Както казах преди, ако някой заяви: “Господната слава е тук”, докато стои изправен, имате моето разрешение да поставите под въпрос истинността на тези думи. Преувеличаваме капчиците в порои и това става единствено в суетното ни въображение. Когато хората от света влязат, казват: “Тук е хубаво. Цари мир. Чудесно, това е Бог. Няма съмнение, Бог е... *но каква част от Бога?*” И след това си отиват.

Божията ръка може да снабдява, но единствено лицето Му насища

Ние обещаваме Божията слава, но често даваме ограничена мярка от Нея. Помазанието и дарбите, които идват от Бога са просто инструменти, които да помогнат, да ни направят способни, да ни насърчат и да ни насочат обратно към техния Източник. Единствено сам Бог може да засити глада, който е вложил в нас. *Неговата ръка може да снабди нашите нужди, но единствено лицето Му може да удовлетвори най-съкровениите ни копнежии.* Когато гледаме лицето Му, ние се наслаждаваме на благоволенieto на Неговия любящ поглед и нежността на Неговото докосване.

Божие помазание в многообразните си форми има своето определено място в Неговите цели и планове. Проблемът е, че до такава степен сме се прирастили към начина, по който помазанието ни кара да се чувстваме, че сме обърнали очите и сърцата си далеч от славата на Божието лице, за да получим повече от помазанието в ръцете Му. *Църквата е пълна с “прирастени към помазанието” хора от двете страни на амвона.* Някои странни неща в нашите служби, които привличат нападки от страна на света и от различни части на Църквата, могат да бъдат свързани с това прирастяване.

Защо хората се блъскат, за да заемат “хубаво място” сред излезлите напред за молитва на големите конференции? Защо новородени християни са готови да нарушат всяко правило, за да се сдобият с “най-добрите” места в залите, когато “Еди кой си известен Божий служител” идва в града? Днес има много известни проповедници, които си имат клубове на почитателите. Разбира се, не ги наричат фен клубове, защото това би било срамно, но в действителност са такива. *Това е типичното поведение на проповедници и техните почитатели, които са се прирастили към чувствените възприятия.*

Неконтролируемото желание за евтини духовни сензации се превръща в “духовно блудство”

Често сме готови да почувстваме Божието докосване чрез живота на друг човек, вместо сами да се стремим към него. Или ако сме в служение, можем да се прирастим към сляпото увлечение на хората спрямо нас, поради помазанието. Усещането по средата на течението е приятно.

Прирастеността превръща дори най-силното помазание в евтино зрелище. Неконтролируемото желание на проповедника да служи под помазание и изискването на вярващите да получат служение под помазание, ограничавайки се само с това, се превръща във форма на “духовно блудство”. “Духовните воайорство” искат да получат душевна наслада, като наблюдават близостта, която *другите* преживяват, вместо да се нагърбят с отговорността на лично *взаимоотношение* с Бога. Това е единственият правилен начин, по който можем да изградим лична близост с Бога. Господ не желае да се увличаме сляпо по Неговите ръце и благословенията, които те носят на нашия дух, душа и тяло. Той иска да се привържем към *Него самия!*

С действията си казваме: “Няма сам да вляза в Божието близко присъствие. Ще се задоволя с евтиното вълнение, породено от преживяното от някой друг по време на срещата му с Бога. Ако го опише подробно и динамично, ще се ентузиазирам достатъчно, за да получа дозата си помазание.” Когато проповедниците демонстрират шумно помазанието върху своя живот, без да се стремят към близост с Бога или без да водят Божия народ към лична близост с Него, се превръщат в “духовни шоумени”. Те са по-загрижени за удоволствието, което изпитват, когато показват личното си помазание, отколкото да се стремят към Божието лице и да Му служат. Тези, които

“наблюдават”, без сами да се стремят към Бога, се превръщат в хора, в чийто живот няма истинското взаимоотношение, което Бог желае за тях.

Ние се пристрастяваме към душевността по същия начин, по който се пристрастиха децата на Израел. Служението на Мойсей и чудесата, които той извърши, след като говори с Бога, ясно представят божественото помазание, но Бог искаше да даде нещо повече на израилтяните. В Изход 19 глава Той покани всички да дойдат и лично да Го чуят. Това бе възможност да *минат отвъд помазанието* и сами да опитат Неговата слава. Цялото израилево общество каза на Мойсей: “Ти говори на нас, и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем.” Самите те не искаха да имат среща с Бога, защото това изискваше взаимоотношение, което включва отговорност и смърт към егото.

Когато платиш цената да се срещнеш лично с Божията слава, не можеш да загърбиш това, което Той ти казва, защото в този момент “ключваш завет” с Него. Когато получиш всичко втора ръка, можеш да кажеш: “Възможно е това да е Бог или може би не е Той. Не мога да кажа, защото това е просто поредната “месечна среща.”

Опитвал съм се да изпратя съобщение на децата ми като кажа на едното да предаде на другите: “*Татко каза...*”. *Не става*. Ако кажа: “Отиди и кажи на сестра ти, че аз казах да си почисти стаята и да събере листата от двора”, “вестоносецът” обича да предава такива съобщения, защото се чувства силен, но той никога няма същото влияние като мен. Спомням си как дъщерите ми след второто или третото съобщение по вестоносец, отвръщаха: “*Да не си ми шеф!*” Можем и ние да отговаряме по този начин на нашите пастори, духовни водачи и ръководители, макар да сме възрастни. Всичко това обаче престава, когато небесният Баща дойде лично и изяви славата Си.

Ако не са внимателни, проповедниците могат да се превърнат в голяма пречка за “идването на Бога” в техните църкви. Те по-скоро са готови да проповядват, отколкото да Му се покланят, докато славата Му слезе. Истината е, че най-добрите ни проповеди никога не могат да се равняват дори само на една дума, изговорена пряко от Бога към нас. Нека не се задоволяваме с общението, което имат надарените водачи или с техните дарби. Нека лично да търсим Божието лице!

“*Защо Бог просто не си вземе помазаните дарби, които е дал на тези проповедници!*” Той не действа по този начин. След като веднъж отвори вратата на помазание в живота на един човек, Неговите дарби и призив са неотменими.

Когато характерът свърши, а таланта и дарбите продължат, личността започва да се пързая по тънък лед, който неизбежно ще се пропука. Която и да било дарба от Бога, отделена от Неговото пребъдващо присъствие, с времето ще се изгуби.

Ние злоупотребяваме с методите на Бога

Нека те уверя, че има голяма разлика между едностранчивото представяне и истинското нещо. Ние злоупотребяваме с методите на Бога, като възприемаме произлязлото от хора за пълно представяне на Бога. Някои хора говорят за неща на Духа, сякаш са били там, но в действителност това са неща, за които те само са чули. Самите те нямат истинска опитност и за това описанието им на Бога е елементарно и едностранчиво. Тук се крие разликата между това да гледаш снимка на детето си и да галиш косата на едва проходилния малчуган, когото обичаш.

Църквата изопачава и злоупотребява със своето помазание, като преследва човешкото одобрение, а това не е истинската цел на помазанието. Когато Бог представи за първи път мирото за помазание на Мойсей, Той каза:

*“... и да ги направии миро за свето помазване, мас приготвена според изкуството на мироварец; това да бъде миро за свето помазване. И да помажеш с него шатъра за срещане, ковчега с плочите на свидетелството, трапезата и всичките ѝ прибори, светилника и приборите му, кадилния олтар, олтара за всеизгарянето с всичките му прибори, и умивалника с подложката му; така да ги осветиш, за да бъдат пресвети; всичко що се докосва до тях ще бъде свето. **И да помажеш Аарона и синовете му**, и да ги осветиш, за да Ми свещеностъпят. И да говориш на израилтяните, казвайки: Това ще бъде за Мене свето миро за помазване във всичките ви поколения. **Човешка плът да се не помаже с него; и по неговия състав подобно на него да не правите; то е свето, и свето да бъде за вас.**”*

Изглежда има непоследователност, тъй като Писанията казват в един и същ пасаж: “да помажеш” и “човешка плът да се не помаже.” Но тук става дума за непосветената плът! Посветената на смърт към егото плът е готова за помазание!

Псалм 133 ни показва *как* е било използвано това миро на помазанието: “Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му.” Израелтяните приготвиха голямо количество миро, защото когато дойде време да помажат нещо, те изливаха, мажеха и мокреха, а в определени случаи поръсваха. Помисли си за първосвещеника Аарон.

Готов ли си Бог да съсипе твоя килим?

Колко миро трябва да се излее по главата на един възрастен мъж (който вероятно *не* се е подстригвал), за да започне да се стича по брадата му (дълга брада) и след това да потече по дългите му свещенически одежди, като достигне долните подгъви и прокапе на земята при нозете му? Не зная колко миро би било необходимо, но мога да ти гарантирам, че ако Бог пресъздаде това събитие в твоята църква, *ще съсипе килима*. (А хората, които стоят близо до Аарон, ще се нуждаят от нова прическа или нови дрехи.)

Искам този вид “объркани” служби, изпълнени с “*божествена намеса*” от началото до края. Когато хора помазват хора, за да получат човешко одобрение, те използват мирото само колкото да разчувстват посетителите и да спечелят аплодисментите им. Когато Бог ни помазва, Той почти ни удавя в Своето благоухание, *за да може да се приближи*.

Именно така протече “*първото църковно богослужение*”. Прочети втората глава на Деяния и ми обясни защо учениците излязоха от тази горница така опиянени от Духа, че хората ги обвиниха в пиянство? *Беше ли това благоприятно за търсещите?* Петър трябваше да опровергае обвиненията с логиката на адвокат и сила от горе, за да им каже: “Вижте, още е твърде рано за това. Проверете дъха ни.” Първата Църква от 120 изпълнени с Духа “*пияници*” направи олтар и 3000 души дойдоха при Христос.

Трябва да видим това да се случва и в някои от нашите служби. С радост бих видял как Божието помазание разтърсва нас и църквата. С радост бих видял хора, които залитат, докато излизат от сградата, а по дрехите им да се стича миро. Само толкова мога да кажа: Няма да изглеждаме “*нормални*” и няма да изглеждаме както обикновено. Такова едно богослужение може да се осъществи единствено, ако Бог слезе помежду ни. Какво би избрал – *чист килим или чисто сърце; хубава прическа или мазна и разрошена, но благоуханна коса?*

Ние запазваме своето самообладание за сметка на убежденията си

Ще се шокираш ли, ако ти кажа, че светът се е изморил от “нормалната църква”? Вероятно разполагаме единствено с нея, но тя не ни върши работа. Не искам да кажа, че трябва да станем група обезумели фанатици, но истината е, че *най-голямото ни изкушение е желанието да запазим своето самообладание за сметка на убежденията си.*

Не сме там, където трябва да бъдем и не вършим това, което трябва да вършим. Защо? *Защото си мислим, че трябва да пазим репутацията си.* Репутацията няма стойност пред Бога. Мисля си за един Цар, който се отказа от всичко и прие образа на слуга, само за да изпълни това, което трябваше. *Не можеш да търсиш Божието лице и да спасиш репутацията си. Възможно е да изгубиш достойнството си, когато се стремиш към Неговата божественост.*

Забелязал съм, че ние се нуждаем от тези непредсказуеми служби, които ни карат да изгубим самообладание, защото понякога това е единственият начин, по който позволяваме на Бога да разчупи нещо. *Повтарям, възможно е да изгубиш достойнството си, когато се стремиш към Неговата божественост.* Когато вярващите в Бога си поставят за цел да видят небесата отворени над техните църкви и градове, *Божии цели се зараждат в тях.* Такива хора неизбежно ще достигнат до пълно изявяване на Божиите цели, когато божествената съкровищница се отвори и се освободи Божията слава.

Ако никога не си бил в родилна зала, нека те уверя, че там не е място за развлечение. Бил съм като главен наблюдател, а съпругата ми беше участник. Там разбрах, че жената преминава през вратите на смъртта, за да даде живот. По същия начин Голгота не е място за развлечение. *Това е окървавено място, място на рождение, където Божият Син влезе в гроба и излезе от там, за да ни даде нов живот.*

Ние почистихме кръста и смъкнахме цената на посвещението

“Църквата с репутация” успя да подготви “спасение в пакет”, за което обръщенците просто излизат напред и се ръкуват с някой – чисто и бързо. По някога църквите дори предлагат кърпички, които да попият някоя сълза, която може и да се появи в нечий очи. Разбирам смисъла на подобни неща, но ме преследва мисълта за това как нашето спасение бе изработено. Виждам бития Христос, облечен в окървавена мантия и се чудя дали не сме почистили кръста и не сме смъкнали твърде много цената на посвещението. Той умря гол, като по този начин демонстрира пълна загуба на достойнство. Дори в борбата със смъртта! *Той изгуби Своето достойнство, а ние се стремим да запазим нашето.*

Бог активно търси нашата любов, но ние считаме, че нещата стават прекомерно объркани. Искаме да почистим съживлението и да го предложим на хората в хубав, чист, малък пакет, масово производство. Обратно на човешката гордост, *някои неща, които карат Бог да се чувства удобно, карат човек да се чувства изключително неудобно.*

Нека поемем бремето на плещите си и кажем: “Излей мирото над мен, докато косата ми се намокри и то потече по всичко, до което се докосна. Потопи ме в Твоето

присъствие, докато всичко около мен се пропие от мирото и ме промени. *“Осакати” ме с Твоето докосване, така че да започна да куцам.* Това ще промени начина, по който брат ми гледа на мен. Излей мирото си върху мен.” Нека да се олюлявам от горницата към улицата долу. “Родилната зала”, наречена горница, изведе неспокойните ученици и те завинаги промениха света.

Забрави преките пътища: нека главното си остане главно

Не си губи времето да търсиш преки пътища към съживление или към разкриването на Божията слава. Ако желаш да се стремиш към Бога, тогава ще трябва да го направиш по същия начин, по който хората в миналото са се приближавали при Него и са Го спечелвали, стремили са се към Него и са копнели за Него. *Няма нов метод или път към съживление.* Трябва просто да преоткрием Божията първоначална рецепта и да спрем да грешим. *До такава степен сме се специализирали в дребните неща, че сме спрели да търсим Бога.* Нека да ти дам един мъдър съвет, който получих от моя баща: *Основното е първите неща да си останат първи.* Основното е Той, Христос, да бъде в центъра!

Песен на песните разкрива истинската цел на помазанието. Младоженецът вика Своята невеста и казва: “Колко е хубава твоята любов, сестро моя, невесто! Колко по-добра е от виното твоята любов, и благоуханието на твоите масла от всякакъв вид аромати!” Истинското помазание трябва да накара Бог да каже на Своята невеста, Църквата: “Начинът, по който ухаеш за Мен пленява сърцето Ми.” Има нещо в благоуханното помазание на молитвите, хвалението и поклонението на светиите, което интересува Бога.

Ако можем да насочим сладкото благоухание на нашата жертва на хвала нагоре, към небето, вместо хоризонтално едни към други, може и да видим небесата отворени. В Стария Завет има поне 131 препратки за “помазание, помазан или помазвам“ и 18 в Новия Завет. Помазанието в Новия Завет има няколко различни цели:

1. Повечето Новозаветни препратки бележат помазването на Исус за Неговото служение, смърт и погребение като Божия Агнец, божествената жертва.
2. Понякога означава даването на божествена сила на хората за божествена работа сред хората (или на царе, за да управляват под Божия авторитет).
3. Понякога означава Божия печат върху хората.
4. То освобождава Божията сила за изцеление или избавление (като представя заемане на част от Божията добродетел, с цел Той да бъде прославен).
5. В редки случаи това е Божият начин да отдели и да благослови помазани хора (като Исус) за пълно посвещение към праведност и Божиите неща.
6. В посланието на Йоан то е дар, който получаваме от Исус, за да пребъдва в нас и да ни учи във всичко.

Ние злоупотребяваме с помазанието, защото искаме да ухаем добре

Основната цел на помазанието в Стария и в Новия Завет е да отдели неща и хора и да ги направи приемливи за Бога (и в редки случаи за царе). За съжаление, ние сме склонни да проституираме с помазанието, защото искаме да ухаем добре за всички останали.

Според втората глава на книгата Естир, след като съпругата на персийския цар Асуир отказа да се покаже на празненството, той започна да търси нова царица из цялото царство. Еврейската девича на име Естир бе избрана като една от кандидатките за царския харем. Тя и останалите евентуални царици са прекарвали “една година в подготовка за една нощ с царя.”

Естир е прекарала шест месеца, като се е къпала в миро и още шест – в други сладки благоухания, за да се пречисти и да се подготви за една нощ с царя. Само една от кандидатките е имала възможност да види царя веднъж и в много редки случаи да го види отново. Библията ни казва: “И царят възлюби Естир повече от всичките жени; и тя придоби неговото *благоволение* и *милост* повече от всичките девичи; и той тури царската корона на главата ѝ, и направи я царица...”

Естир също така “придобиваше *благоволенieto* на всички, които я гледаха.” Можеш ли да си представиш как е ухаела Естир, след като е прекарала една година във вани с благоуханно миро? То сигурно се беше пропило в нейните дрехи, в кожата и косата ѝ. След нея се е носел облак от благоуханния аромат на скъпоценното миро.

Естир се е стремяла към одобрението на самия цар

Естир не е искала да изгуби цялото това време, прекарано в благоуханното миро, просто за да спечели одобрението на други мъже; *тя се е стремяла към одобрението на самия цар*. Можем ли да кажем същото за Църквата, Христовата Невяста? Свикнали сме да носим Божието помазание, за да спечелим одобрението на царедворците, вместо на самия Цар. В дните на Мойсей помазанието е било запазено за Божиите неща и за освещаването или отделянето на отделни хора. Помазването на всяко друго нещо е било грях. Прекалено много хора прахосват помазанието върху неосветени, непокаяли се хора, за да спечелят човешкото одобрение. *Ако коренът е развален и непокаян, а сърцето горделиво, помазанието може само временно да направи нечистата плът да ухае по-добре.*

Ако си проповедник, учител, ръководител на хваление или имаш някаква длъжност или отговорност в местното тяло, не прахосвай Божието ценно помазание, като се стремиш към човешко одобрение. Мойсей разбираше разликата между помазанието и славата. Той имаше Божието помазание. Той познаваше преживяването от чудесата и знаменията чрез помазанието. Мойсей имаше доброто нещо, но поиска от Бога най-доброто. Той каза: “Покажи ми, моля, *славата* Си.”

Трябва да призная, че се чувствам също като Мойсей (макар че не бих сравнил служението си с неговото). Доказателството за Божията сила в помазанието вече не е достатъчно. Дарбите, благословенията чрез Неговите ръце са ценни, но искам повече. ***Искам Него.*** *Копнея да видя славата Му и да обитавам в Неговото изявено присъствие повече, отколкото желая благословенията от ръцете Му.*

Подобно на Мойсей, ние имаме възможността да преминем отвъд Божието помазание, за да видим Неговата слава. При спасението нашият дух беше преобразен в миг на око в ново създание, но ние все още трябва да направим нещо за нашето опетнено от греха тяло и обърквана душа, преди Бог да ни изяви Своята сияйна слава. Кръвта на Исус покрива нашия грях и ни предпазва от смърт, но това не означава, че сме станали привлекателни за Бога извън благоуханния облак на покаяние и поклонение със съкрушен дух.

Божията слава се задържа зад напръсканата с кръв врата на покаяние

На Мойсей не бе позволено да види Божията слава, докато плътта му не умря. *Новозаветният еквивалент на смъртта към плътта е покаянието.* Може и да не ни харесва, но Божието присъствие е зад напръсканата с кръв врата на покаяние. Ако желаем да влезем в изявената слава на Божието присъствие, ще трябва да минем през вратата, наречена покаяние.

Иска ни се да избегнем покаянието като заявяваме, че всичко е уредено в деня, когато сме приели Исус. Да, Господ извърши Своята част на кръста, но ти и аз още не сме изпълнили нашата част. Покаянието е непрестанно, ежедневно изискване в живота на всеки Христов ученик. Ето защо Исус каза: “Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си **всеки ден** [нека да *умре* към егото чрез ежедневно покаяние] и нека Ме следва.”

Желаем да заставаме зад амвоните, да сочим към греховния свят и да му заповядваме да се покае. Ще се научим ли, че никога няма да можем да принудим света да се покае, докато същият този проблем съществува вътре в Църквата? Стоим на паянтовата платформа на двуличието, която скоро ще рухне. *Църквата не трябва повече да сочи към покаяние; трябва да даваме пример за това чрез живот на покаяние.* Трябва да възприемем покаянието.

Бог използва Своето помазание, за да ни обучи, да ни очисти, да ни изцели и да ни подготви за Своето изявено присъствие. И накрая, помазанието е да ни отведе обратно до Божия олтар и мястото на покаяние. Покаянието от своя страна може да ни въведе в самата Божия слава.

Помазанието е свързано с нас; славата е свързана с Бога

Ако си помазан, ще проповядваш по-добре, ще се молиш по-добре, ще служиш по-добре, ще се покланяш по-добре и с по-голяма свобода, но това не е Неговата най-висша цел. *Помазанието е свързано с нас, а славата е изцяло свързана с Него.* Помазанието е това, което Той излива, поръсва или поставя върху нас, за да ни помогне да вършим Неговата воля. По някога действа като “парфюм”, за да ни подготви за близост, както в случая с Естир. Когато Божието помазание почива върху теб, то прави всичко което вършиш “по-добро”. Без значение дали проповядваш, пееш, свидетелстваш, събираш пожертвованията, молиш се или служиш на бебетата, докато службата тече. Когато помазанието дойде върху теб, то укрепява твоите дарби, таланти и призвание с Божията сила. Въпреки това си остава помазание, което почива върху хората.

Славата е различна. Когато Божията слава дойде, тогава внезапно и ясно осъзнаваш, защо Бог каза: “... за да не се похвали ни една твар пред Бога.” Ето един по-буквален превод на този стих: “за да не се хвали ни една твар пред Божието лице.” Мога да свидетелствам от личен опит и да докажа от Писанията, че когато славата слезе, твоята плът не може да направи нищо. Забелязвал ли си в Библията, че когато хората са се “срещали с Бога”, обикновено са падали на лицето си? *Това е така, защото реално нямат друг избор.*

Разликата между Божието помазание и Божията слава е като разликата между мъничката синя искра на статичното електричество и голямата сила на високоволтов кабел или на мълнията! Ние сме толкова заети да си търкаме нозете в килима на Божиите обещания и да си предаваме малки сини искри на помазание, че не осъзнаваме как Бог желае да ни разтърси със Неговата високоволтова слава от небето. Първото

малко ще те развълнува, обаче второто може да убие старото ти естество и да промени завинаги твоя живот.

Помазанието само по себе си няма да свърши работа

Обичам Божието помазание и съм благодарен за всеки добър дар, който Той ни е дал. Въпреки това съм убеден, че Божият приоритет за нас е да търсим благоволенията на Неговото лице, вместо помазанието на Неговата ръка. Прекарал съм по-голямата част от моя живот в църква (различни служения, до пет дни заетост на седмица, още от моето детство). Лично аз съм преживял достатъчно помазани проповеди и песни, които да ме крепят два човешки живота. Добро нещо е, вълнуващо е, но трябва да ти кажа, че помазанието само по себе си няма да свърши работа. *Трябва да покажем на света изявеното Божие присъствие.*

Бог иска Църква, чиито очи да са насочени единствено към Него

Неспособността да разграничим доброто от най-доброто може да ни накара да направим неравностойна размяна. *Естир отказа да замени одобрението на който и да е от царедворците за благоразположението на самия цар.* В резултат на това царят ѝ каза в присъствието на нейния враг: “Каква е молбата ти? И ще бъде изпълнена даже до половината от царството.” *Бог търси Църква за невяста, която гледа единствено към Него.* След това с радост ще ѝ даде ключа за града и ще подари живота на народа ѝ.

Не допускай грешката да злоупотребяваш с помазанието, като търсиш хора само, за да нарасне църквата ти. Просто кажи: “Копнея повече за Неговото присъствие, отколкото за Неговите дарове. Издигам ‘славата’ над растежа.” Не, това не е ерес. В моята Библия не откривам нито едно място, на което Бог да се притеснява за големината на Неговата Църква. Ако всичко върви добре, няма защо да се тревожиш за църковния растеж. Започни сериозно да се стремиш към Него. Парфюмирай се с помазанието и се посвети на толкова истинско поклонение пред Него, че да ти стане безразлично кой присъства и кой не.

Насочи погледа си към това да отвориш небесата и да видиш Неговата слава над твоя град и народ. Лесно е да се разпознаят църквите, които са се научили как да насочват помазанието вертикално за Божието благоволение, вместо хоризонтално към хората. Такива църкви са преживели Божието посещение.

Просто следвай изпълнените със слава отпечатъци на Бога!

Глава 8

Денят, в който музиката умря (и денят, в който ще бъде възкресена)

Когато бях малък, една сестра от църквата, която аз нарекох уважаемата сестра “Б”, бе истинско чудо за мен. Моите дядо и баща пастируваха съвместно в една църква в Луизиана и по някога, когато духовният климат станеше малко напрегнат по време на служба, те се съветваха, и след това канеха сестра “Б” да пее.

Не можех да схвана логиката в тяхното решение, тъй като гласът на сестра “Б” звучеше като разстроено пиано. Заедно с останалите деца не можех да понасям нейното

пее и всички ѝ се присмивахме (разбира се тайничко). Сега съм малко по-мъдър. *Научих, че ако Божието присъствие може да преобрази селянка в принцеса, тогава определено може да използва всички хора като сестра “Б” по света.*

Мога да ви кажа, че като служител на благовестието съм присъствал на безброй много събирания без “ковчега на завета”, на които ми се е искало да се обадя на сестра “Б”. Баща ми и дядо ми са съзнавали какво правят. Те са я канили, защото всеки път когато тази сестра започнеше да пее, хората се просълзяваха и напрежението в службата изчезваше. Когато сестра “Б” се изправеше и започнеше да пее, Божието присъствие внезапно слизаше.

Очевидно бе, че макар ние да не харесвахме пеенето на сестра “Б”, Бог го харесваше. *Промяната идваше не поради красивия глас на сестра “Б”, а от свършената мелодия, която се изливаше от нейното сърце.*

Всеки път, когато сестра “Б” започваше да пее, Божието присъствие слизаше. Нямаше някаква очевидна връзка между нейния физически глас и внезапното приближаване на Божието присъствие, което можеше да се възприеме със земните очи и уши. Красивата мелодия, която привличаше Бога в нашата малка църква, можеше да бъде чута единствено с “ухото” на вътрешния човек, с духовния слухов орган на сърцето. Ето за какво говори Исус, когато каза: “Който има ухо, нека слуша, що говори Духът.” Той не говори за физическите придатъци отстрани на нашата глава, а за духовния слухов орган, в който Бог ни шепти и говори.

Бог не искаше да пропусне дори един тон от песента на сестра “Б”

Ключът към помазанието на сестра “Б” бе, че тя се покланяше на Бога. Когато заставаше да пее, не обръщаше внимание на смеещите се момчета и хората по пейките. Тя пееше единствено за Бога като акт на истинско поклонение, за Негово удоволствие. В резултат от това Бог не искаше да пропусне дори един тон от нейната песен (въпреки детските ни молитви да спре да пее). Той идваше по-близо всеки път, когато сестра “Б” започнеше да Му се покланя.

Ако не бъдем внимателни, можем до такава степен да се оплетем в капана на това “да имаме църква” и да си прекараме добре, че да забравим целта на поклонението. Общото ни мнение за поклонението често се изразява с твърдението: “Е, малко ще позакъснея за църква. Ще пропусна хвалението, но ще бъда навреме за Словото.”

Това, което пропускаме да осъзнаем е, че що се отнася до Бога, *поклонението е Неговата част, а Словото е нашата част.* Това означава, че ако пропуснем поклонението, пропускаме Неговата най-любима част, в която ние Му отдаваме почит. Вместо това, егоистично пропускаме Божията част и идваме единствено, за да чуем това, което ни се иска.

“Е, Бог цени и Словото.” Да, зная това, но искам да ти задам един сериозен въпрос: *Считаш ли, че Бог получава нещо от нашите проповеди?* Мислиш ли, че Той може да научи нещо ново за Себе Си от нашето помазано поучение? (Възможно е отговорът да бъде положителен, но поради погрешна причина. Вероятно Той слуша нашите проповеди и казва: “Това Аз ли съм го казал? ... не беше точно така...”)

Бог не получава нищо от нашето проповядване. *Не казвам, че проповядването на Божието Слово не е важно.* Казвам, че поклонението е по-важно за Бога, отколкото проповядването, защото то изгражда кошницата или съда за пресния небесен хляб. Ако построиш умилостивилище, тогава Божията слава може да слезе. Именно поклонението изгражда място за Бога. Задай си следния въпрос: “Какъв е небесният приоритет?” Да разговаряме с Него или да говорим за Него?

Нашият любим химн “Дай ми, дай ми, дай ми” ли е?

Според погрешната ни преценка за същността на “църквата”, мислим повече за това, какво получаваме от нея, вместо какво даваме на Бога. По този начин превръщаме Църквата в място за задоволяване на егоистични желания. Ще направя едно смело изказване, което може би ще ядоса някого: *Превърнали сме църквата в клубове “Благослови ме”, в които влизаме с издигнати ръце и дълги списъци с желания. Защо да не започваме и с любимия ни химн: “Дай ми, дай ми, дай ми.”*

Това води до сериозен сблъсък и конфликт, защото Бог идва на Църква с гладно сърце. Кажете ми с какво се храни Бог, когато е гладен? Отговорът намираме в глава 4 от Евангелието на Йоан.

Исус имаше среща с една самарянка при Якововия кладенец в града Сихар, което в превод означава “опияняваща напитка”. Учениците не бяха в настроение да чакат, защото бяха прекомерно загрижени за гладните си стомаси. Можеш ли да си представиш как Исус се е облегал на Якововия кладенец, как поглежда ръчния часовник на вечността и Си мисли: “Тя ще дойде всеки момент.” Бог Син имаше среща с една жена от света, а *тя имаше неочаквана среща с Бога и дори не подозираше това.*

Вероятно ти също си спомняш деня и времето, когато твоята съдба бе променена от Бога – имаше ли някаква представа, че ще се срещнеш с Него? *Това е така, защото Бог е определил срещата, а не ти.* Докато Исус чакаше самарянката да се появи, учениците Му мислеха за стомасите си. (Не бяха добри в чакането, също като нас днес.) Сигурно са казали нещо подобно: “Ще си вземем нещо за ядене. Ще донесем и на Теб. Съгласен ли си?” Исус вероятно им е казал: “Вървете. Аз ще чакам тук.”

Отхвърлената жена имаше среща със Съвършенството

Исус е наблюдавал как учениците минават покрай самарянката на път да си купят храна. (Учениците имаха този навик да пропускат важните моменти.) Животът на жената, която се приближи към Якововия кладенец, бе изпълнен с проблеми. Библията ясно ни казва, че тя идваше по обед (шестия час), докато жените обикновено са идвали сутрин, за да вземат вода за готвене и вечер, за да вземат вода за къпане и пране. Мисля, че тя е искала да избегне язвителните подмятания и осъждението на останалите жени от града.

Исус пренебрегна многото съпрузи на тази жена и насочи поглед към истинската нужда на нейното сърце. Тя призна, че е имала няколко съпрузи, но не спомена деца. Вероятно това посочва, че не е можела да има деца. Възможно ли е да е сменяла съпрузите си с надежда да роди дете? *Нима е преминала през цялата тази болка само, за да признае накрая, че проблемът е в самата нея?*

Докато тази жена се е приближавала към Якововия кладенец, сигурно си е мислила, че е попаднала на нещо далеч по-лошо от острите езици на градските жени – там е стоял един еврейски равин. Почти мога да чуя мислите й: *“Вероятно е фарисей и спазва всяка буква от древния Мойсеев закон – включително и изискването да няма нищо общо със самаряните.”* След това се случи немислимото: юдейският светец казва: “Искам малко вода.” Тя отвърна: “Как можеш да искаш това от мен? Ти си юдеин, а те дори не трябва да разговарят с нас.” В този момент Исус предприе сложно пътуване, за да може една душа да осъзнае своя глад, като задаваше въпроси и отвръщаше с интригуващи твърдения, които я въвличаха във все по-задълбочен разговор.

“Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода? Казва Му жената: Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; тогава отгде имаш живата вода?”

Исус говореше за жива вода и поклонение

Исус в крайна сметка помогна на жената да разбере, че не ѝ говори за вода като тази в Якововия кладенец. Той говореше за жива вода и за поклонение. Той разкри целта за божествената им среща, когато каза:

“Жено вярвай Ме, че иде час, когато нито само в тоя хълм, нито в Йерусалим ще се покланяте на Отца... Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.”

Самарянката бе отишла на Якововия кладенец поради жаждата си за вода, но срещна Извора на живота и откри, че в действителност жадува за живата вода. Исус ѝ каза: “Такива иска Отец да бъдат поклонниците Му.” *Единственото нещо, което Отец търси активно, са поклонници!*

На небето няма да има пастори

Тази среща с жената при кладенеца е преобраз на Божието непрестанно търсене на поклонници. Осъзнаваш ли, че на небето няма да има пастори? Няма да има апостоли, проповедници, благовестители, директори на Неделни училища, членове на църковни бордове, старей или дякони. Това е така, защото единствената длъжност на небето е тази на поклонника. На земята е възможно да бъдеш пастор и поклонник, но трябва да разбереш, че първото ти призвание е да се покланяш пред Отца в дух и истина. *Истинските синове и дъщери обичат силно своя баща.*

Бог знае всичко – знае къде е скрито всичко. Той не се нуждае от злато или скъпоценни камъни; Той знае къде е скрита всяка унция злато и може да посочи къде се крие всеки скъпоценен камък на земята. При все това има нещо, което е по-скъпоценно от всички тези неща взети заедно и което Бог непрестанно търси – поклонник, който свободно принася обич, хваление, поклонение и почитание пред Него в дух и истина. Чистото поклонение на Неговите деца, направени по Негово подобие, се среща извънредно рядко, защото идва единствено от един източник в цялата създадена Вселена – от нас. Нашето поклонение е скрито зад канарата на човешката воля – и Бог отказва да пристъпи нашата воля и да я отмести.

Бог има мисия – да насели небето с поклонници и това има своята причина. Вярвам, че когато Луцифер бе изгонен от славата, една съществена част от небесното поклонение падна с него. Ако си свикнал да слушаш квартет, който пее на четири гласа, веднага ще усетиш промяна, ако един от гласовете изчезне. Знаеш, какво е било звученето преди и какво трябва да бъде. Когато един от тези гласове спре, ще си кажеш: “Е, и това е хубаво, но нещо липсва.”

Бог копнее за песента на сърцето

Бог помни как Луцифер и синовете на зората са Го хвалели с неземна красота и сила. *Сякаш* казва: “Кога ще бъде възстановено това?” Той продължава да бъде обкръжен от серафими с по шест крила, които непрестанно възпяват Неговата слава, но Му липсва песента на сърцето.

Въпреки дългогодишното ми изследване, *не съм успял да намеря дори и едно място в Библията, където музиката се споменава като част от небесната среда след падането на Сатана*. Питал съм много богослови. Повечето отговарят на моето твърдение с думите: “Е, Томи, нали си спомняш, че ангелите са пели при раждането на Исус във Витлеем? Те пяха: “Слава на Бога във висините и мир на земята между хората.”

В този момент трябва отново да ги насоча към библейските пасажии на Евангелията. “Ако четете внимателно ще забележите, че в Библията не се казва, че те са пели. Наистина не искам да променям прекрасните Рождествени песни и оратории. Не е проблем, ако децата са облечени като ангели и пеят Рождествена кантата, не се безпокойте. Искам единствено да знаете какво действително казва Библията:

“И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините, и на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение.”

В Йов 38:7 се казва: “Когато звездите на зората пееха заедно, и всичките Божии синове възкликаваха от радост.” Контекстът ясно отнася това събитие към самото създаване на нашата Вселена, *точно преди падението на Луцифер*. След падението не мога да намеря нито една библейска препратка към пеене или музика на небето. Нямам нищо против хората, които казват: “Имах видение и чух ангелите да пеят.” Просто казвам, че не мога да намеря място в Библията, където това да се споменава, след като Сатана е бил изгонен от небето.

Ако музиката е паднала заедно със Сатана, тогава това обяснява защо по-голямата част от сатанинското влияние в нашия свят идва от сферата на музиката. Тя е неговата област; ето защо не трябва да се изненадваме, че първите проблеми, които се появяват в повечето църкви са в областта на музиката и поклонението. Очевидно е, че не всяка музика “е от Сатана”, но той оказва голямо влияние чрез музиката. Това обяснява и нещо друго...

Църквата прекарва безброй часове в подготовка на проповеди, на музика, репетиции на хорове и певци, за да е сигурна, че всичко ще бъде както трябва. Въпреки това, без значение от усилията, които полагаме за достигане на превъзходство в тези сфери, трябва да ви кажа, че никога няма да можем да се сравняваме със светските оркестри или групи и музиканти, които са представяни по MTV или VH1. Ние не сме призовани да се състезаваме с тях!

Възможно е нашата музика никога да не бъде на такова професионално ниво, колкото е светската музика, защото ценностна ни система е по-различна от тази на света.

Ние не се стремим толкова към съвършенство, колкото към Присъствие.

Когато Църквата обърне своя фокус и насочи цялата си енергия към техническо и професионално съвършенство в добре отрететираната музика, в съвършените риторични проповеди и добре подредените служби, ние несъзнателно започваме да се състезаваме на погрешната арена. Трябва да останем на единствената арена, на която никой не може да се сравнява с нас – способността да привличаме изявеното присъствие на Бога. *Техническото съвършенство може да спечели човешкото одобрение, но единствено помазанието и славата на Бога могат да разтопят закоравелите сърца.*

В даден момент ще трябва да намалим човешкия звук и да усилим Божия. Среща, като тази по пътя за Дамаск, превърна гонител като Савел в мъченик на име Павел. Съвършената музика не може да направи това; но *съвършеното поклонение* може да привлече Бога, а Неговото присъствие ще извърши останалото!

Защо Бог е привлечен от немощното ни хваление?

Въз основа на всички тези причини вярвам, че музиката е паднала заедно със Сатана. Тогава това означава ли, че когато Бог пожелае да чуе тази форма на поклонение, *трябва да слезе на земята?* Не искам да обидя никой, но задавам този въпрос навсякъде където ходя: *Някога чудили ли сте се, защо Бог е привлечен от нашето немощно хваление?*

Господ използва най-малката ми дъщеря, за да ми отговори на този въпрос. Където и да отида, заедно с мен в куфарчето си нося едно безценно произведение на изкуството. Понякога го изваждам от там на някое летище, просто за да го погледна и да го докосна. Не е маслена картина, нито пък е нарисувано с пастели или въглен. Наричам го “разкривени букви с молив върху жълт лист от тетрадка” среден размер. Написаният с ръка текст от това произведение на изкуството обикновено затруднява повечето хора, но аз имам бащинския дар тълкувание! Откровено, почеркът е ужасен, но е възможно да различиш думите:

“Убичам Бога
за Бога
от
Андреа Тени”

Наистина е нищожно според стандартите на възрастните и не би означавало нищо за теб, но за мен е безценно. Един ден ще се присъедини към цяла колекция с други надраскани пастелни шедьоври у дома, всеки от които е скъпоценен за мен. Какво прави тези неща ценни за мен? Не художествената им стойност или качеството на “написаното” ги прави близки до моето сърце, *а този, който ги е нарисувал!* Това е моето взаимоотношение с детето.

Пастелните рисунки на моите деца не биха означавали нищо за теб, но пастелните рисунки на твоите малки деца биха значели всичко за теб. По същия начин небесните ангели, които заобикалят Божия престол с непрестанно хваление и великолепно поклонение се учудват, когато внезапно Бог им каже да утихнат. Тогава Той казва: “Мисля, че чувам нещо...”

Всичко спира, когато Всевишният Бог чуе немощните ни песни

Серафимите с по шест крила изпълняват това, за което са били създадени. Те хвалят Божието съвършенство и раздвижват атмосферата с крилето си, докато покриват

лицето и нозете си в смирение. Всичко обаче спира, когато Всевишният Бог чуе немощните песни, които се издигат от земята: “Свят Си, Отче свят Си...” Той бързо заповядва на ангелското войнство: “Утихнете.”

Можеш ли да видиш как архангелите Михаил и Гавраил разговарят помежду си: “Не зная какво става. Всеки път, когато ги чуе, Бог прави така. Това хваление е толкова слабо...” Мислим, че сме се справили много добре, когато квартетът изпее последната нота в най-добрата си четиригласна хармония, когато хорът изправи публиката на крака. А в същото време ангелското войнство, което преди е слушало как архангел Луцифер е огласял небесата с превъзходно поклонение и затаяваща дъха небесна музика, казва: “*Що е човек та да го помниш? Или човешки син та да го посещаваш?*” Глух за всеки прошепнат въпрос, Бог кара ангелите да замълчат и казва на Михаил и Гавраил:

“Чух нещо, което просто не мога да пренебрегна. Отново чух песента на изкупените...”

Всевишният оставя Своя престол, за да се присъедини към група земни поклонници

В миг на око Бог изявява Своето присъствие посред група земни поклонници, които пеят със сълзи на очи: “Свят, свят, свят е Господ...” *Бог идва на земята, за да обитава сред хвалението на Своя изкупен народ.* Ние си мислим, че нашите служби за хваление и поклонение са прекрасни, а ангелите на небето си казват: “Не разбираме. Това е една проста рисунка с постели, в сравнение с това, което вършим на небето.” Бог не се привлича от качеството на нашето поклонение или от музикалните ни способности. *За Него е важно кои сме.* Той е привлечен поради връзката, която има с нас, Неговите деца!

Мога да си представя как обяснява на Михаил и на Гавраил: “Зная, че не могат да пеят или да свирят както Луцифер свиреше, когато беше тук. Зная, че не могат да се изразяват като вас, но те са Мои синове и дъщери.” Исус трябваше да обясни това и на фарисеите. Той им каза: “Не сте ли никога чели тая дума: “Из устата на младенците и сучещите приготвил си хвала?”

Кой може да устои на тънкия треперещ глас на двегодишно дете, което казва: “Тате, убичам те”? Не съвършенството на дикцията разтапя нашите сърца. Докоснати сме не от ораторското умение на изказа. Обикновената детска обич ни кара да вземем детето в нашите обятия в изблик на чувства.

И така, когато издигнем към небето нашите “пастелни рисунки”, на които пише с разкривени букви “Убичам те, Боже, от Томи Тени”, Той слиза от небесния престол и обитава немощното ни хваление. Бог казва: “Не че го правят толкова хубаво. Просто са Мои деца.” *По-скоро би искал да те чуе как се опитваш да изпееш песента с глас като раздрънкано пиано, вместо серафимите с по шест крила, които Го обграждат с напеви “свят” в тонове на небесно съвършенство.*

Ние ще пеем песен, която ангелите не могат да пеят

Възможно е музиката да е паднала от небето, когато ръководителят на ангелското поклонение е бил изгонен заради бунта, но Бог има план за възстановяването на небесната музика чрез Неговия изкупителен план за хората. Не само Сатана беше подготвен и помазан да пее на Всевишния. Нашето хваление и поклонение може и да звучи ужасно в ангелските уши, но Библията ни казва, че когато влезем в новия град, ще пеем песен, която ангелите не могат да пеят. Когато влезем и

пеем песента на Мойсей и песента на изкупените, небесното войнство ще затихне изумено за 30 минути, сякаш казва: *“Досега не са пели така.”*

Луцифер бе изгонен от небето, защото искаше да се издигне до Божието ниво и да седне на Неговия престол. Бог е предвидил изкупените светии на Агнето да седнат на трона с Него – точно там където Луцифер желаше да бъде, но не можа да застане. Бог ще използва несъвършени хвалители, за да засрами Луцифер, падналата Денница. *Човекът, направен малко по-долу от ангелите, ще бъде издигнат по-високо от цялото ангелско войнство* и ще седне на Божия престол заедно с Него.

Това беше предопределено!

Знаеш ли с какво се храни Бог, когато “огладнее”? *С поклонение.* Спомняш ли си жената при кладенеца? Когато Исус ѝ каза за Своята жива вода и че Отец Му търси истински поклонници, тя Му даде отговора, който Той чакаше. Тя каза: “Искам тази вода.” Може би Исус си е казал: *“Мисля че намерих един... Именно това чаках.”*

Когато се върнаха, учениците казаха: “Господи, вземте ти храна”. Сигурно са били изумени, когато Той им отвърна: “Не съм гладен. Нахраних се с храна, която вие не познавате.” Сякаш си е мислил: *Няма да разберете, но получих жаждата от една отхвърлена жена при кладенеца. Изпълних волята на Моя Отец. След този пир, не се нуждая от това, което сте Ми приготвили.”*

Бог идва на земята, защото копнежът Му за поклонение Го привлича от несъвършеното хваление на Неговите деца, които казват: “Убичам Те, Тате.” Не се впечатлява особено от доброто ни пеене или скъпите ни сгради. Според небесните стандарти поклонението ни е нищожно, но същевременно е скъпоценно за Него, защото ни обича.

“Червени, жълти, черни, бели

За Него те са ценни.

Исус обича *малките деца* на света.”

Той идва, защото издигаме детско, несъвършено хваление, което идва от сърца изпълнени с любов – като дете, което е протегнало ръце нагоре и Баща, който е протегнал ръка надолу.

Той иска да насели небето с поклонници, които да запълнят тази липсваща част, която отсъства след падането на Луцифер. Исус успя да чуе жената при кладенеца в търсене на този “висок тон” на откровеност и чистота. Той ѝ даде възможност да отговори на въпрос, чиито отговор вече знаеше: *“Можеш ли да достигнеш този тон?”* След това каза на жената:

“Доведи съпруга си.”

Тя можеше да скрие греха си или съкрушения си живот със смокиновите листа на лъжата, но си помисли за първи път в живота си: *“Не. Зная, че животът ми е ужасен, но ще Му кажа истината.”* След това отвърна: “Нямам мъж.”

Исус не можеше повече да крие вълнението Си и я прекъсна с думите: “Право каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си водила, и този, който сега имаш не ти е мъж. Това си право казала.”

Това беше високият тон на искреност и чистота, който Той търсеше. Сега имаше нещо, с което да работи. Започна да ѝ говори за живата вода. Когато свърши, тя беше готова да изостави съдовете си за вода при кладенеца. Затича се обратно към града, за да каже на хората, които преди това бе избягвала, за този невероятен Човек при кладенеца. Тя бе така променена, че хората, които преди я отхвърляха, сега я последваха до Якововия кладенец, за да се срещнат с Източника на живата вода. *Един*

разговор с Господа възвърна нейната почитеност – тя преживя една среща на поклонение пред Него и целият град се заслуша.

Бог прослушва сърца за небесния хор

Точно сега Бог обикаля цялата земя и прослушва сърца, за да намери истински поклонници в Неговия небесен хор. Той не проверява гласовите ни възможности или диапазон. Тези неща не са важни за Него, защото вниманието Му е насочено единствено към песента на сърцето. Вероятно ти си един от мнозината, които жадуват за среща с Бога и нещо вътре в теб излива песента на сърцето ти, изпълнена с копнеж и глад. Мога ли да ти кажа нещо? Той е застанал точно срещу теб и ти казва: “Продължавай да пееш. Именно за това съм дошъл.”

Ако осъзнаваше колко е близо до теб и колко внимателно слуша всяко прошепнато “амин” и всяка въздишка на съкрушеното ти сърце, би се шокирал. *Единственото нещо, което Отец търси активно са поклонници.* Той обича и помазва хората, които според повечето от нас са “важни” – проповедници, ръководители на хваление и музиканти, но това, от което Той действително се нуждае, са поклонници. Това ме кара да извикам: “Давай, сестро “Б”, пей!” Не се притеснявай. Той е преклонил ухо към твоето сърце, за да види дали можеш да достигнеш този тон? Можеш ли?”

“Отче, ние копнеем за среща с Теб, след която да оставим своите съдове за вода при кладенеца на човешката религия. Искаме среща с Теб, която да не свършва. Превърни нашето отхвърляне в приемане и сухите ни кладенци в преживявания на вътрешни извори. Ние искаме да Ти дадем най-добрата част – отдаваме Ти поклонение и хваление, почит и благодарност в името на Исус.”

Продължавай поклоннико – покланяй се! Той те слуша!

Бог търси поклонници дори в този момент. Това е единственото нещо, което Го води от небето на земята. *Това е гравитният материал за Неговия любим дом. Помни, че поклонението е за Него; това е Неговата най-любима част. Не е ли време да обградим Този, когото обичаме, с непрестанно поклонение и почитание?*

Глава 9

Да разширим тронната зона

На земята както е на небето

Преди пасторите от цялата страна ме канеха, за съживителни събрания в техните църкви с надеждата, че ще им помогна да ентусиазират хората и вероятно да спечелят няколко души за Господа. Всичко това бе преустановено в деня, когато моята проповедническа кариера бе съсипана при едно произшествие “с избягал нарушител”, при една среща с Бога като тази на Яков при брода на Явок.

Уважаваният евангелизатор, когото те познавах в миналото, бе променен в съкрушен, плачещ човек, който куцайки се беше устремил към Бога в постоянен глад за повече. Все още копнея да видя невярващите да приемат Исус, но вече не проявявам интерес към съживления, в които хората се събират, за да чуят един проповедник. *Аз преследвам “Съживителя” – когато Той дойде в един град, ще последва съживление.*

Бог промени моето “име” при една среща, която измести деноминационната ми принадлежност и напълно пресуши моята зависимост от проповедническата ми дарба. Трудно е да се определи какъв съм точно напоследък и затова измислих термина “в търсене на Бога”. Мога да ти кажа обаче към какво се стремя: *търся среща с Бога, като тази при горящата къпина, която да породви освобождаване от робство на всеки в границите на Неговата “тронна зона”.*

Един мой приятел измисли термина “тронна зона”, за да опише атмосферата на поклонение, която цари около Божия трон. Ако в нашите църкви и събирания по някакъв начин можем да пресъздадем *тронната зона* такава, каквато е на небето, ако нашето поклонение стане толкова убедително, че изявеното присъствие на Бога започне да се проявява сред нас, тогава ще започнем да виждаме Божията слава да преминава през нашите градове. Когато това стане, погиващите ще започнат масово да се обръщат към Христос. “И когато бъда аз издигнат от земята, ще привлече всички при Себе Си.”

Това твърдение не е само проповедническа фраза. То представлява духовна реалност, разкрита във видението на пророк Езекиил преди хиляди години. Пророкът видя река (преобраз на Божията слава), която извира от портите на Неговото небесно светилище към света и дарява живот на местата, през които протича. Нивото на реката беше най-ниско при портите на светилището, но се повишаваше с отдалечаването ѝ от тях. Реките в природата са плитки при извора, но започват да стават по-дълбоки и по-широки с приближаването си до морето. Това е преобраз на “Божия вид съживление”.

Какво става, когато Божията слава падне върху един град?

Бог “може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим” и желае да направи нещо толкова голямо, че да надвишава нашите способности да възприемем неговата величина или размери. Той се е движил сред хората в миналото, както и в определена степен сред нашето поколение. Благодарен съм за начина, по който е посетил градове като Торонто, Онтарио; Пенсакола, Флорида; Хюстън, Тексас; Балтимор, Мериленд и Лондон, Англия. (Има и безброй много други места в Южна Америка, Африка, Австралия, Европа и Далечния Изток.) При все това трябва да ви кажа, че все още не сме видели какво се случва, когато Божията слава падне върху един град. *Знаем какво става, когато Бог посети една църква, но все още не знаем какво става, когато Бог посети един град!*

Истинското съживление би трябвало да повлияе върху града както реката от видението на Езекиил повлия върху Йерусалим и народите. Това трябва първо да стане в Църквата, защото ние определяме стандарта и темпото на това, което се случва в града. *Това което става в нашите събирания обаче, не е нищо в сравнение с Неговата изявена сила, разкрита по улиците! Господи, повтори Деяния 2 глава!*

Неправилните представи за съживление и помазание водят до недоразумения

Понякога имаме неправилни представи за съживлението и за хората, които Бог използва в истинските съживления. Неправилните представи за съживлението и помазанието могат да доведат до много недоразумения. Някой помолил Дънкан Кемпбъл да определи какво е съживление и той отговорил по следния начин:

“Първо, нека да ви кажа какво разбирам под съживление. Съживлението не е евангелизаторска кампания или специално събиране. При една успешна евангелизаторска кампания ще има стотици, дори хиляди хора, които ще вземат решение да приемат Исус Христос, но Църквата може да бъде недокосната и да си остане същата, каквато е била преди събитието.

При едно истинско съживление Бог се движи. Внезапно Църквата започва да осъзнава съществуването на Бога и Божият Дух пленява мъжете и жените така, че те дори оставят работата си, за да стоят в Божието присъствие. За “Пробуждането Луис” (наречено още съживление на Хебридите), енорийският служител пише: “Господният Дух почиваше по чуден начин върху различни градове в региона. Неговото присъствие бе в домовете на хората, на поляните, в мочурищата и по пътищата.”

Това Божие присъствие е основната характеристика на изпратеното от Него съживление. От стотиците, които приеха Исус Христос по това време, 75 процента бяха спасени преди да са посетили някакво събиране или да са чули моя проповед или на друг служител в енорията. Божията сила действаше и страхът от Бога обземаше душите на хората, още преди да са достигнали събиранията.”

Никога няма да бъда удовлетворен, ако славата на Бога протича единствено през красивите постлани с килими пътеки в нашите църкви. Искам да видя как тя протича по централната улица като буен, неустоим поток от слава, който повлича всичко по своя път. Искам Неговата слава да завладее търговските центрове, магазините за хранителни стоки, клубовете за фитнес и баровете в града. Искам да видя как невярващи хора изоставят резервациите си в скъпи ресторанти и следват мирото, което капе от мантията на Божията слава до някоя църква и питат: “Някой да ми каже какво да направя!”

Ако добрите проповеди и добрите песни можеха да спасят света, тогава той вече щеше да бъде спасен. Липсва божествената съставка, която е хлопане на вратата. Съживлението на Хебридите ни дава известна представа за това какво става, когато славата се изяви навън. Като описва първите дни от движението на Хебридските острови, Дънкан Кемпбъл си спомня, как в края на едно богослужение забелязва, че хората не искат да се разотидат. Голяма част от тях просто остават пред църковната сграда в мълчание, в което се усеща напрежение.

“Внезапно се чу вик отвътре; един млад човек, усетил бремето на хората, започна да излива душата си в застъпническа молитва.” Кемпбъл казва, че този младеж се молил, докато не паднал по очи на пода в църковната сграда. След това продължава: “Хората, подети от неударима сила, се върнаха обратно в залата и бяха залети от вълна на изобличение, която накара силни мъже да плачат и да викат към Бога за милост.”

“Боже, Ти обеща!”

Попитах за този случай един приятел англичанин, който слушал Дънкан Кемпбъл да говори за това: “Повечето хора вече бяха излезли от църковната сграда но пощальонът се изправи и започна да се моли и след това бе последван от този млад човек. Никога няма да забравя думите, които каза – “О, Боже, *Ти обеща!*” Изведнъж

сякаш по покрива на църквата премина колесница. След това видяхме, че хората започват отново да изпълват залата!”

По-късно научили, че много от посетителите се били отправили към домовете си, когато изведнъж усетили призив да се обърнат и да се върнат в църковната сграда, за да се молят. Кемпбъл казва по време на определени моменти от съживлението на Хебридите: “Повечето от приелите Христос дойдоха в църква, за да ни кажат, че са се покаяли, когато са тъчели на стан или са орали на полето. Просто дойдоха, за да ни попитат: “Къде да се присъединя? Какво да направя?”

Толкова съм изморен от човешки манипулатори, които заменят Божията слава и си мислят, че дългите им проповеди или песни пораждат това! *Той* е основната причина. *Ако няма лично посещение от Бога, ще има проблем.* Трябва да престанем да гледаме на човеци. Къде са младите мъже (или старите, или жените!), които ще се изправят посред нас и ще кажат: “*Боже, Ти обеща.*”

Трябва да престанем да гледаме към платформата за Божията сила. Оказваме неимоверен натиск върху Божиите служители и те се опитват да манипулират и да създадат това, което идва единствено от Бога. Трябва да чакаме от Него и да Го търсим, докато нещо не се разчупи на небесата!

Гласът на молитва се смесва със стенанието на покаяние

Според Дънкан Кемпбъл това божествено посещение продължило доста. Те са преживели такова божествено обитаване, което е разтърсило региона. “Една вечер, докато хората се отправяха към главния път, за да се приберат по домовете си Божият Дух падна върху тях с Петдесятна сила – не мога да опиша случилото се по друг начин. След няколко минути *съзнанието за присъствието на Всевишния* стана толкова прекрасно и покоряващо, че можехме единствено да кажем като древния Яков: “Господ действително е на това място.” И там, под откритото небе, отстрани на пътя, гласът на молитва се смеси със стенанието на покаяние, докато дарът на благодатта озари хората с небесна светлина.

Не след дълго целият остров бе покорен от мощното действие на Духа, което доведе до дълбоко изобличение за грях и глад за Бога. Това движение бе различно от случилото се на останалите острови. На остров Луиз имаше физически проявления и хората лягаха по очи. Тук нямаше подобни неща, но действието беше силно, а резултатите трайни.” Това е пример, предвкусване на Божията воля за Църквата днес.

Църквата трябва да роди Божиите цели в това поколение. През годините, когато пастирувах в една църква, обикновено казвах на семейства, които очакваха първото си дете: “Трябва да ви кажа, че когато вашето дете се роди, целият ви живот ще се промени.” Обикновено хората кимваха и ми се усмихваха в отговор. “Да, да, разбираме това.” Тогава ми се искаше да ги разтърся, да ги погледна в очите и още веднъж да им повторя: “Не, изобщо не разбирате! Дори си нямате представа. Мислите си че знаете, но не е така.”

Ние нямаме представа

Твърде голяма част от нас стоим в нашите “съживителни” събрания, кимаме, усмихваме се и казваме: “Да, знаем какво е съживление и сме готови за него.” Истината е, че нямаме никаква представа. Основната цел на Църквата е да бъде място на среща между Бога и хората, а не клуб “Благослови ме” или място, на което хората идват единствено, за да получат нещо от Бога. Църквата не е създадена единствено за

благословение, в което да плуваме в помазанието и да пируваме. Църквата е създадена, за да можем да дадем нещо от себе си на Него.

Ако искаме да възстановим Църквата в първоначалната ѝ сила, трябва да се върнем към Божията първоначална рецепта за съживление в 2 Летописи 7:14: "... ако людете Ми, които се наричат с Моето име, смирят себе си и се молят..." Следващата фраза разкрива стъпката, която преминава *отвъд* молитвата. Бог казва: "... и потърсят лицето Ми." Мислим си, че знаем всичко за молитвата. Казваме, че разбираме молитвата, рецитираме молитви, дори побеждаваме в молитва. Въпреки това се чудя колко от нас действително разбират Божията заповед от 2 Летописи да *търсим лицето Му*? Трябва да търсим Божието лице, не ръката Му. *Молитвата е представяне на молба* – "да търсим лицето Му" е заемане на позиция.

Трябва да се откажем от поклонението, което се основава на забавление. То "гъделичка" слуха ни и насърчава егоистичните ни желания непрестанно да чуваме нещо, да почувстваме нещо или да направим нещо, което ни кара да се чувстваме добре. Не гладуваш ли за *повече*? Може би един ден, на някое място ще се съберем, за да търсим Неговото лице и Божията слава ще се засели между нас. Когато това се случи, няма да си тръгнем с едно временно докосване на Божието помазание. Всеки който види Неговата слава ще си тръгне коренно променен.

Представи си как Божията слава прониква в цели общности

Нуждаем се от много срещи като тази по пътя за Дамаск, при които Божията слава да бъде разкрита едновременно на цяло събрание. За момент Божието изявено присъствие промени Савел от Тарс от гонител в проповедник на благовестието. Сега си представи как Божията слава изобличава цели общности, след като ги е обгърнала в своята светлина!

Това е начинът, по който ще спечелим погиващите. Ако се покланяме правилно, тогава печеленето на души и призивите за покаяние няма да се нуждаят от много думи. Просто ще кажеш: "Ела!" и хората ще дойдат. Защо? Защото поклонението привлича Божието присъствие, а то отблъсква всичко друго.

Идващото съживление няма да бъде свързано само с *проповеди и информация*, а и с *поклонение и получаване*. Проповядването на Словото няма да престане, но проповедите, които ще се изнасят, ще действат както спонтанната проповед на Петър в деня на Петдесетница. Не е задължително да *доведат* до желаните от хората действия; те ще дойдат след събитието, за да *обяснят* какво е станало, след като "Бог е слязъл долу." Поклонението привлича Божието присъствие.

"Внезапното на Бога" изисква "чакането на хората"

Опитността на горницата, при която Той отвори небесните прозорци и слезе долу, се породила "внезапно". Това искаме и ние: бързото слизане на Бога, това "внезапно" на Бога. *Обаче не можем да получим "внезапното на Бога" без "чакането на хората"*. Трябва да се стремим към Божието лице. Повече не можем да се задоволяваме с това Бог да показва ръката Си иззад завесата, за да ни хвърля от лакомствата на благовестието. Искаме завесата да се отвори и да влезем през нея в Светая светих, за да преживеем реална среща с Него, която да промени нашия живот. След това трябва да свалим тази завеса с копнеж и поклонение като тези на Давид, за да може Божията слава да се изяви по улиците на града.

Църквата носи зародиша на Божиите цели. Тялото е натежало. Не знаем кога или къде ще се роди бебето, но знаем, че то е на път и чакаме този момент. Честно

казано, надявам се да изпитваш такава свято безсилие, че да не можеш да спиш нощно време. Моля се в сърцето ти да се появи терзаещ глад по Божието присъствие, който да доведе до опустошителни за плътта резултати. Искам да бъдеш “разрушен” за всичко, с изключение на Неговите цели.

В деня, когато Църквата се изправи, за да изгради умилоствилище според небесния образец, Бог ще се сбогува с архангел Михаил и Гавраил и буквално ще изгради “тронна зона” посред нас! Нека те уверя, че когато Божията слава се появи по този начин, няма да се налага да рекламираме или да предлагаме каквото и да било. След като Небесният хляб заеме Своего място посред нас, гладните сами ще дойдат.

“Отче, ние разпалваме пламъците на глада. Промени ни. Нека в сърцата ни да пламне огън.”

Има само един начин, по който ти и аз можем да платим цената на покорство, за да създадем тронна зона на земята. Трябва сърцата ни да бъдат толкова съкрушени пред Него, че това, което съкрушава Неговото сърце, да съкрушава и нашите сърца.

Бъди смел, сложи ръка на сърцето си и се моли с тази молитва:

“Съкруши сърцето ми, Господи;

искам да ме промениш.

Смекчи сърцето ми, Господи Исусе,

нека живея в Твоето присъствие.”

Безотказен начин, по който да отворим портите на небето

Има един безотказен начин, по който можем да отворим портите на небето и да затворим портите на ада на властващите началства и сили на мрака в нашия район. Молитва, покаяние, застъпничество и поклонение, докато пробиеш небесата и Бог започне да излива Своята слава. Сатанинските сили ще се разбягат във всички посоки!

Не можем да поберем света в нашите църковни сгради – нашият начин на живот е убедил хората, че нямаме какво да им предложим. Трябва да им дадем “Бога, Главата на Църквата.”

Зависи от нас. Можем да продължим да се задоволяваме с приятната диета от безсилни служби, прекъсвана от няколко “добри” богослужения всяка година, или можем да започнем да се стремим към Бога на всяка цена. Повечето от нас не се чувстват добре при настъпването на промени, но промяната е част от това, което Бог ще направи. Той дава ново определение на Църквата и превръща религиозните ни етикети в демоде. Само това мога да ви кажа: *Неговото изявено присъствие ще бъде превъзходно.* Това означава, че ще бъде без значение дали проповедникът, който говори е известен или не – *достатъчно е Бог да присъства.*

Попаднали сред изливането на Неговото присъствие!

Хората не разбират какво означава да попаднат сред изливането на изявеното присъствие на Бога. Дънкан Кемпбъл описва една случка на Хебридите, която се е запечатала в неговите спомени.

“По моя молба няколко духовници от епархията посетиха острова и доведоха със себе си един младеж, който наскоро бе научил за Спасението. След като прекарахме известно време в молитва във вилата, отидохме в църквата и видяхме, че е препълнена. Рядко съм преживявал такава опозиция на духа, при която проповядването е много трудно, и когато достигнах до средата на изложението си, спрях да проповядвам.

Точно тогава погледът ми бе привлечен от това младо момче, което видимо бе докоснато и дълбоко развълнувано. Надвесих се над амвона и казах: “Доналд, ще ни водиш ли в молитва?” Последва непосредствен отговор и в този момент небесните порти се отвориха, събранието бе поразено като от ураган, и много хора започнаха да викат за милост.

Най-забележителната черта на това посещение обаче бе не това, което се случи в Църквата, а духовното му влияние върху острова. Мъже, които до този момент не бяха и помисляли да търсят Бога, изведнъж започнаха да застават на местата си, да търсят спасение за своите души. Тогава осъзнаха: “Това е Божия работа.”

Искам небесата да се отворят над цели градове

Изморих се да чета разписания на програмирани съживления. Искам небесата да се отворят над *цели градове*, но Църквата знае твърде малко за този вид евангелизиране. Нашият специалитет сякаш е “програмирано евангелизиране”. Знаем как да се обаждаме по телефона, да изпращаме писма, да чукаме на врати по организиран начин, за да печелим души за Христос и аз съм благодарен за всеки, който е дошъл при Христос чрез тези методи.

Също така знаем за “евангелизирането със сила”, метод за печелене на души, който бе представен на американските църкви преди близо 20 години от покойния Джон Уимбър. Това също е програма, съчетание между изцеляващо помазание и организирано благовестие.

Трябва да се научим как да привличаме Бога в Църквата по такъв начин, че Той да може свободно да изяви Своята слава. Когато това се случи, няма защо да се притесняваме как да привличаме хората. Бог сам ще го направи. То ще стане тогава, когато Исус бъде издигнат в цялата Му слава, защото Той е обещал да привлече всички към Себе Си. Когато *ние* приемем отговорността да привличаме хора в Църквата, ще се сдобием единствено с тълпа.

Опитваме се да привлечем хората като си мислим, че това е наша задача.

Кога ще се научим?

Основната цел на Църквата е да привлече Него!

Нуждаем се от хора, които ще се молят, докато небето не се излее: “*Боже, Ти обеща!*”

Възможно е да се намираш пред портите на “тронната зона” в този момент. Бог иска да се срещне с теб там където си. Можеш да си тръгнеш от тази божествена среща, получил нещо от Бога, което ще донесе съживление в твоята църква и град и ще върне блудните синове обратно в семейството. Никой обаче не може да го направи вместо

теб. Ти лично трябва да минеш през вратата на смъртта, наречена покаяние. Божията слава чака от другата страна, но *единствено “мъртъвци” могат да видят Неговото лице*. Единствено истински поклонници могат да изградят умиловитище чрез своето съкрушено, пречистено поклонение на покаяние. Възможно е ти да си личността, която ще промени съдбата на един народ.

Когато хората попитали Джон Уесли как привлича толкова големи множества и води толкова много хора при Христос, той отвърнал: “Аз просто горя за Бога и хората идват да видят това.” Някой трябва да запали огъня. Ако не си ти, тогава кой? Ако не тук и сега, тогава къде и кога? *Помни, че нямаш право да се молиш за огъня на Бога, ако не си готов да бъдеш гориво за Бога!*

Не можех повече да бягам!

Когато Божията слава започне да слиза някъде, там се случват чудни неща. Чувал съм за една църква в Джорджия, където божественото съживление започнало да завладява обществото извън църковната сграда. Свидетелството на една жена потвърждава това, което се моля да стане и при нас. Тя ми каза:

“Преди три недели си стоях във всекидневната на около миля от църквата. Не зная какво точно беше, но Божието присъствие влезе в моята всекидневна. Стоях си там, пуших цигара Марлборо, пиех Бъд Лайт и сменях каналите на телевизора, когато Божието присъствие просто влезе във всекидневната. Първо побягнах от него. Станах и отидох в кухнята.

Първата седмица можех да се движа от кухнята във всекидневната. Присъствието беше само във всекидневната, не в кухнята. Миналата седмица то не само дойде във всекидневната, но завзе и кухнята, и аз отидох в спалнята.

Тази сутрин когато се събудих беше влязло и в моята спалня. *Нямаше повече къде да бягам.*”

Тази жена бе спасена същата вечер и нейното свидетелство съвършено потвърди начина, по който евангелизирането чрез “присъствие” завладява един град. Ако вземеш нейното свидетелство и го умножиш по стотици, по хиляди и по милиони живота, е възможно да придобиеш бегъл поглед за това, което Бог е подготвил за нашето поколение, ако можем да създадем “тронна зона” за Неговото присъствие, което да премине през града. Когато това се случи, хората няма повече да могат да бягат, защото през улиците на града ще текат благодат и милост. Тази река на милост ще става все по-широка и по-дълбока. Боже, направи го!

*“Отче, дай ни съкрушени сърца като Твоето и нека истински поклонници да изградят място за Твоето обиталище. Обръщаме гръб на това, което е добро, за да се стремим към най-доброто. Боже, искаме Твоята слава - **kabod**. Отче, благодаря Ти за помазанието и това, което то върши. Молим се: “Нека човешкото умре и нека да дойде Божията слава.”*

Някой трябва да се моли с молитвата на Мойсей: “Покажи ми Твоята слава!” Нуждаем се от Божията слава в нашите църкви, домове и училища. Очаквам деня, в който млад човек ще наведе глава за молитва в училищния стол и Божията слава внезапно ще слезе върху цялото училище!

Той може да дойде единствено през пукнатините на нашата съкрушеност

Нуждаем се Бог да бъде сред нас. Ако изградим умилостивилище, Той ще дойде. Ако искаме Бог да идва в нашите църкви, Той ще дойде единствено през пукнатините на нашата съкрушеност, не през цялостта на нашата арогантност. *Небесната слава може да стои единствено в съкрушени земни съдове.* Това не е логично, но е вярно.

Не мога да се моля по друг начин за вас, освен да имате моя глад. Аз гладувам за Бога и Той е обещал, че ще задоволи тази нужда: “Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.” Славата не може да слезе в пълен съд. Трябва да викаме за повече от Него и по-малко от нас. Трябва да изпразним нашите чаши от “егото”, преди Той да може да ги напълни догоре със Себе Си. Това е единственият начин, по който можем да отворим небесата и да освободим Божията слава над нашите градове.

Можеш ли да си представиш какво ще стане, ако изпразним себе си и дойде Неговото изявено присъствие? Какво би станало, ако Божието изявено присъствие слезе над една църква в града? Трябва да създадем “тронна зона” и да разширим параметрите на изявеното Божие присъствие, където Неговата слава да бъде на разположение на всеки, без завеса, стена или врата.

Когато между Бога и човека няма бариера, ще Го чуеш, дори ако шепти. Няма да е необходим буреносен вятър от Бога, за да бъдеш раздвижен, а по-скоро най-нежния зефир, най-лекия бриз, най-тихото пошепване от Неговото сърце. Ако можем да изградим такова място чрез нашето поклонение на покаяние, Бог ще дойде. Скинията на Давид е Неговият “любим дом” поради близкото поклонение без завеса. Именно тази атмосфера на близост създава божествено обиталище – “тронна зона” на земята, по подобие на небесната – Божия любим дом.

Исусе, нека славата Ти протича! Търсим Твоего лице!

Глава 10

Открий тайната сила на портiera

(На правилното място)

Един млад човек, който интервюирал шестима молитвени ветерани от съживлението на Хибридите, споделя: “Един от тях ме погледна със своите пламтящи очи и ми каза – “Ако някога Го намериш, никога, никога, никога, никога не се пускай от Него!” Опитностите и прозренията, които тези мъже са споделили с младия човек, са записани на аудиокасети за идните поколения, и се намират при мен. Просто не мога да

забравя тези думи: “Ако някога Го намериш, никога, никога, никога, никога не се пускай от Него!”

Какво значат тези думи? Означават, че ако успееш да отвориш небесната врата, никога не ѝ позволявай да се затвори. Можеш да останеш при една безполезна врата от миналото, при която да пазиш единствено аромата на това, което вече е приключило. В този случай ще приличаш на невястата на Соломон, която отчаяно тича по улиците и пита другите хора: “Видяхте ли Го? Главата и косата Му са бели като вълна. Не знаех, че е Той; бях твърде изморена, когато почука.”

Хората, които непоколебимо търсят Бога, получават благодатта “да Го уловят” при божественото посещение повече от всякога и това има своята небесна цел. Същото нещо се случи с Яков, когато заспа на място, което беше твърде близо до портата между земята и небето. Той се събуди с ясно видение за отвореното небе пред него и това положи началото на трайна промяна в неговия живот.

Когато разберем, че сме посред божествено посещение, пред нас се е отворила врата на времето. Когато Самата Вечност влезе в малката ни къща за игра на земята, всичко със земна значимост започва да избледнява. *Защо? Защото Бог е в дома.* Вечността е посетила малкия ни, ограничен от времето свят, и Неговата слава изпълва препълнената ни стая. Ето защо три часа ни се струват като три минути, когато се изгубим в Неговото присъствие посред нашето поклонение. В такива моменти сме се приближили близо до вратата. Почти можем да прекрачим грубите граници на времето и да навлезем в безвремието на вечността.

Внимавай да не изгубиш мястото за божествен достъп

Когато Яков откри небесната порта, той направи каменен олтар, за да отбележи мястото и каза: “Не искам да забравя това.” Ако не сме внимателни, е възможно да използваме маркировка от нашия свят, която не съответства на маркировката в духовната сфера.

Повечето хора се опитват да отбележат “местонахождението” на своите духовни опитности с временна, вечно променлива маркировка. Могат да кажат на ръководителя на хваление: “Нека изпеем песента, която пяхме преди три седмици, защото тогава бях посетен от Бога.” *За съжаление временната маркировка никога не може да отбележи дадено място във вечността.* Ето защо същият човек отива отново при ръководителя на хваление и заявява: “Беше хубаво, но не беше същото.” Проблемът е в това, че е използвал неправилна маркировка. *Трябвало е да обърне внимание на настройката и глада в своето сърце, не на песента.*

Веднъж моят дядо ме заведе на любимото си място за риболов. След като бе направил внимателна маневра с лодката, за да застанем на точното място, той ми каза: “Синко, ако ловиш риба точно в този участък, винаги ще имаш богат улов. Тук се намираш на място, на което рибата излиза на повърхността.”

По-късно отново отидох там и закотвих лодката си в този район, но не улових нищо. Когато се прибрах, отидох при дядо и му казах: “Дядо, там нямаше никаква риба.”

Той отвърна: “Не, синко. Там винаги има риба. Просто не си бил точно над нея.”

“Едва ли съм бил далеч от мястото...”

Той ми каза: “Ти не разбираш, синко. Не е необходимо да бъдеш на голямо разстояние от точното място, за да го пропуснеш. Възможно е да си на 60 сантиметра разстояние и пак да не уловиш нищо. Трябва да бъдеш точно над мястото. Хайде, ела. Този път ще дойда с теб.”

Още веднъж отидохме там и дядо ми каза: “Сега ти карай лодката” Започнах да маневрирам докато лодката не застана на мястото, където си мислех че трябва да бъде. След това погледнах към дядо. Той само се усмихна и ми каза: “Синко, това не е местото, което търсиш – *то се намира ето там.*”

Това е неправилна маркировка

Когато рибарите намерят добра “дупка за ловене на риба”, отбелязват мястото за следващ риболов. Проблемът идва от факта, че е трудно да се маркира място, което се намира под водата. Някои хора се опитват да направят това със затворено бурканче от мляко и тежест, като шамандура, прикрепена към него, но в повече от случаите вятърът и водата отнасят тази временна маркировка на друго място или пък връвта бива скъсана от някоя моторница. Това не е подходяща маркировка. Моят дядо знаеше как да намери любимото си място за риболов, защото използваше постоянна маркировка, която не се променя, когато задуха вятър. Той ми обясни: “Трябва да погледнеш към хоризонта.” След това продължи: “Виждаш ли онова дърво там?” След като веднъж ми посочи ориентирите, можах правилно да насоча лодката. Той ми каза: “Ето, сега се намираме над това специално място.” Така и беше.

Не се опитвай да използваш нетрайни или временни земни белези, за да отбележиш места за небесен достъп, защото не винаги ще вършат работа. Яков използва камъни, за да отбележи мястото на своята нощна среща с Бога. Много години по-късно, когато израилтяните пресякоха реката Йордан и влязоха в Обещаната земя, също отбелязаха мястото, на пресичане с камъни. Тези камъни са били добра маркировка, защото бяха взети от реката и под влиянието на водата са били загладени, докато останалите камъни са били грапави и назъбени.

Всеки път, когато техните деца са минавали покрай тази камара от гладки камъни, са разбирали, че те са взети от друго място. Те са бележели *процеп* в завесата на времето към вечността. Когато са казвали: “Тези камъни не са от тук”, родителите им са отвърщали: “Прав си, сине. Тези камъни са от времето на Божието посещение.” *Тези камъни са напомняли на поколение след поколение израилтяни за деня, в който реката се раздели, защото небесата се бяха отворили.*

Бих искал да бъда портиер...

Последователите на Бога се нуждаят от различна маркировка, за да отбелязват местата, където небесата са били отворени. Какво можем да използваме – “списък с любими съживителни песни” или специален “гардероб за съживление”? Това няма да помогне. Още веднъж трябва да се обърнем към Божието Слово и да прочетем още една страница от дневника на Давид за пътуването му с Бога. Той казва: “Защото един ден в

Твоите дворове е по-желателен от хиляди други дни; предпочел бих да стоя на прага в дома на моя Бог, отколкото да живея в шатрите на нечестието.”

Защо е казал това? “Давиде, та ти си цар. Това е една много влиятелна длъжност. Защо би искал да бъдеш портиер?” Давид казва: “Не, научих нещо: портиер *пред своята врата* има по-голямо влияние в света, отколкото един цар на своя престол! Портиерът на Божия дом е портиер на *небесната врата*. Ако само мога да открия този небесен отвор...”

Небесната слава е затворена на небето като приливни води зад бент, а Бог открито е обявил Своето намерение да наводни целия свят с познанието за Своята слава. През по-голямата част от времето не знаем къде действително се намира вратата или как да преминем през нея, ако случайно я открием за първи път.

Нашето разрешение на проблема е да се стремим към най-доброто – потока на Божията слава. Вместо търпеливо да чакаме от Господа, ние представяме “доброто” (*помазанието*), което Бог ни е дал, на мястото на “най-доброто” (*изявената слава на Бога*). Това се случва, когато заявяваме: “Бог е тук!” и твърдим, че Неговата слава е слязла, когато в действителност не е.

Апостол Павел ни казва: “Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало.” Това може да бъде нашата тема от Писанията. Животът ни е изпълнен с “второто най-добро”. Водим хората един по един да поглеждат през “шпионката на помазанието”, просто да им покажем, че от другата страна има нещо. След това объркваме света с думите: “*Обаче сме изгубили ключа за тази врата.*”

Твърде сме заети да учим околните как да се задоволяват с това някой да полага ръце на тях и не сме им казали, че Божието помазание на плътта е в най-добрия случай евтин заместител на изявеното присъствие на самия Бог, което да слезе помежду тях. Чуй, ако Бог се появи, няма да имаш нужда друг да полага ръце на теб. Стреми се към Този, който помазва, не към помазаните. *Има огромна разлика между моите ръце над твоята глава и Неговите пръсти, които пишат на стената на твоето сърце!*

Кой ще намери древните ключове, които звънтяха в Божията ръка?

Това, което Бог обеща, ще се случи и потокът на Божията слава ще ни залее. Това ще започне някъде с някой, но къде? Кой ще намери древните ключове, които звънтяха в Божиите ръце, когато каза на Петър: “Ето ти ключовете за Царството. Каквото отвориш на земята, ще бъде отворено на небето”? Кой ще чуе почукването от другата страна и ще постави този древен ключ в ключалката, за да отвори небесната порта? Където и да стане това, който и да отвори вратата, резултатът ще бъде неимоверно голям поток на Божията слава. Ако Божията слава ще покрие земята, трябва да започне от някъде. Защо да не започне от тук? Защо не с теб?

Някъде наоколо се подхвърлят ключовете на Царството и някой трябва да ги открие и да отвори вратата. Бог каза: “И като потърсих между тях мъж, който би издигнал ограда и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да я не разоря, не намерих.” Трябва да отмахнем от себе си прекалено религиозния начин, по който гледаме на нещата, за да разберем действително какво казва Бог. Къде е и какво представлява този “пролом”, който Бог иска да запълни?

Веднъж заведох цялото си семейство в Атланта, Джорджия, за да бъдем заедно, когато говоря в една от църквите в града. Когато дойде време да си тръгваме, всички излязохме от хотелската стая и се отправихме към асансьора. Всеки, включително и най-малката ми дъщеря, държеше в ръце чанти, куфари и пакети. Тя си има свое малко семейство от плюшени играчки и в този случай бе взела цялото “семейство” със себе си в препълнената си раница.

Вратата започна да се затваря...

Някога виждал ли си малки деца, които се опитват да носят повече, отколкото могат? Андреа влачеше раницата си по пода и започна малко да изостава. Вратите на асансьора в този хотел се затваряха особено бързо и точно когато Андреа влизаше в него, вратите започнаха да се затварят. Всички останали вече се бяхме качили.

Андреа инстинктивно се дръпна бързо назад и тогава видях по лицето ѝ да преминава уплаха. Можех да си представя какви мисли се въртят в главата ѝ в този момент: *Скъпи Боже, те ще ме оставят тук! Ще си остана тук, в този хотел, съвсем сама, а те ще отпътуват без мен.*

Бащините ми инстинкти също се пробудиха, когато вратите започнаха да се затварят. Бързо поставих ръка между тях с надеждата, че ще успея да ги отворя отново. Най-накрая успях, но ми бяха необходими много усилия. След като вратите се отвориха, застанах на прага на асансьора, за да ги задържа отворени. В този момент на лицето на Андреа се появи голямо облекчение и тя каза: “Моят татко щеше да умре, за да отвори вратата за мен.” С детска усмивка тя се промъкна между тези врати и още веднъж се почувства в безопасност.

Бог никога не е планирал да използваме любимите си химни или песни за поклонение, за да бележим срещите си с Него или да задържим небесата отворени. Проповед не може да направи това; нито някоя харизматична личност или изцелително служение. Бог има по-добра идея. *Отвори тази врата със собствения си живот!* Стани портиер и отвори вратата, за да може небесната светлина да огрее твоята църква и град.

Нищо не може да надмине един жив, служещ портиер

По някога си мисля, че собствениците на ресторантски вериги са почувствителни отколкото сме ние! Обичам да ходя в един определен ресторант, който е специализиран в италианска кухня, защото отчасти харесвам храната и отчасти обслужването. Забелязал съм, че в този ресторант до такава степен мислят за своите клиенти, че са поставили портиер на вратата, за да поздравява лично всеки, който влиза вътре. На други места използват специални механизми, които да задържат вратата отворена или тя просто се затваря с трясък. *Нищо не може да надмине един жив, служещ портиер, когато става дума за въвеждане на гостите и посрещане на техните нужди.*

Нека задам един въпрос: *Каква е целта на Църквата?* Нейното предназначение е не да служи единствено на теб и на мен. Църквата преди всичко е за Него. Ако се срещнем с Него, ако по някакъв начин издигнем ръце през завесата в отворените небеса, отговорността да задържим небето отворено за хората, които идват след нас, е наша.

Ако преминеш през тази врата чрез поклонение на покаяние, застани на вратата и я задръж отворена. *Застани в пролома.* Бог е обещал да помогне при възстановяването на Своя любим дом, ако задържим вратата отворена. Ако можеш да си представиш как задържаш с ръце една отворена над главата ти врата, тогава пред теб е образа на портиер, който стои на своето място – *да задържа отворена вратата на Божието присъствие с издигнати ръце, с хваление и поклонение.*

Давид задържа Божието присъствие в продължение на 36 години!

Давид откри ключа, който трябва да преоткрием в наши дни. Той направи нещо повече от това да върне Божието присъствие в Йерусалим. Направи повече от това да изложи Божията слава в откритата шатра без стени или отделяща завеса. Той успя да *задържи Божието присъствие в скромната си шатра и небесата отворени над целия Израел, в продължение на близо 36 години!* Поколение на Давид бе облагодетелствано чрез неговото поклонение.

Когато отворим небесните прозорци чрез нашето поклонение, ние също трябва да поставим пазач – портиер – в Божието измерение (поклонението), който да ги задържи отворени. В дните на Давид поклонниците левити заобикаляха ковчега на завета с непрестанно поклонение и хваление. *Те се наслаждаваха на преимуществото на непрестанно отвореното небе, защото някой стоеше на вратата и я задържаше*

отворена. Ако си пастор или църковен лидер, основната ти цел е да бъдеш портиер в твоя град. Имаш възможността да успееш или да се провалиш в дадената ти отговорност.

Портиер може да бъде всеки, който има отговорността да отваря небесните прозорци над един град. Това могат да бъдат както църковните лидери и ходатаи, така и всеки един поклонник. Отвореното небе символизира свободен достъп до Божието присъствие за хората и безпрепятствено протичане на Божията слава в човешкото измерение, при възможно най-малко демонични пречки.

Лот беше портиер в Содом и Гомор. Знаем това, защото Библията ни казва, че Лот “седеше в Содомската порта”. Въпреки лошия му избор на населено място, той ясно разпозна праведността, когато се сблъска с нея в лицето на ангелите-посетители. Той “отвори портите” за праведността и прие светите гости в своя дом. Лот също така разпозна лицето на неправдата, но не “затвори портите” за греха, който поглъщаше града. Тъй като Лот не застана на правилното място и не повлия на града, Содом и Гомор повлияха на него. Накрая, *Содом бе унищожен с огън, тъй като Божият портиер не изпълни своята задача.*

Давид също бе портиер, но той разбираше важността на своята длъжност. Когато пише Псалм 84:10, той казва: “По-скоро бих искал да бъда портиер, защото това е мястото на *истинско* влияние.” *Никога не подценявай силата на Божието присъствие.* Ако можеш да бъдеш портиер и да отваряш вратата на изявеното Божие присъствие над твоята църква, разбери, че си бил поставен на най-влиятелната длъжност в целия свят. Като древните левити, днес сме призвани да бъдем пазители на портите, хора на Неговото присъствие. Околните могат да видят светлината на славата, която се прокрадва под вратата.

Един мъж на име Овид-едом откри важността на това да бъде портиер на правилното място. Повечето вярват, че е бил левит, но за него знаем със сигурност едно: *знаел е какво означава Бог да обитава в неговия дом, а не просто да го посещава.*

Той знаеше какво да прави, когато посещението се превърна в обитаване

Овид-едом знаеше какво да прави, когато посещението се превърна в божествено обитаване и откри, че тази работа има своите странични преимущества. Растенията му бяха по-силни, кучето му спря да хапе хората, покривът му не течеше, децата му не се разболяваха и всичко в живота му бе благословено по невероятен начин. Знаеш, че става нещо добро, когато растенията ти са благословени така, че след три месеца всички да забележат това. Най-накрая тази вест достига до цар Давид в Ерусалим: “Давид, няма да повярваш – Овид-едом е станал милионер за три месеца.”

Давид сигурно е отвърнал: “Знаех си, че съм прав. Трябва да донеса този ковчег в Ерусалим. Ако Овид-едом може да бъде благословен локално, ако мога да поставя ковчега на правилното му място, тогава всички ние ще бъдем благословени като един народ.”

До каква степен бе благословен Израел, когато Давид поддържаше Скинията през всичките тези години? Макар да не сме започнали да се покланяме и да служим както трябва, ако Църквата и нейното поклонение днес бъдат взети от света, нещата ще се влошат много бързо. От друга страна, ако Божият народ може да върне обратно Божията слава в Църквата на правилното ѝ място, целият народ ще бъде благословен.

Ще Го намериш там където отива ковчегът

Без значение къде е отивал ковчегът по време на царуването на Давид, ще забележиш, че един мъж неотменно го следва. Името му е споменато шест пъти в 1 Летописи 15 и 16. Ето какво се е случило според версията на Тени:

Чук, чук.

Цар Давид: Овид, цар Давид е. Спомняш ли си за ковчега, който оставихме тук преди около три месеца? Дошли сме да си го вземем. О, всичко изглежда толкова хубаво тук.

Овид: Цар Давид, нека се уточним. Искаш да отнесеш ковчега?

Цар Давид: Да, до колкото си спомням, ти беше малко изплашен, когато го оставихме тук.

Овид: Това беше тогава. Сега научих, че където се намира ковчегът, има благословение.

Цар Давид: Е, сега трябва да го вземем, защото съм му подготвил специално място в Ерусалим. Ще ни е необходимо известно време, за да го занесем до там, но след като това стане, *целият народ* ще бъде благословен.

Овид: Царю, можеш ли да почакаш малко?... Майко, деца, опакувайте си багажа! Съберете всичко и си вземете дрехите.

Овид младши: Татко, къде отиваме?

Овид: *Отиваме там, където отива ковчегът.*

Знаете ли какво е другото нещо, което научаваме за Овид-едом? *Библията ни казва, че е бил портиер (вратар) на ковчегът на завета.* Овид се местеше, когато ковчегът се местеше. Сякаш бе готов да приеме всяка длъжност, стига да е близо до Господното присъствие. В един стих Овид е описан като портиер, което означава, че сигурно е казал: “Аз ще помогна да го носим.” Вярвам, че когато са го попитали защо, Овид е отвърщал: “Защото искам да бъда там, където е ковчегът. Искан да бъда пазител на портите, портиер. Искан да държа вратата отворена, защото открих причината за благословието...”

Веднъж проповядвах на едно много горещо място, на тропиците. В сградата нямаше климатик и помолих местните спонсори: “Бихте ли поставили подиума до тази врата? От там се усеща силен бриз. Ще проповядвам и искам да ми е прохладно.”

През цялото време докато проповядвах усещах как вятърът подухва и минава между ръцете ми. Тъй като бях на подходящото място, тропическата жега не беше чак толкова непоносима. Нека да ти кажа, че има преимущество за този, който стои на прага на небето. Когато станеш портиер и отвориш небесните порти, можеш да усетиш преминаването на мощния вятър на Святия Дух, докато изпълва мястото за среща със слава.

Не е чудно, че 120-те бяха пияни на Петдесетница. Те бяха отворили небесата и бяха застанали на прага, когато мощният вятър на Бога слезе от небето и изпълни цялата им къща. След това Неговата слава се изля на улицата. Следващия път, когато

четеш това, внимавай добре какво казва Божието Слово: "... но ето напълнили сте Ерусалим с учението си." След това четем, че "всички, които живееха в Азия... чуха Господното учение."

Какво се случи? Някой намери вратата и просто я отвори със своя живот. Страничното благословение на портиерите е, че те също преживяват среща с Бога, макар Неговото присъствие да отива до народите. Това е благословието и наследството на пазителя на портите *на правилното място*.

Нуждаем се повече от портиери, отколкото от царе или президенти

Къде са портиерите? Бог знае, че се нуждаем повече от портиери, отколкото от царе или президенти. Нуждаем се от хора, които знаят как да получат достъп до Неговото присъствие и да отворят вратата за Божията слава, която да влезе в техните домове, църкви, градове и народи. Давид отново описва видението, за да можем да побързаме:

"Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата."

Портите нямат глави. Очевидно е, че *ние* сме портите в този Псалм. Какво ще се случи, ако издигнем нашите глави? Буквалният превод на еврейската фраза е: "бъдете отворени, вечни порти." Когато се покорим на тази заповед, самият Цар на славата ще влезе. Какво означава всичко това? Ние, Църквата, буквално сме портите, през които останалият свят може да се срещне с Бога. *Когато застанеш на мястото на поклонение, буквално отваряш и задържаши широко отворена една духовна врата, вход за възкръсналия Господ*. Един съвременен Давид на име Мартин Смит, изпълнява нова песен, в която е залегнала древна тема:

"Отвори широко небесните порти.

Подготви пътя за възкръсналия Господ..."

Този призив към поклонение трябва да бъде химн на Църквата.

Ако мога да сложа ръцете си в този процеп...

Ние сме призовани да заемем своето място до нашия Велик Първосвещеник и да застанем в пролома на света, между тези, които не знаят и онези, които знаят. Ние държим отворени бързо затварящите се врати на "асансьора", който отвежда хората на небето. Понякога усещам процеп в небесата, когато проповядвам на вярващи на определени места, и ми се струва, че небесата всеки момент ще се разтворят. Понякога си мисля: *"Ако само мога да провра ръце в този процеп и с надзъртане или молитва да го задържа отворен, може би Господната слава ще слезе тази вечер."*

Портиерите се срещат рядко и са безценни в Божията икономика. Вероятно Давид е надниквал в мрака на нощта и е почувствал увереност, когато е виждал издигнатите ръце на късната смяна поклонници, които са отваряли пътя за Божията слава, за да се вдъхнови и да напише:

"Ето, благославяйте Господа, всички слуги Господни, които престояват нощем в дома Господен. Издигайте ръцете си към светилището и благославяйте Господа."

Ако желаем да преминем от посещения на Бога към обитаване на Бога, някой ще трябва да се научи как да задържа отворена небесната порта. Оказва се, че някои от нас биха предпочели да преминат от вътрешната страна на завесата и да затворят вратата след себе си. Не ни е грижа за света, стига ние да сме вътре. Вероятно тук проличава южняшката култура, в която съм отрасъл и съм възпитаван да бъда джентълмен. Не можеш просто да влезеш през една врата и да я оставиш да се затвори зад теб. Трябва да я задържиш отворена за другите. Мисля, че е време Църквата да възприеме някакъв духовен етикет и да каже: “Нека да задържим небесната врата отворена.” Тогава хората, които ни гледат отдалеч, могат да кажат: “благославяйте Господа, всички слуги Господни, които престояват нощем в дома Господен” – *като отваряте небесата.*

От колко време се молиш за отворено небе над твоята Църква? Мога да те уверя, че *не е толкова дълго, колкото Той чака зад вратата, за да бъде отворена.* В Песен на песните Го виждаме оприличен на любящ младоженец, който надзърта иззад решетката в копнеж да зърне своята любима. Той чака зад вратата и казва: “Ако само Моята Църква може да застане на подходящото място, тогава ще мога да отворя небесните прозорци и врати и да излея...”

Нашето бездействие може да отвори ада и да затвори небето

Кой трябва да застане на място? *Портиерите.* Бог търси хора, които искат ключовете за Царството и знаят как да ги използват (това сме ти и аз!). Тъжната част на всичко това е, че нашето покорно действие в хваление и поклонение може да отвори небето и да затвори ада, *но и нашето бездействие може също толкова ефективно да отвори ада и да затвори небето.* Исус смъмри религиозните водачи по онова време, като каза на фарисеите:

*“Горко на вас, законници! защото отнехте **ключа** на знанието; сами вие не влязохте, и **на влизащите попречихте.**”*

Това предупреждение е толкова сериозно, че всеки един от нас трябва да си зададе въпроса: “Бил ли съм спънка или пречка за Божието Царство, като съм се заключвал в нещо, което Бог никога не е казал или заповядвал?” Вероятно най-големият проблем в Църквата, който пречи на отварянето на небесата днес, е страхът от хора. Той се прокрадва сред пастирите и някои водачи признават, че страхът от хора определя 90 процента от техните решения. *Насочените към хората и угаждащите на хората решения поставят Църквата на пътя към духовен банкрут* и затварят небесните прозорци. Трябва да решим, че преследваме само едно нещо: **Искаме Бога.** Искаме да отворим небесните прозорци, за да може Неговата слава да наводни нашите църкви, нашите градове и живота на хората.

Единственият път, когато Бог ще разбие портите, които врагът е издигнал на земята, е когато Исус се върне отново. В този велик ден Източната порта просто ще се отвори пред Него. До тогава от нас зависи дали Той ще дойде или няма да дойде в нашия град. Готов ли си да плачеш за твоя град както Исус плака за Йерусалим?

Отвори широко вратата, за да може да влезе Царят на славата

Държиш ключовете в ръката си; те са ти дадени от Духа чрез ръководството на Църквата, след като Исус първоначално ги даде в ръцете на Петър. Ще отключиш ли небесните прозорци и ще заключиш ли портите на ада? Ще отвориш ли широко

вратата, за да може Царят на славата лично да влезе и да *възстанови Своя любим дом, домът изграден от поклонение?*

Междувременно Бог надзърта зад небесните прозорци и казва: “Искам да отворя прозореца. Искам да премахна завесата. Аз не я приемам и затова я разкъсвам при всяка възможност. Ако мога да накарам Църквата да заеме своето място на покаяни поклонници около трона, ще отворя широко небесните прозорци. *Осъждението ще спре и Моята милост ще достигне до езичниците, които надничат в Църквата.*” Те дори няма да видят поклонниците, защото гърбовете им са обърнати към света. Единственото нещо, което ще видят, е синият пламък на Божията слава - *shekinah*. Изгубените ще кажат: “Това е милост.” Това е умилостивилището.

Бог продължава да се крие от света, защото не може да преминава по улиците, докато Църквата не заеме своето място и не започне да пропуска славата, спирайки ненужното. Божиите зорки очи гледат навсякъде, докато Той пита: “Къде е този някой, който ще бъде по средата, който ще застане в пролома? Търся някой, който може да отвори небесните прозорци в зоната на плача.”

Трябва да оставим хората като Оза да умрат, за да може славата да бъде възстановена

С това откровение идва и отговорността. Не очаквай животът да продължи както обикновено, след като вече си разбрал къде е мястото на Църквата. Не е проблем, ако искаш да бъдеш благоприятно настроен за търсещите, но първото ни призвание е да бъдем благоприятно настроени за Духа. *Благоприятната за търсещите среда е добра, но благоприятната за Духа среда е огън!* Трябва да оставим хората като Оза да умрат, за да може славата на Бога да бъде възвърната, когато издигаме една ръка към небето, а другата протягаме към земята.

Можеш ли да усетиш как вятърът на Духа преминава покрай теб? Когато Бог слезе на вашите служби, няма да се нуждаете от големи реклами в града. Служби като тази ще свършат по-добра работа от която и да било телевизионна реклама. Защо? Защото не привличат хора, а привличат Бога. Ако Бог дойде, тогава няма защо да се притесняваш за хората. Гладните сами ще дойдат.

Ако се научиш да заставаш на такова място, ще започнеш да усещаш как си заобиколен от Неговото присъствие. Когато започнеш да живееш по този начин, животът ти ще се превърне в ходещ прозорец на Неговото присъствие, който може по всяко време да бъде отворен от гладните хора. Това означава, че Божията слава може да слезе всеки път, когато влезеш в магазин за зеленчуци или за хранителни стоки.

Нещо разтърсва Църквата. Скачаме в клопка, новата ни кола се разтърсва, и хората като Оза умират. Искаме Него, но трябва да научим правилните начини, по които да Го посрещаме и да почитаме Неговото присъствие. Треперещите ни ръце са намерили процеп в завесата. Намерили сме врата за небето и Бог търси място за обиталище. Отвори завесата и я задръж така. *Една добра служба не е достатъчна.*

Отвърни вниманието си от жалките оплаквания на хората

Портиерите ще станат ли, ще заемат ли своето място при вратата? Покаяните, “изкованите” поклонници ще отвърнат ли вниманието си от жалките оплаквания на хората, за да принесат сладко благоухание на хваление, което да изгради престол за техния Цар? Ако го направят... ако *ние* го направим, *тогава Той ще дойде.* И отново ще въздигне Давидовата скиния, Неговия дом на непрестанно, незабулено поклонение сред изкупените. Тогава небесните порти ще се отворят и ще изпълнят Църквата, градовете

и цялата земя с познанието за Неговата слава и Той ще привлече всички хора към Себе Си.

Виждам, как Той събира частите, за да възстанови Своя любим дом...

Поклонници.

Съкрушени в този свят, напълно подходящи за този свят.

Единни ли сте?

Ето, помогни ми. – Застани точно тук.

Издигни ръце... ето така.

Поклонение.